

**Dosar nr. 19359/3/2018
(2673/2019)**

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ
ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI FAMILIE
DECIZIA CIVILĂ NR. 580A
Ședința publică de la 07.04.2021
PREȘEDINTE - MARIANA HORTOLOMEI
JUDECĂTOR - IOANA SINGH
GREFIER - ELENA SUZANA MUTU

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale, asupra apelurilor declarate de apelanții-pârâți **DAVIDESCU LUCIAN VIOREL și SOCIETATEA ACADEMICA DIN ROMANIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATA**, precum și asupra apelului incident formulat de apelantul-reclamant **COTOROS MIRCEA NICOLAE** împotriva sentinței civile nr. 250/13.02.2019, pronunțate de către Tribunalul București – Secția a IV- a Civilă, în dosarul nr. 19359/3/2018, având ca obiect – *obligație de a face - daune morale*.

Dezbaterile în cauză au avut loc la data de 23.03.2021 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie. Pentru a da posibilitatea părților să formuleze concluzii scrise și având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la datele de 30.03.2021, 02.04.2021 și 07.04.2021, când a decis următoarele :

CURTEA,

Deliberând asupra apelurilor civile de față, constată următoarele:

Prin **cererea** înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a IV-a Civilă la data de 07.06.2018, sub nr. de dosar 19359/3/2018 reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae a chemat în judecată pârâții Davidescu Lucian-Viorel, Riscograma SRL și Societatea Academică din România - Proiectul Alianța Pentru O Românie Curată solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța în cauză să se dispună:obligarea pârâților la retragerea articolelor vătămătoare referitoare la reclamant, respectiv:articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 25.01.2014, intitulat «Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRL știa de patru ani ca firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi,articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 28,01.2014, intitulat "Apărați-l pe Nelu Neacșu", articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 27.01.2014 intitulat "Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță, articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat "Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II)", obligarea în solidar a pârâților la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat reclamantului prin articolele de presă defăimătoare mai sus menționate; obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată cauzate reclamantului de soluționarea prezentei cauze, astfel cum acestea vor fi dovedite până la închiderea dezbaterilor.

Pentru a dispune în sensul celor solicitate anterior, s-a solicitat a se avea în vedere următoarele argumente:

Precizări prealabile cu privire la persoana reclamantului - cu titlu prealabil, pentru ca Instanță să aibă o imagine mai clară asupra împrejurărilor de fapt, se impune efectuarea unor precizări cu privire la persoana reclamantului.

Astfel menționează faptul că reclamantul este absolvent al unor studii superioare în economie, profilul său profesional fiind construit pe parcursul a 12 ani de carieră internațională, dintre care 8 ani în poziții de management, activând în cadrul unor instituții de renume precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian Veneto și, nu în ultimul rând, în cadrul companiei Deloitte.

În prezent, reclamantul ocupă funcția de administrator în cadrul propriei companii de consultanță (PataraAdvisory Services S.R.L.), specializată în furnizarea de servicii de asistență tehnică în vederea întăririi capacității instituționale pentru entitățile publice și de dezvoltare a companiilor private prin utilizarea finanțărilor nerambursabile comunitare.

Nu în ultimul rând, menționează faptul că reclamantului nu a fost, nu este o persoană publică și nu este implicat în activități de natură politică.

Descrierea situației de fapt - la data de 25 ianuarie 2014, pârâtul Lucian Davidescu a publicat pe site-ul www.riscograma.ro articolul intitulat Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani ca firma lui Ghiță, a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi". (Anexa 1).

În cadrul acestui articol, autorul susținea, în mod total neîntemeiat și nefondat, că numitul Nelu Neacșu, în cadrul unei pretinse corespondențe electronice de natură privată purtată în anul 2012 cu numitul George Maior, director al Serviciului Român de Informații la acea vreme, ar fi lansat o serie de acuzații referitoare la o presupusă tentativă de mituire a unui oficial european de către reclamantul. La acel moment, reclamantul exercita funcția de manager al biroului de la Bruxelles al societății Teamnet International S.R.L.

În cadrul acestei pretinse corespondențe publicate de pârât se susțineau următoarele: ieri a avut o întâlnire interesantă cu Mircea și a aflat care este sistemul de lucru. Astfel; va încerca să-l atragă de partea sa pe Ben Hauschildt, subalternul lui De Vrientși dacă va fi cazul îl va motiva suplimentar financiar. Când l-a întrebat cum se procedează i-a zis că are mână liberă de până la maxim 5.000 de euro, iar dacă suma cerută depășește acest barem se va deplasa la Bruxelles Bogdan Badiu, directorul general al Teamnet România și va rezolva problema. Cert este că cei de la Teamnet doresc să aplice același sistem bazat pe șpăgi din România și la Comisia Europeană.

De asemenea, tot în cadrul articolului, autorul menționează că ar fi obținut această pretinsă corespondență electronică de la numitul Lazăr Marcel Lehel, auto-intitulat în mediul online Guccifer (în continuare „Guccifer”), care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a numitul George Maior.

Se impune să menționeze încă de pe acum că Guccifer a fost condamnat definitiv la executarea unei pedepse cu închisoarea, pentru săvârșirea infracțiunilor de acces ilegal la un sistem informatic și alterarea integrității datelor informatice. (Anexa 2)

Deosebit de important de menționat este și faptul că între persoanele vătămate ca urmare a infracțiunilor săvârșite de Guccifer se regăsește chiar domnul George Maior, prin adresa de email la care pârâtul menționează ca a primit pretinsa comunicare electronică de la Guccifer.

Ulterior publicării articolului la care fac trimitere, respectiv la data de 27.01.2014, reclamantului l-a contactat pe pârâtul Lucian Davidescu, pentru a-i demonstra că pretinsa corespondență publicată de dumnealui nu este reală și că acuzele menționate în articol cu privire la persoana sa sunt lipsite de orice temei.

În acest sens, i-a transmis pârâtului Declarația autenticată sub nr. 387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei, prin care numitul Nelu Neacsu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant. (Anexa 3)

Deși din cuprinsul declarației autentice a numitul Nelu Neacșu rezulta fără putință de tăgadă că informațiile prezentate, analizate și interpretate distorsionat sub forma unor acuze la adresa reclamantului sunt false, pârâtul nu a dat curs solicitării reclamantului de a retrage articolul defăimător.

Dimpotrivă, ulterior momentului la care am demonstrat fără dubiu că pretinsa bază factuală a articolului este falsă, pârâtul a preluat aceleași informații eronate și le-a publicat în cadrul mai multor articole și pe platforma www.romaniacurata.ro, deținută de SAR, la care pârâtul deține funcția de coordonator editorial, fapt ce face, în mod evident, dovada relei sale credințe. (Anexele 4 și 5).

Mai mult decât atât, pârâtul a publicat un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro în cuprinsul căruia a lansat o nouă serie de acuzații lipsite de fundament la adresa reclamantului,

sustinând totodată că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autenticată (Anexa 6).

Ulterior publicării acestor articole, reclamantul a solicitat în nenumărate rânduri retragerea articolelor defăimătoare, atât pârâtului Lucian Davidescu (Anexa 7), cât și deținătorului platformei www.romaniacurata.ro (Anexa 8), apelând la profesionalismul de care aceste persoane ar trebui să dea dovadă în virtutea profesiei lor.

Toate solicitările reclamantului însoțite de probe incontestabile care dovedesc caracterul defăimător al acuzațiilor, au rămas însă fără niciun rezultat.

În tot acest timp, articolele publicate de pârâți i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul și, ulterior, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie.

Mai mult, articolele publicate de pârâți au fost preluate succesiv, începând cu anul 2014 și până în prezent, de diverse alte publicații online (i.e. www.romanalibera.ro, www.curierul.ro, www.jurnalul-manipularii.blogspot.ro, www.portalulrevolutiei.ro, www.coruptia.ro), fapt ce a fost de natură să accentueze prejudiciul suferit de reclamant. (Anexa 9)

Într-o ultimă încercare de soluționare amiabilă a diferendului, la data de 30.04.2018, reclamantul a transmis o notificare către pârâți, prin care le-a solicitat încă o dată retragerea articolelor defăimătoare (Anexa 10).

În ceea ce privește pârâtul Lucian Davidescu, acesta a răspuns în mod public, prin postarea unui comentariu, atât pe pagina sa de facebook, cât și pe pagina de facebook a platformei Riscograma, răspuns care este de natură să dovedească, încă o dată, reaua-credință a acestui pârât (Anexa 11).

În ceea ce privește pârâta SAR, aceasta a recunoscut, prin reprezentanții săi (i.e. dna. Anca Harasim - membru în Consiliul Director), caracterul defăimător al articolelor, însă nu a dat curs solicitării reclamantului în sensul retragerii acestora, motivat de faptul că diferendul reclamantului cu Lucian Davidescu a început înainte ca acesta să colaboreze cu România Curată (Anexa 12).

Având în vedere răspunsul pârâților la solicitările reclamantului, precum și faptul că articolele publicate de aceștia continuă să îi cauzeze un prejudiciu imens, atât material, cât și moral, reclamantul a decis formularea prezentei cereri.

În Drept, în conformitate cu prevederile art. 1.349 din Codul Civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduita pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

Astfel cum va arăta în continuare, în speță sunt îndeplinite toate condițiile răspunderii civile delictuale, astfel că în sarcina pârâților se naște obligația reparării integrale a prejudiciului suferit de reclamant.

Fapta ilicită - cadrul normativ incident-dreptul la viață privată este reglementat atât la nivel național (art. 26 din Constituția României, art. 58, art. 71 și urm. din Codul civil), cât și la nivel european (art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului („CEDO“).

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 72 din Codul civil, „(1) orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.

De asemenea, dispozițiile art. 71 alin. (3) din Codul civil stabilesc următoarele: este, de asemenea, interzisă utilizarea în orice mod, a corespondenței, manuscriselor sau a altor documente personale, precum și a informațiilor din viața privată a unei persoane, fără acordul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”

Nu în ultimul rând, potrivit art. 8 CEDO, „orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului sau și a corespondenței sale”

În ceea ce privește libertatea de exprimare, atât reglementarea națională (art. 30 alin. (6) din Constituție), cât și reglementarea supranațională (art. 10 din CEDO) cuprind dispoziții referitoare la limitele în care aceasta se poate exprima.

Astfel, art. 30 alin. (6) din Constituție prevede că: Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. Acest text reprezintă de fapt aplicarea principiului general stabilit tot prin Legea fundamentală, potrivit căruia „cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți” (art. 57 din Constituție).

De asemenea, art. 10 paragraful 2 din CEDO stabilește că libertatea de exprimare nu este o libertate absolută, exercitarea acesteia comportând o serie de „îndatoriri și responsabilități”, putând fi supusă unor „condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică”, una dintre aceste limitări fiind justificată de protecția reputației sau a drepturilor altora”.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește limitele libertății de exprimare și principiile de etică ziaristică, se impune a fi amintite o serie de reglementări adoptate atât la nivelul UE, cât și pe plan intern.

Dintre acestea, amintește Rezoluția nr. 1003/1993 adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei la 1 iulie 1993, cu privire la etica ziaristică. Dintre principiile enunțate în cuprinsul acestei reglementări, amintim: „pct. 4: Știrile trebuie difuzate cu respectarea adevărului, după ce au fost efectuate verificările de rigoare, prezentarea, descrierea sau narațiunea fiind făcute într-un mod imparțial”. „21. Prin urmare, ziaristica nu trebuie să denatureze informația adevărată, imparțială și opiniile oneste, nici să le exploateze în scopuri proprii, într-o încercare de a crea sau modela opinia publică, deoarece legitimitatea sa se bazează pe respectul efectiv al dreptului fundamental al cetățenilor la informație, ca parte a respectului pentru valorile democratice, în acest sens, legitimitatea ziaristicii investigative depinde de adevărul și corectitudinea în formației și a opiniilor exprimate și este incompatibilă cu campaniile ziaristice organizate pornind de la poziții prestabilite și interese particulare”. 22. În redactarea informațiilor și a opiniilor, ziaristii trebuie să respecte principiul prezumției de nevinovăție. în mod special în cazurile care sunt în curs de judecată, și să se abțină de la formularea de verdicte.” „25. În ziaristică scopul nu scuză mijloacele; informația trebuie obținută prin mijloace legale și etice.” „26. La cererea persoanelor interesate, mijloacele de informare în masă trebuie să rectifice: prin mijloace informative adecvate, automat și urgent, furnizând toate în formațiile și opiniile care s-au dovedit false sau eronate. Legislația națională trebuie să prevadă sancțiuni adecvate și acolo unde este cazul, despăgubiri.”

În măsură, Codul Deontologic al Jurnalistului elaborat de Convenția Organizațiilor de Media prevede, la art. 1.3, că „jurnalistul este dator să exprime opinii pe o bază factuală în relatarea faptelor și a opiniilor, jurnalistul va acționa cu bună-credință”.

În același sens, Codul Deontologic al Ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă stabilește că „ziaristul poate da publicității numai în formațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile.

Aplicarea aspectelor teoretice la situația de fapt-în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ("Curtea") a făcut în mod constant distincția dintre fapte și judecăți de valoare. Astfel, în privința primei categorii, în situația în care un articol de presă face referire la săvârșirea unor fapte de către anumite persoane determinate, pentru ca acesta să poată fi considerat în limitele libertății de exprimare, este imperios necesar să existe o bază factuală solidă, care să provină din surse credibile și care pot fi verificate ulterior (cauza Cumpăna și Mazăre c. României, par, 101, cauza Lesnik c. Slovaciei, par. 57)

De asemenea, în practica sa constantă, Curtea a precizat în mod clar că libertatea de exprimare, în temeiul dispozițiilor art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nu acoperă sub nicio formă informația falsă, minciuna intenționată și chiar eroarea din neglijență.

Prin urmare, conform jurisprudenței obligatorii a Curții, o prezentare deformată a realității, lipsită de orice bază reală nu este protejată de art. 10 din Convenție (cauza Constantinescu c. României, par. 73, cauza Petrina c. României, par, 48),

Mai mult, conform jurisprudenței Curții, dacă este vorba despre informații atribuite unor terți se impune o și mai mare rigoare și prudență deosebită înainte de publicare (cauza Stângii c. României)

Aplicând aspectele statuate de Curte la situația de fapt din speță, se solicita instanței să constate că pârâții nu au furnizat o bază factuală reală pentru articolele publicate, astfel că faptele acestora au un vădit caracter ilicit, nefiind protejate de art. 10 CEDO.

Astfel, în cadrul articolelor criticate, pârâtul invocă drept sursă a informațiilor sale o pretinsă corespondență electronică pe care susține că ar fi obținut de la Guccifer, care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a domnului George Maior.

Or, această pretinsă corespondență nu poate fi considerată în niciun caz ca reprezentând o bază factuală reală, având în vedere cel puțin următoarele considerente: pretinsa corespondență dintre numitul Nelu Neacșu și George Maior nu a existat, fapt dovedit de reclamant fără putință de tăgadă prin declarația autentică prin care numitul Nelu Neacșu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată, în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant.

Sursa acestei pretinse corespondente nu este una credibilă. Mai exact, pârâtul Lucian Davidescu susține că ar fi obținut această corespondență de la Guccifer, care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a domnului George Maior.

Or, în condițiile în care Guccifer a fost condamnat definitiv săvârșirea infracțiunii de alterare a integrității datelor informatice, este evident că orice informații pretins obținute de la acesta, dovedite în cadrul dosarului penal ca fiind denaturate și alterate nu pot avea, sub nicio formă caracter credibil.

Sursa invocată de către autorul articolului este ilicită. Nu în ultimul rând, trebuie menționat și faptul că, în conformitate cu dispozițiile legale mai sus citate (art. 71 alin. (3) Cod civil, pct. 25 din Rezoluția nr. 1003/1993), orice informație trebuie să fie obținută prin mijloace legale și etice. Or, în măsura în care instanța ar considera că informațiile pe care pârâtul susține că le-ar fi obținut pe cale ilicită ar trebui să fie publice, ar însemna că le-ar valida și că le-ar conferi un caracter licit, ceea ce ar contraveni nu numai dispozițiilor referitoare la protecția vieții private, cât și hotărârii definitive de condamnare a lui Guccifer.

Prin urmare, pârâtul nu a furnizat o bază reală pentru articolele sale, ci, dimpotrivă, a preluat informații dovedite ca fiind false, informații obținute ilicit, de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date.

Mai mult decât atât, nu numai că pârâtul și-a nesocotit obligația de a furniza o bază factuală reală, dar a nesocotit și principiile de etică jurnalistică în conformitate cu care ar fi trebuit să publice numai informațiile de a căror veridicitate este sigura, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile. Or, această conduită a pârâtului este de natură a-i atrage răspunderea civilă pentru prejudiciul moral și material cauzat reclamantului.

În acest sens, într-o cauză similară, Curtea a statuat următoarele: „în condițiile în care acuzațiile aduse de un jurnalist nu sunt simple judecăți de valoare, ci constituie fapte materiale a căror existență trebuie dovedită, jurnalistul nu a verificat cu diligență informațiile pe care le-a publicat, iar afirmațiile sunt defăimătoare și vizează distrugerea credibilității altei persoane, decizia de condamnare a jurnalistului reprezintă o ingerință a dreptului său la libera exprimare, dar care este prevăzută de lege și necesară într-o societate democratică, în care indivizii au nu doar drepturi, ci și responsabilități, îndeosebi atunci când ele vizează aflarea adevărului, dar și respectarea demnității altei persoane” (Anexa 13).

În dreptul național, plecând de la jurisprudența obligatorie a Curții Europene, instanțele române au reținut în mod constant că neîndeplinirea obligației de a furniza o bază factuală constituie o faptă ilicită de natură a atrage răspundere civilă atât a jurnalistului, cât și a ziarului (Anexa 14). Astfel, amintim o cauză a înaltei Curți de Casație și Justiție în care s-au statuat următoarele: „fapta jurnalistului de a publica o serie de articole care cuprind afirmații la adresa unei persoane, afirmații care nu reprezintă judecăți de valoare de natură a se circumscrie libertății de

exprimare, ci fapte de natură a afecta viața privată, respectiv dreptul la reputație și la demnitate al unei persoane și care fi trebuit fundamentate pe o bază factuală precisă, fiabilă, solidă și care, totodată, ar fi impus diligențe speciale din partea autorului articolului în a verifica realitatea faptelor relatate constituie o faptă ilicită de natură a cauza persoanei un evident prejudiciu moral, prin atingerea adusă imaginii și reputației sale (Anexa 15).

De asemenea, într-o altă cauză, Curtea de Apel București a reținut că „existența interesului public al unei dezbatere nu justifică afirmațiile fără nicio bază factuală credibilă, care impută fapte extrem de grave și ilegale”. (Anexa 16)

Revenind la speța dedusă judecătii, nu numai că pârâtul a încălcat obligația de furniza o bază factuală, dar nu a respectat nici obligația potrivit căreia mijloacele de informare în masă trebuie să rectifice; prin mijloace informative adecvate, automat și urgent, furnizând toate informațiile și opiniile care s-au dovedit false sau eronate (pct. 26 din Rezoluția 1003/1993).

Astfel, pârâtul avea obligația ca, de îndată ce reclamantului i-a furnizat probe incontestabile din care rezultă caracter fals al informațiilor publicat să retragă, fără întârziere, aceste informații în speță, pârâtul nu a procedat iar retragerea informațiilor eronate, ci, dimpotrivă, a continuat să răspândească informații despre al căror conținut știa că este fals.

Procedând de această manieră, publicând în mod deliberat informații false, pârâtul încalcă nu numai dreptul la onoare, demnitate și reputație al reclamantului, ci și dreptul fundamental al cetățenilor la informație. S-a solicitat instanței să cenzureze ferm această conduită a pârâtului, în contextul în care legitimitatea ziaristicii depinde de adevărul și corectitudinea informației (pct. 21 din Rezoluția 1003/1993), iar monitorizarea respectării eticii jurnalistice are o importanță semnificativă, pentru a putea distinge informațiile veridice de cele prin care doar se caută senzaționalul (CEDO, cauza Stoll c. Elveției, par. 104)

Nu în ultimul rând, în jurisprudența CEDO s-a reținut că stilul jurnalistice și modalitatea de abordare a temei reprezintă criterii ce pot fi luate în vedere pentru a stabili dacă jurnalistul s-a încadrat în limitele protecției art. 10 CEDO. Astfel, Curtea a stabilit că, în măsura în care jurnalistul nu prezintă informațiile într-un mod dubitativ, deschis interpretării ci, dimpotrivă, le înfățișează într-un mod sentențios, decisiv, acesta nu mai poate fi considerat ca acționând în limitele prevăzute de libertatea de exprimare protejată de art. 10 CEDO.

Or, tocmai aceasta este situația în speță, în condițiile în care pârâtul nu se limitează la simpla publicare a corespondenței, ci, dimpotrivă, o prezintă publicului ca având valoare de certitudine, o interpretează, o denaturează, o diseminează și o prelucrează insistent de-a lungul timpului, aceasta chiar și după ce chiar și după ce reclamantului i-a furnizat dovezi incontestabile privind caracterul fals al acesteia.

Așadar, astfel cum rezultă din aspectele de fapt și de drept învederate anterior, fapta de a interpreta, denatura și disemina informații defăimătoare la adresa reclamantului în lipsa furnizării unei baze factuale reale, solide are un vădit caracter ilicit.

De altfel, inclusiv pârâta SAR a recunoscut, printr-un membru al Consiliului Director, existența faptei ilicite, comunicându-mi, în cadrul unei corespondențe electronice, următoarele: „se bucură ca ai intrat în acțiune și faci ceea ce trebuia să faci demult: să-ți protejezi reputația și onoarea față de afirmațiile din presa.” (a se vedea Anexa 12).

În concluzie, s-a solicitat instanței să constate că pârâtului Lucian Davidescu, astfel cum acestea au fost descrise supra, nu se încadrează în limitele libertății de exprimare protejate de art. 10 CEDO, ci contravin atât dispozițiilor art. 8 CEDO, cât și dispozițiilor naționale în materia respectării dreptului la viață privată, onoare, demnitate și reputație, fiind totodată contrare principiilor de etică jurnalistice.

Vinovăția - în ceea ce privește această condiție a răspunderii civile delictuale, CEDO a statuat în nenumărate rânduri că existența sau inexistența bunei-credințe a jurnalistului constituie un criteriu esențial în funcție de care se determină dacă au fost depășite limitele libertății de exprimare.

În ceea ce privește elementele în funcție de care se apreciază buna-credință a jurnalistului, Curtea a reținut ca fiind relevante aspecte precum: verificarea credibilității surselor informațiilor, acuratețea datelor furnizate, atitudinea jurnalistului acționat în judecată.

Astfel, într-o cauză, Curtea a reținut că, urmare obligațiilor și responsabilităților inerente exercitării libertății de exprimare, protecția acordată de art. 10 CEDO jurnaliștilor în ceea ce privește relatarea despre aspectele de interes general este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință, în scopul de a oferi informații corecte și credibile. În conformitate cu etica jurnalistică (cauza Blated Tromso și Stensaas c. Norvegiei, par. 65).

De asemenea, conform jurisprudenței constatăte a Curții, în aprecierea bunei-credințe a jurnalistului, va trebui verificat dacă jurnalistul a cunoscut sau nu că informațiile sunt false, precum și a dacă a depus diligențele necesare, în circumstanțele date, pentru a verifica autenticitatea informațiilor (cauza Radio France și alții c. Franței)

În cazul de față, reaua-credință a pârâtului este evidentă și rezultă din atitudinea acestuia de la momentul publicării primului articol și până în prezent.

Astfel, o primă dovadă a relei-credințe rezidă în aceea că pârâtul nu a respectat principiile de etică jurnalistică și nu a depus minime diligențe în a verifica acuratețea informațiilor prealabil publicării acestora. Dimpotrivă, pârâtul a înțeles să prezinte publicului ca având valoare de certitudine o serie de informații obținute ilicit, presupuse ca provenind de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date.

Mergând mai departe, reaua-credință a pârâtului devine și mai evidentă raportat la atitudinea acestuia după ce subsemnatul i-a oferit dovezi din care rezultă caracterul fals al informațiilor publicate, (a se vedea Anexa 3)

Este util de menționat faptul că, spre deosebire pârâtul Lucian Davidescu, alte entități ziaristice (de exemplu, ziarul Curentul"), care preluaseră articolul publicat acest pârât, l-au retractat de îndată ce reclamantului le-a prezentat dovezi privind caracterul fals al informațiilor.

În aceste condiții, a ignora existența declarației autentificate și forța probatorie pe care legea o conferă acesteia reprezintă o dovadă incontestabilă a relei-credințe a pârâtului.

Mai mult decât atât, nu numai că pârâtul nu a înțeles să retracteze informațiile publicate ci, cunoscând că acestea sunt false, a continuat să le răspândească în cadrul mai multor articole publicate pe platformele www.riscograma.ro și www.romaniacurata.ro (a se vedea Anexele 4 și 5)

Nu în ultimul rând, față de solicitarea legitimă a reclamantului de a retrage informațiile false, reacția pârâtului a fost aceea de a publica un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro în cuprinsul căruia a lansat o nouă serie de acuzații lipsite de fundament la adresa reclamantului, susținând totodată că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns „călcat pe gât să furnizeze declarația autentificată, (a se vedea Anexa 6)

În aceste împrejurări, conduita pârâtului de a prezenta publicului ca având valoare de certitudine informații despre al căror conținut cunoaște că este fals, de a interpreta aceste informații, de a le denatura și de a le prelucra insistent de-a lungul timpului reprezintă o dovadă incontestabilă a relei sale credințe.

Mai mult, în dauna tuturor încercărilor ulterioare ale reclamantului de a purta o discuție deschisă cu pârâtul, pentru a-i da posibilitatea să îl cunoască și să îi pună orice întrebări considera de cuviință pentru a-și forma o opinie în cunoștință de cauză, poziția subiectivă a pârâtului a rămas neschimbată, acesta răspunzându-i sec că „în război mai mor și oameni nevinovați”.

Nu în ultimul rând, tot în sprijinul relei-credințe a pârâtului stă și răspunsul persiflant al acestuia la ultima încercare a reclamantului de soluționare amiabilă a acestui diferend. Astfel, primind notificarea transmisă prin intermediul reprezentanților convenționali, pârâtul Lucian Davidescu, a răspuns în mod public, prin postarea unui comentariu, atât pe pagina sa de facebook, cât și pe pagina de facebook a platformei Riscograma, răspuns care este de natură să dovedească, încă o dată, reaua-credință a acestui pârât.

În concluzie, astfel cum rezultă din toate aspectele învederate anterior, instanță urmează să constate că pârâtul Lucian Davidescu a dat dovadă de o vădită rea-credință, atât prin nesocotirea principiilor de etică jurnalistică referitoare efectuarea de verificări privind veridicitatea informațiilor, cât și prin atitudinea acestuia de a ignora orice dovezi referitoare la caracterul fals al informațiilor.

În egală măsură, solicită instanței să constate că această condiție a relei-credințe este îndeplinită și în ceea ce privește societățile pe ale căror platforme au fost publicate articolele defăimătoare și se manifestă prin refuzul acestora de a retrage informațiile dovedite a fi false dincolo de orice dubiu.

Prejudiciul - în ceea ce privește stabilirea existenței prejudiciului, astfel cum s-a reținut în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată trebuie să aibă în vedere elemente precum: caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale cărora le-a fost cauzat prejudiciul, situația personală a victimei ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social etc, (Anexa 17).

Raportat la aceste criterii, urmează să se observe că faptele ilicite ale pârâților, constând în diseminarea, în mod deliberat, a unor informații false, defăimătoare la adresa reclamantului, i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie.

Astfel, s-a solicitat instanței să aibă în vedere că profilul său profesional a fost construit, după cum a menționat deja, pe parcursul a 12 ani de carieră internațională, dintre care 8 ani în poziții de management, activând pentru instituții de renume precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian Veneto și, nu în ultimul rând, în cadrul companiei Deloitte.

Această carieră are la bază o investiție temeinică în educație, respectiv absolvirea de către reclamantului a studiilor superioare de licență în economie la Universitatea din Trieste, Italia, și a unui Master Executiv în Administrarea Afacerilor (Executive MBA) la Universitatea Tiffin din Ohio, SUA, finalizat cu distincție academică. (Anexa 18)

Acest rezultat a fost obținut printr-un cumul de eforturi intelectuale și materiale, eforturi pe care le-a considerat ca reprezentând o investiție indispensabilă în viitorul său profesional.

Din păcate însă, efectele acestei investiții au fost anihilate ca urmare a distrugerii reputației sale prin publicarea articolelor defăimătoare la adresa sa.

Astfel, ulterior publicării articolelor defăimătoare, raporturile cu colegii de muncă au fost grav afectate și, ca urmare a afectării reputației, au început să existe reticențe față de proiectele și strategiile de business avansate de reclamantului. Toate acestea au dus la instalarea unui climat impropriu desfășurării în bune condiții a raporturilor de muncă.

Practic, în urma luării la cunoștință a conținutului articolelor defăimătoare de către colegii săi, a putut percepe foarte ușor atitudinea rezervată, chiar circumspectă, a acestora de a se angrena în demersuri profesionale alături de reclamant. Or, pentru o persoană care a poziționat întotdeauna integritatea și profesionalism în linia întâi în cadrul raporturilor de muncă (și nu numai), este mai mult decât evident că o atare atitudine l-a afectat profund, mai ales în contextul în care informațiile care au stat la baza formării sale fuseseră dovedite ca eminentamente false.

Efectul articolelor defăimătoare a fost unul progresiv în tot acești ani, atingând cote maxime la sfârșitul anului 2017. Astfel, reclamantului a resimțit cel mai puternic impactul negativ al acestora ulterior plecării sale din cadrul companiei Deloitte, când a încercat să își găsească un alt loc de muncă.

Astfel, reclamantului a aplicat pentru poziții similare celei ocupate anterior, însă, în pofida tuturor calificărilor, nu a reușit să își găsească un alt loc de muncă, lovindu-se în permanență de percepția negativă creată de articolele defăimătoare, articole care pot fi extrem de ușor identificate pe internet, la o simplă inserare a numelui meu în orice motor de căutare online. De altfel, este o practică uzuală la acest moment ca anterior angajării, companiile să verifice toate sursele de informații cu privire la posibili viitori angajați, mai ales în contextul în care aceștia aplică pentru funcții de management și să evite contactul cu persoane al căror profil poate aduce deservicii de imagine companiilor respective.

Față de aceste împrejurări, în luna februarie 2018, reclamantului și-a înființat propria companie de consultanță (Patara Advisory Services S.R.L.) specializată în furnizarea de servicii de

asistență tehnică în vederea întăririi capacității instituționale pentru entitățile publice și de dezvoltare a mediului de afaceri.

Din păcate însă, în condițiile în care, în domeniul serviciilor de consultanță, imaginea și reputația sunt de esența profesiei, impactul articolelor defăimătoare asupra relațiilor cu clienții și cu partenerii de afaceri a fost și continuă să fie și pe acest nou plan profesional unul extrem de dăunător.

Astfel, toată cariera sa, construită în mod profesionist, este asociată în prezent prin articolele defăimătoare unor așa-zise grupări cu mecanisme oculte de operare, împrejurare care este de natură să îmi diminueze în mod considerabil și injust reputația profesională, ceea ce duce, implicit, și la o scădere a veniturilor sale.

În ceea ce privește criteriul standardului de moralitate, s-a solicitat instanței să aibă în vedere că reclamantului nu s-a asociat niciodată cu practici de natura celor de care este acuzat, ci, dimpotrivă, a protestat mereu împotriva actelor de corupție și și-a dedicat întreaga carieră prevenirii acestora. Astfel, din postura sa profesională, a implementat multiple proiecte, atât în numele Comisiei Europene, cât și al instituțiilor administrației centrale și locale din România în care a evaluat și propus recomandări de îmbunătățire a sistemelor de control intern și prevenție a neregulilor din sectorul public din România, în sensul celor de mai sus, reclamantului anexează mai multe scrisori de recomandare din partea instituțiilor și societăților în care a activat, care face dovada atât a competențelor profesionale, cât și a valorilor morale însușite de reclamantului (Anexa 19).

În egală măsură, articolele defăimătoare au avut un impact negativ nu numai asupra vieții profesionale, cât și asupra celei personale. Astfel, i-au fost afectate considerabil atât relațiile de familie, raporturile cu părinții, cu soția și cu cei trei copii, cât și relațiile în societate, unde a început să fie privit cu alți ochi de către prieteni, colegi și vecini.

În ceea ce privește proba prejudiciului moral. CEDO a statuat în mod constant că dovada faptei ilicite este suficientă, prejudiciul și legătura de cauzalitate fiind prezumate.

În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, într-o cauză similară, că „proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern, al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă”.

Raportat la toate aspectele mai sus menționate, având în vedere, pe de-o parte, gravitatea faptelor ilicite ale pârâților, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionalismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol și, pe de altă parte, efectele faptelor ilicite asupra vieții profesionale și private a reclamantului, apreciază că este deplin îndreptățit la repararea prejudiciului suferit, prejudiciu pe care îl cuantific la suma de 100,000 EUR.

Răspunderea solidară a pârâților - învederează instanței, incidența în speță a art. 30 alin. 8 din Constituție, potrivit căruia „răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusa la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii”.

De asemenea, potrivit art. 1382 din Codul civil, „Cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 1373 alin. 1 din Codul civil, „Comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.

Astfel, deși pârâtul Lucian Davidescu poartă cea dintâi responsabilitate pentru construirea și colportarea în spațiul public a unui scenariu nereal în privința sa, prin intermediul platformei administrate de Riscograma S.R.L. (în cadrul căreia acesta are calitatea de asociat), deopotrivă vinovat pentru producerea prejudiciilor cu care se confrunta este și comitentul pârâtului Lucian Davidescu, respectiv pârâta SAR, care a preluat și menținut pe platforma proprie

www.romaniacurata.ro articolele defăimătoare ale acestuia, în condițiile în care Lucian Davidescu ocupă funcția de coordonator editorial al acestei platforme.

Pe cale de consecință, în conformitate cu prevederile legale mai sus citate, se impune angajarea răspunderii atât a autorului articolelor vătămătoare, cât și entităților deținătoare ale platformelor care găzduiesc aceste articole, respectiv Riscograma S.R.L. (în cadrul căreia pârâțul Lucian Davidescu este asociat unic) și SAR.

Totodată, prin raportare la cadrul legal incident răspunderii civile delictuale, solicită angajarea în solidar a răspunderii pârâților din prezenta cauză.

În lumina tuturor aspectelor de fapt și de drept învederate anterior, solicită instanței să constate că sunt îndeplinite toate condițiile angajării răspunderii civile delictuale a pârâților, respectiv:

Fapta ilicită a pârâțului Lucian Davidescu constă în interpretarea, denaturarea și diseminarea unor informații în lipsa furnizării unei baze factuale reale, solide. Astfel, pârâțul: a preluat informații dovedite ca fiind false, informații obținute ilicit, de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date; a nesocotit și principiile de etică jurnalistică în conformitate cu care ar fi trebuit să publice numai informațiile a căror veridicitate a fost verificată din cel puțin două surse credibile; nu a respectat regulile de etică jurnalistică în conformitate cu care avea obligația de a retrage informațiile publicate, de îndată ce i-a fost adus la cunoștință, împreună cu jj dovezi incontestabile, caracterul fals al acestora.

Reaua-credință a pârâțului Lucian Davidescu este evidentă și rezultă din atitudinea acestuia de la momentul publicării primului articol și până în prezent.

Astfel, conduita pârâțului de a prezenta publicului ca având valoare de certitudine informații despre al căror conținut cunoaște că este fals, de a interpreta aceste informații, de a le denatura și de a le prelucra insistent de-a lungul timpului reprezintă o dovadă incontestabilă a relei sale credințe.

Faptele ilicite ale pârâților i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie,

Având în vedere, pe de-o parte, gravitatea faptelor ilicite ale pârâților, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionalismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol și, (ii) pe de altă parte, efectele faptelor ilicite asupra vieții private a reclamantului, apreciază că sunt deplin îndreptățit la repararea prejudiciului suferit, prejudiciu pe care îl cuantific la suma de 100.000 EUR.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, aceasta rezultă implicit, atât Curtea Europeană, cât și instanțele naționale statuând în mod constant proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate.

Răspunderea solidară a celor trei pârâți-în conformitate cu prevederile legale mai sus citate, se impune angajarea răspunderii, în solidar, atât a autorului articolelor vătămătoare, cât și a entităților deținătoare ale platformelor care găzduiesc aceste articole, respectiv Riscograma SRL (în cadrul căreia pârâțul Lucian Davidescu este asociat unic) și SAR, în cadrul căreia pârâțul Lucian Davidescu deține funcția de coordonator editorial).

În drept: art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 30 din Constituția României, art. 71 și 72 din Codul civil, precum și orice alte dispoziții legale invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În susținerea cererii s-au solicitat următoarele probe: înscrisuri;interogatoriul pârâțului Lucian Davidescu, teza probatorie fiind aceea a dovedirii existenței faptei ilicite și a relei-credințe a acestui pârât; proba cu următorii martori:Nelu Neacșu - teza probatorie fiind aceea a dovedirii caracterului fals al acuzațiilor aduse reclamantului.

Prin întâmpinarea din data de 05.07.2018, pârâțul Davidescu Lucian Viorel a solicitat respingerea în totalitate a acțiunii și obligarea reclamantului la achitarea cheltuielilor de judecată.

S-au invocat următoarele excepții:

Excepția prescripției extinctive - articolele publicate de pârât, la care face referire reclamantul, au fost publicate în 25 ianuarie 2014 (Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță „apus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi”) respectiv 28 ianuarie 2014 (Apărați-l pe Nelu Neacșu), iar reclamantul a luat deîndată cunoștință de existența lor, după cum dovedește însăși corespondența publicată în cel de-al doilea articol.

Prin urmare, dreptul material la acțiune al domnului Cotoros Mircea Nicolae s-a stins în data de 28 ianuarie 2017, conform art. 2517 Cod Civil. Cererea de chemare în judecată a d-lui Cotoros a fost depusă în data de 7 iunie 2018, adică la aproape un an și jumătate după expirarea termenului de prescripție, motiv pentru care solicit instanței să respingă acțiunea ca urmare a intervenției prescripției extinctive.

Excepția netimbrării - deși solicită „daune morale, reclamantul își argumentează cererea prin trimiterea la presupuse daune materiale provocate de faptul că nu ar reuși să își găsească un loc de muncă mulțumitor, caz în care suma de 100.000 de euro solicitată reprezintă veritabile daune materiale, pe care reclamantul ar trebui să le probeze și pentru care ar trebui să achite o taxă de timbru de aproximativ 8200 RON.

Cum în cererea de chemare în judecată nu se face referire la nici un fel de taxă de timbru achitată rog instanța ca, în lipsa achitării acesteia până la primul termen de judecată, să respingă acțiunea ca netimbrată.

Excepția lipsei calității procesuale în cazul SC Riscograma SRL respectiv Societatea Academică din România.

SC Riscograma SRL nu are calitate procesuală, deoarece nu există raporturi juridice directe sau indirecte cu site-ul riscograma.ro, care îmi aparține în nume personal. SC Riscograma SRL a fost înființată în 2011, la doi ani după înregistrarea site-ului, nu a derulat nici un fel de activitate comercială și este în prezent inactivă. Singurul lucru în comun cu riscograma.ro este numele, fapt insuficient pentru a atrage calitatea procesuală a SC Riscograma SRL. Faptul că site-ul riscograma.ro este deținut de mine ca persoană fizică putea fi ușor verificat de reclamant prin interogarea registrului ROTLD.

În cazul calității mele de editor coordonator al romaniacurata.ro, aceasta a început din luna decembrie 2017. Colaborările mele anterioare cu Societatea Academică din România nu au presupus vreo răspundere de tip editorial, funcția respectivă fiind deținută în perioada invocată de reclamant (2014-2015) de d-l Mihai Goțiu. De asemenea, nu sunt autorul nici unui articol de pe romaniacurata.ro referitor la subiectul în cauză și nici nu am contribuit în vreun fel la decizia de publicare a acestora.

Faptul că alte articole publicate de romaniacurata.ro sau de alte mass media citează articolele sale inițiale, din ianuarie 2014 nu au fost în atribuțiile sale, iar din argumentația prezentată în cererea de chemare în judecată nu li se poate reține vreo culpă, reală sau ipotetică.

Pentru aceste motive, s-a solicitat înlăturarea din proces a SC Riscograma SRL respectiv Societatea Academică din România.

Excepția inadmisibilității probei cu martori în cazul d-lui Iulian Dragu.

Unul dintre cei doi martori propuși de reclamant, numitul Iulian Dragu, nu îndeplinește criteriile legale privind utilitatea, relevanța și concludența mărturiei. Nu există vreo referire la domnia sa în tot cursul cererii de chemare în judecată iar calitatea sau implicarea sa nu este precizată. Din informațiile disponibile public, rezultă doar că numitul Iulian Dragu este un fost coleg de facultate al numitul Cotoros (la Univ. Tiffin), ceea ce indică o posibilă legătură de interes între pârât și reclamant.

În motivare pârâtul a arătat că în data de 25 ianuarie 2014 a publicat pe blogul personal risograma.ro articolul Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi Acesta are la bază o parte dintre documentele făcute publice de hacker-ul dezvăluit ca Lazăr Marcel Lehel și care constau în acest caz în corespondența electronică în formă brută purtată de directorul din acel moment al Serviciului Român de Informații, numitul George Maior.

Precizează că nu a avut niciodată vreun fel de contact cu „Guccifer” Lazăr Lehel Marcel sau vreun intermediar al său. Arhiva de date a descărcat-o din spațiul public, unde se afla și atunci și se află în continuare. Dată fiind natura informațiilor conținute acolo, a considerat că interesul public excede caracterul ilicit al modului în care datele au fost dobândite.

Practic, sub protecția confidențialității, o persoană care conform legii ar putea fi calificată drept avertizor de integritate (d-1 Nelu Neacșu) îl informa pe șeful de la acea vreme al principalului serviciu de informații al României, d-1 George Maior, asupra unei posibile încercări de fraudă comisă de firmele d-lui Sebastian Ghiță, un personaj public care avea deja multiple dosare penale (și care în prezent se sustrage înfăptuirii justiției).

A scris întregul text pe un ton neutru și rezervat, punându-l în context cu relațiile dintre personajele publice menționate. De altfel, numele numitului Cotoros nici măcar nu apare în partea de text scrisă explicit de mine ci exclusiv în corespondența reprodusă.

Corespondența menționată relevă felul în care un responsabil al Comisiei Europene, dl.Karel De-Vriendt, a refuzat o întâlnire cu dl. Cotoros în afara cadrului formal - în cuvintele d-lui Cotoros, „m-a trimis la cules mure”.

Informațiile din articol au fost inițial confirmate implicit de dl. Nelu Neacșu, prin postarea link-ului către articolul riscograma.ro pe profilul său de LinkedIn cât și printr-un comentariu pe Facebook în care spunea explicit „Eu am curajul”, în data de 26 ianuarie 2014. Ulterior, d-1 Neacșu a șters comentariul și și-a suspendat - provizoriu - profilul LinkedIn.

În după-amiaza zilei de 27 ianuarie 2014, la ora 17.12, d-1 Nelu Neacșu mi-a trimis prin e-mail declarația notarială atașată de d-1 Cotoros la dosar, prin care nega că ar fi autorul e-mailului către dl. Maior. La ora 19.05, însuși d-1 Cotoros i-a trimis un e-mail având drept atașament aceeași declarație notarială a d-lui Neacșu, cu pretenția de a „retrage” articolul.

Natura și succesiunea evenimentelor m-au determinat să devin îngrijorat referitor la situația d-lui Neacșu și la motivele care l-au determinat să facă o astfel de declarație, motiv pentru care a publicat în data de 28 ianuarie 2014 articol „pipărați-l pe Nelu Neacșu! ”, în care am reprodus corespondența cu cei doi și am făcut apel public la autoritățile statului să îl apere la nevoie.

Pe de alta parte, indiferent de faptul că d-1 Neacșu își retractează sau nu afirmațiile din corespondența cu dl.Maior, autenticitatea conținutului devenit public nu poate fi pusă la îndoială.

Chiar dacă d-1 Lazăr Marcel Lehel a intrat în posesia corespondenței în mod ilicit, datorită cantității și nivelului de detaliere, supoziția că ar fi intervenit asupra conținutului acestui e-mail este complet implauzibilă. Dacă, prin absurd, acesta era cazul, d-1 Cotoros ar fi trebuit să se îndrepte împotriva d-lui Lazăr în calitate de potențial autor al falsului.

Deși în declarația notarială dlui. Nelu Neacșu susținea că va acționa în instanță publicațiile care vor continua presupusa „campanie de dezinformare”, domnia sa nu a căutat niciodată acest teoretic remediu.

Reclamantul a refuzat, în repetate rânduri, orice remediu sau ajustare uzuală, cum ar fi publicarea unui punct de vedere, a vreunei nuanțări sau drept la replică, față de care și-a manifestat-o" deschiderea încă din primul moment, în cadrul corespondenței din data de 27 ianuarie 2014.

Pe de altă parte, reclamantul evită să descrie modul și împrejurările prin care a obținut declarația notarială a d-lui Neacșu, pe care însă mi-a remis-o în aceeași zi ca și d-1 Neacșu, la mai puțin de două ore distanță.

De asemenea, d-1 Cotoros evită să ceară citarea ca martori a celorlalți participanți la corespondență evidențiați, care ar putea confirma sau infirma existența acesteia: domnii Dan Luca, Bogdan Padiu, Marius Olaru, George Stan, Bogdan Nedelcu respectiv George Maior.

În plus, d-1 Cotoros pretinde în mod repetat și fals că aș fi intrat în posesia corespondenței în urma unei comunicări directe cu „Guccifer”, deși am indicat explicit încă de la începutul articolului că e vorba de date făcute publice de acesta, situație la rândul său verificabilă prin faptul că arhiva a existat și există în continuare în spațiul public.

Capetele de cerere ale d-lui Cotoros sunt excesive și neuzuale:

Retragerea completă a unui articol publicat contravine practicii judiciare și jurnalistice, remediile uzuale fiind publicarea de rectificări, drepturi la replică, puncte de vedere etc. Așa cum

am arătat deja, și cum i-am pus în vedere în repetate rânduri reclamantului, am fost de la început dispus, și sunt în continuare, să-i public punctul său de vedere asupra faptelor.

În privința sumei despăgubirilor cerute, aceasta este nerezonabilă prin comparație cu orice reper real și, prin faptul că ele sunt justificate prin presupusa imposibilitate de a-și găsi un loc de muncă, reprezintă în fapt o pretenție de daune materiale disimulate sub titulatura de „daune morale”.

Presupusele consecințe profesionale invocate de reclamant nu par să își găsească susținere în realitate: astfel, de exemplu, în luna noiembrie 2016 d-1 Cotoroș a fost promovată în cadrul Deloitte. Potrivit informațiilor făcute publice chiar de reclamant, acesta a plecat de la Deloitte în decembrie 2017 și și-a înființat propria afacere în februarie 2018. Pare excesiv să pună în seama mea faptul că nu și-a găsit un loc de muncă mulțumitor în decurs de o lună sau că nu a reușit să găsească clienți în calitate de antreprenor debutant în primele trei luni.

În plus, consider că suma de „100.000 de euro” pretinsă, coroborată cu netemeinicia argumentelor, reprezintă doar o încercare de hărțuire judiciară.

Consideră că și-a exercitat obligațiile profesionale cu bună-credință, în interesul public și în virtutea dreptului la liberă-exprimare așa cum sunt statuate ele de legile țării, de convențiile din care România face parte și de deciziile relevante ale CEDO.

Consideră că elementele constitutive ale art. 1349 Cod Civil, pe care reclamantul își bazează cererea, nu sunt întrunite.

Mijloace de probă:

Pentru demonstrarea celor de mai sus, a înaintat corespondența cu d-1 Karel de-Vriendt și solicitat interogatoriul reclamantului Cotoroș Mircea Nicolae.

Prin întâmpinarea din data de 19.07.2018, pârâta SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ (SAR) - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pe cale de excepție, acțiunea fiind introdusă după prescrierea dreptului material la acțiune, respectiv împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă; pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, reclamantul nefăcând dovada celor susținute în cerere; plata cheltuielilor de judecată.

Excepția prescrierii dreptului material la acțiune-reclamantul a cerut instanței obligarea pârâtei la: retragerea articolului Apărați-I pe Nelu Neacșu, publicat pe site-ul România Curată (www.romaniacurata.ro) la data de 28.01.2014, preluat din sursa Riscograma; retragerea articolului Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Chiță, publicat pe site-ul România Curată, la data de 27. 01. 2014, preluat din sursa Riscograma; retragerea articolului Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Chiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II), publicat la data de 25.06.2015, autor Daniel Befu.

Reclamantul pretinde existența unui prejudiciu moral, așadar nepatrimonial, prin atingerea adusă unui drept nepatrimonial (dreptul la viață privată și demnitate) care, prin natura legii, sunt imprescriptibile însă reclamantul nu face o astfel de dovadă, a atingerii vreunui drept nepatrimonial, nici a existenței vreunui prejudiciu, în consecință consideră că operează termenul general de prescripție de 3 ani, care curge, conform art. 2523 C.civ., ”de la data la care titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui”.

Solicită instanței să constate dreptul la exercitarea acțiunii prescris, calculat de la data la care reclamantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască nașterea acestui drept la acțiune, și anume 24 ianuarie 2014, 27 ianuarie 2014, respectiv 25 iunie 2015 și să respingă acțiunea ca inadmisibilă.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a Societății Academice Române (SAR) - calitatea procesuală pasivă înseamnă a identifica persoana împotriva căreia acțiunea se îndreaptă, în sensul de a exista identitate între persoana pârâtei subscrise și a obligației în raportul juridic, ceea ce în cazul de față nu există. SAR - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată nu avea, la data preluării articolelor indicate de reclamant, nicio relație contractuală cu site-ul Riscograma și nici cu pârâatul Lucian Davidescu, autorul articolelor în cauză. Lucian Davidescu era, la acea dată, un colaborator extern, ca mulți alți autori/jurnaliști publicați sau preluați de platforma România Curată.

Reclamantul a arătat în cererea de chemare în judecată, pe mai multe pagini, cum pârâatul Lucian Davidescu a publicat pe propria sa platformă, Riscograma, mai multe articole în care apărea

și numele reclamantului, care ulterior au fost preluate și de alte platforme și publicații, printre care și de platforma România Curată, deținută de Alianța pentru o România Curată. Reclamantul nu a făcut însă dovada existenței unui raport de prepușenie, în sensul art. 1373 alin. 2 C. civ., care presupune că: "Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său sau ai altuia".

În cazul de față, SAR nu a solicitat nicidecum autorului Lucian Davidescu să facă sau să nu facă ceva, într-un anumit sens sau în altul, nu i-a trasat niciun fel de atribuții și acesta nu avea nicio funcție încredințată de către conducerea SAR la data publicării investigațiilor sale, în ianuarie 2014; el a devenit editor coordonator pe platforma România Curată în decembrie 2017. La data la care articolele de investigație de presă au fost publicate de către autorul Lucian Davidescu pe site-ul Riscograma și ulterior pe alte platforme, printre care și România Curată, pârâtul nu se va afla în nicio relație contractuală cu SAR; ca și în cazul altor investigații de presă sau articole pe tema corupției, platforma România Curată a preluat aceste informații și materiale de presă. Reclamantul nu a făcut de altfel dovada în sensul: 1) existenței unui raport de prepușenie; 2) existenței unei fapte ilicite; 3) existenței unui prejudiciu.

În speță, autorul-pârât Lucian Davidescu nu se afla sub direcția, supravegherea sau controlul pârâtei-pârâte și nu îndeplinea nicio funcție sau însărcinare în interesul pârâtei sau al altuia. Investigațiile jurnalistice, așa cum funcționează acestea în toată țările, sunt preluate din spațiul public de către orice persoană sau platformă interesată de subiect, nu există niciun fel de raport de muncă sau subordonare între părți.

Mai mult decât atât, alin. 3 al art. 1373 C.civ. arată: "Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau scopul funcțiilor încredințate", ceea ce înseamnă că, chiar dacă la data introducerii cererii de chemare în judecată pârâtul Lucian Davidescu se află într-un raport de muncă, ca editor- coordonator, cu pârâta SAR, din luna decembrie 2017, la data presupusei fapte ilicite, acesta a acționat complet autonom, fără a fi subordonat pârâtei.

Reclamantul nu a făcut dovada faptei ilicite, nu făcut dovada prejudiciului cauzat și, de altfel, nu menționează pârâta SAR decât la începutul și sfârșitul cererii de chemare în judecată. Reclamantul nu a arătat de ce nu a chemat în judecată, pe aceleași considerente, pe deținătorii tuturor celorlalte publicații care au preluat și distribuit anchetele jurnalistice menționate, și anume România Liberă - www.romanalibera.ro, Curierul - curierul.ro, www.jurnalui-manipularii.blogspot.ro, www.portalulrevolutiei.ro, www.coruptia.ro, deși pretinde că i s-a produs un prejudiciu "imens" privind imaginea și că are reputația "distrusă".

Apărări pe fondul cauzei-în fapt, reclamantul a făcut mai multe afirmații neconforme cu situația de fapt, astfel:

Referitor la pct. 5, 6, 9 și 12 din susținerile reclamantului-jurnaliștii de investigație au libertatea de a-și proteja sursele și de a-și strânge informațiile în orice mod care respectă criteriile deontologice ale profesiei și legile. În speță, autorul Lucian Davidescu a preluat din spațiul public documente deja existente, extrase de hackerul Guccifer, care erau de interes public, întrucât scoteau la iveală relații de corupție dintre șeful unui serviciu de informații și oameni din mediul de business afiliați acestui serviciu, deja extrem de cunoscuți în mass media, prin multiple conexiuni politice și dosare penale (ne referim la Sebastian Ghiță), deci subiectul în cauză suscita cel mai înalt nivel de importanță, din punct de vedere jurnalistic. Jurisprudența CEDO în materie a arătat că linia de demarcație între acuzațiile de vătămare ale reputației și vieții private la adresa jurnaliștilor este exact interesul public.

Autorul articolului, pârâtul Lucian Davidescu nici măcar nu îl viza pe reclamant, el apare doar colateral în cadrul investigației de presă al cărui subiect era domnul Liviu Maior, șeful SRI și domnul Sebastian Ghiță, om de afaceri cu conexiuni neortodoxe cu aceste servicii. Mai mult decât atât, astfei cum știm deja din presă și din dosarele penale ale domnului Ghiță, suspiciunea că acesta își folosea conexiunile politice în scopuri de corupție erau rezonabile, în consecință dezvăluirea

faptului că s-a încercat mituirea unui oficial al Comisiei Europene era de mare interes public. Toate informațiile și datele publicate de autorul Lucian Davidescu au fost verificate și confirmate cu sursa Nelu Neacșu, ulterior acesta răzgândindu-se, ceea ce, evident, a ridicat suspiciuni suplimentare unui jurnalist de investigație. În acest sens, autorul Lucian Davidescu l-a considerat pe sursa Nelu Neacșu un whistleblower care a fost ulterior intimidat, probabil prin presiuni și amenințări, ceea ce i-a determinat să mai scrie un articol prin care îi apăra pe acesta.

Șirul evenimentelor descrise atât de pârâtul-autor Lucian Davidescu, cât și de informațiile care pot fi găsite în presă, pe alte platforme, pe acest subiect, precum și asumarea de către hacker-ul Guccifer a metodei prin care a obținut aceste informații, nu lasă vreun dubiu că ele sunt reale, autentice și corecte. Este foarte curios faptul că, deși știa despre publicarea acestor informații încă din ianuarie 2014, reclamantul nu s-a simțit lezat în demnitatea și reputația sa decât aproape 4 ani mai târziu, la data acționării în judecată a unuia dintre autorii care au scris despre această anchetă jurnalistică pe baza informațiilor obținute din accesarea ilegală a emailului directorului SRI, fapt confirmat de instanța penală care l-a condamnat pe autorul Lazăr Marcel LehelakaGuccifer. În mod bizar, reclamantul nu a chemat în judecată și pe ceilalți jurnaliști și editori care au preluat informațiile dezvăluite de Guccifer, ceea ce ne face să prezumăm o anumită vendetta personală împotriva pârâtei și a unora dintre autorii care scriu pe platforma România Curată.

Merită menționat aici că dezvăluirile lui Guccifer au fost preluate pe larg de media internațională, astfel cum s-a întâmplat și în cazul altor hackeri-whistlebloweri. Este de notorietate cazul lui Edward Snowden, care, deși a încălcat legea americană, a dezvăluit lumii întregi cum sistemul de interceptări NSA încalcă drepturile cetățenilor, ceea ce constituie interes public. Tensiunea dintre încălcarea legii (confidențialitatea și respectarea corespondenței și a vieții private) și interesul public există și va continua să existe cât timp există state democratice. Deși Edward Snowden și alți hackeri și whistlebloweri sunt condamnați și urmăriți de către instanțele naționale, rolul lor în protejarea interesului public și a drepturilor cetățenilor este recunoscut și se discută despre metode legale de protecție a acestora, în mai multe state.

Mai mult decât atât, pârâtul-autor Lucian Davidescu a confirmat veridicitatea celor afirmate inclusiv prin oficialul Comisiei Europene, Karel De-Vriendt, care apare în corespondența electronică incriminată de reclamant, deci susținerile reclamantului sunt evident nefondate și chiar mincinoase, cu scopul de a induce instanța în eroare cu privire la situația de fapt, prin proiecții și distorsiuni care au avut loc doar în imaginația reclamantului.

Referitor la pct. 18 -20 din susținerile reclamantului-reclamantul susține că, în tot acest timp, de la data la care a știut sau ar fi trebuit să știe despre publicarea acestor articole, și anume ianuarie 2014, până la data introducerii cererii de chemare în judecată, i s-a produs "un prejudiciu imens", care i-a afectat viața profesională "prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul", cu "partenerii de afaceri", cu orice potențiali clienți", dar și viața privată, de familie și demnitatea.

Or, în materia răspunderii civile delictuale, pe care reclamantul o invocă ca temei juridic al prezentei acțiuni în pretenții, practica și teoria judiciară arată explicit, cu o vastă literatură și jurisprudență, că trebuie să facă dovada prejudiciului, a legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciul invocat, a vinovăției părții aflate în culpă, a tipului de vinovăție în comiterea faptei ilicite, astfel cum este definită de lege, și anume art. 1357 din Codul Civil: "1) Cei care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îi repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă".

Reclamantul nu a făcut dovada nici a faptei ilicite, nici a vinovăției pârâților citați, nici a prejudiciului cauzat, nici a legăturii de cauzalitate dintre presupusa faptă ilicită și presupui prejudiciu produs prin comiterea faptei. În consecință, trebuie să precizeze exact: în ce constă "prejudiciul imens"; cum dovedește „anihilarea credibilității” și în raport cu ce angajator; la ce parteneri de afaceri se referă în cauză; despre ce „potențiali clienți” este vorba, în ce domeniu, cu privire la ce tip de servicii și cum au legătură cu cauza dedusă judecătii; în ce fel i s-a prejudiciat viața de familie și viața privată.

Reclamantul face referire la deschiderea unei firme proprii de consultanță, ca urmare a eșecului profesional în relația cu anumiți angajatori, menționând doar Deioitte), și invocă pierderi

de potențiali clienți - prin definiție, fiind potențiali, nu puteau fi pierduți, exista doar o potențialitate de a-i câștiga dar nu face dovada faptului că pierderea locurilor de muncă sau eșecul în a câștiga anumiți clienți are vreo legătură cu articolele invocate, publicate acum 4 ani de zile. De asemenea, reclamantul nu precizează în ce constă natura muncii sale de consultanță și în ce fel acele articole i-au afectat sau i-ar putea afecta prezenta vocație sau ocupație profesională.

În consecință, cu privire la aceste aspecte crede că nu există un prejudiciu de imagine, nu există o faptă ilicită, informațiile postate au fost de interes public, reclamantul a avut suficient timp să reacționeze și ar fi avut la dispoziție și protejarea acestui drept de a fi uitat, adresându-se direct operatorului de motor de căutare online (Google), conform practicii Curții Europene de Justiție în materie, care stabilește criteriile și pașii de urmat în astfel de cazuri și apoi instanței.

Referitor la pct. 31,34 și 53 din susținerile reclamantului învederează că, în domeniul liber profesioniștilor, deseori piața, conexiunile, talentul, competența, munca și efortul personal dictează succesul sau insuccesul acestora, nicidecum anumite articole de presă, fie vătămătoare, fie superlative. Impactul unor articole de presă de acum câțiva ani, care nici măcar nu îl aveau ca subiect pe reclamant, doar colateral, pentru ocupația sa profesională actuală și succesul său ca angajat sau liber profesionist pe piața muncii poate fi doar unul marginal, limitat, nicidecum sursa, cauza eșecului profesional al reclamantului. Dacă ar fi fost astfel, credem că aceste eșecuri profesionale ar fi survenit imediat, la data publicării articolelor de presă menționate, ianuarie 2014, nicidecum 4 ani mai târziu, în condițiile în care există și este protejat inclusiv "dreptul de a fi uitat" în căutările Google, stabilit de către Curtea Europeană de Justiție în mai 20142 (decizia C-131/12). Curtea Europeană de Justiție a stabilit că subiectul unor articole (link-uri pe platforme online) poate cere direct operatorului de căutare online (Google) să le scoată din căutările online (să fie uitate), după o anumită perioadă de timp.

Referitor la pct. 57, 65 și 69 din susținerile reclamantului-reclamantul se referă la demnitatea sa ca fiind afectată - fiind un aspect subiectiv, ce ține strict de sensibilitatea și personalitatea reclamantului, nu putea evalua - și la lipsa de bună-credință a pârâtului-autor Lucian Davidescu și a pârâtei, pe a cărei platformă online a fost preluat articolul autorului.

A arătat la punctele anterioare modalitatea de funcționare a presei de investigație și a modului în care informațiile de interes public se preiau, în mod legitim, de la o sursă la alta, chiar dacă sursa în cauză a fost un hacker care a folosit mijloace ilegale pentru a accesa corespondența privată a persoanelor vizate. Pârâtul-autor a arătat că i-a propus reclamantului mai multe formule prin care să remedieze presupusa atingere adusă reputației, imaginii și demnității reclamantului, pe care acestea le-a refuzat, printre care și un drept la replică sau interviu. Din cele relatate de pârâtul Lucian Davidescu reiese, dincolo de orice îndoială, că reclamantul are obiceiul de a influența diverse părți în scopul de a obține beneficii pentru el însuși, prin prezentarea unor date și situații sau contexte ca fiind de natură a-l prejudicia pe el, de exemplu, cerința de a fi retras un articol pentru ca reclamantul să poată obține un presupus post de secretar de stat în guvernul Cioioș. Având în vedere aceste aspecte cred că putem prezuma, cu date și fapte reale, reaua-credință a reclamantului, care, sub aparența unor pretense atingeri aduse imaginii și demnității sale - pe care nu le dovedește în niciun fel - solicită daune pentru un prejudiciu nedovedit, acuzând diverse persoane și entități pentru eșecurile sale profesionale, multe dintre acestea constând mai degrabă în intenția, pe care însuși reclamantul o aduce în discuție, de a influența anumite persoane și rezultate în folos personal.

Referitor la pct. 75, 76, 78, 81 și 84 din susținerile reclamantului-prejudiciul cauzat trebuie să reflecte daune materiale concrete - ceea ce nu este cazul în speță - sau daune morale care să reflecte un pretium doloris cauzat de acțiunile pârâtului, care se justifică, așa cum a reținut practica judiciară în materie, atunci când există o culpă în producerea unui prejudiciu care are consecințe de natură nepatrimonială (traumă psihologică, vătămarea iremediabilă a reputației sau imaginii unei persoane ș.a.).

Or, în cauza dedusă judecării acestei instanțe, reclamantul nu a arătat deloc, în niciun fel, care este atingerea adusă vieții private, profesionale, imaginii, reputației și demnității sale. Mai mult decât atât, reclamantul jonglează juridic între domeniul protejării vieții private, cu atingeri aduse fie demnității, fie vieții de familie, fie vieții profesionale (reputația), fără să dovedească niciuna dintre

acestea, ci prezentând un lung șir de considerații și digresiuni care pornesc de la diverse prezumții, prezentând date factuale în mod contorsionat, fără a arăta șirul acestora, contextul în care s-au petrecut și fără să explice rămânerea sa în pasivitate timp de 4 ani de la data apariției articolelor de presă incriminate și materia răspunderii civile pentru fapta proprie sau pentru fapta altuia (comitentul pentru prepus).

Reclamantul face o serie de considerații, fără temei juridic sau chiar faptic, cu privire la ce ar fi putut să se întâmple dacă nu ar fi existat această investigație de presă care, repetă, nu îl avea ca subiect. Reclamantul nu arată nici măcar un fapt sau act juridic (de exemplu terminarea unui contract de muncă, un proiect sau o strategie de business avansată, la care se referă la pagina 12 din cererea de chemare în judecată) prin care i s-a respins inițiativa de afaceri sau proiectul de business cu motivarea legată de existența acestor articole. Distrugerea reputației ar fi însemnat ca reclamantul să nu mai poată fi angajat niciodată nicăieri, însă din ianuarie 2014 până în februarie 2018 a deținut diverse funcții și a încercat să obțină altele nefiind reținut în vreun fel de prejudiciul pretins cauzat imaginii sale. Este ciudat că prejudiciul ar fi apărut tocmai acum, când reclamantul își desfășoară activitatea pe cont propriu, fără ajutorul unor influenți oameni de afaceri. Reclamantul nu a prezentat la dosarul cauzei motivul și motivarea plecării sale din compania Defoitte, ci doar pretinde că motivul ar fi legat de articolele de presă din anul 2014.

De asemenea, reclamantul doar pretinde că există o vătămare a vieții sale de familie și a vieții sale private și sociale, dar nu specifică nimic concret, cu excepția propriilor impresii și percepții.

Pe scurt, reclamantul face doar un lung compendiu al propriilor sale impresii și percepții încercând să inducă instanței ideea că astfel, cumva, s-a comis o faptă ilicită care nu există și un prejudiciu care nu există.

Referitor la pct. 90 și 91 din susținerile reclamantului, astfel cum a arătat și în susținerea excepției calității procesuale pasive a pârâtei SAR, reclamantul nu a făcut dovada existenței raportului de prepușenie dintre autorul articolelor incriminate, pârâțul Lucian Davidescu și pârâtei. Pârâțul Lucian Davidescu nu se afla în nicio relație de prepușenie, nu îndeplinea nicio atribuție dată de pârâta și nici nu avea funcții încredințate în vreun scop de pârâtă. Pe scurt, la data preluării articolelor menționate, pârâțul autor nu se afla în niciun fel de relație de subordonare cu pârâta. SAR și platforma România Curată preia în mod regulat articole și investigații de presă de la un număr enorm de publiciști și jurnaliști, având un număr impresionant de articole publicate și peste 3 milioane de vizualizări și cititori. De-a lungul timpului, investigațiile de presă preluate sau scrise exclusiv pentru platforma România Curată au vizat persoane mult mai influente și cunoscute în sfera publică românească, politicieni și deținători de trusturi de media, oameni de afaceri și alții, fără ca niciodată să i se impute pârâtei că ar fi acționat cu rea-credință sau ar fi prezentat informații nereale, cu scopul de a vătăma imaginea și integritatea vreunei persoane sau de a cauza vreun prejudiciu material sau moral, cu intenție. Motivul și scopul acestor articole și investigații de presă a fost întotdeauna interesul public și informarea opiniei publice.

În concluzie solicită instanței să respingă toate susținerile reclamantului ca neîntemeiate și nesuținute și să respingă acțiunea acestuia fie pe cale de excepție, ca inadmisibilă, fie în fond, ca neîntemeiată și nesuținută, cu cheltuieli de judecată.

În drept, art. 205 și 206 C.pr.civ., art. 194 lit. c și d C.proc.civ., art. 2500, art. 2517, art. 2523 C. civ., art. 1373 alin. 1 și 2 C.civ.

Probe: înscrisuri

S-a solicitat să i se pună în vedere reclamantului să facă dovada, pentru a clarifica: în ce constă "prejudiciul imens"; cum dovedește "anihilarea credibilității" și în raport cu ce angajator; la ce parteneri de afaceri se referă în cauză; despre ce "potențiali clienți" este vorba, în ce domeniu, cu privire la ce tip de servicii și cum au legătură cu cauza dedusă judecății și cu prejudiciul invocat; ce proiecte și inițiative de afaceri sau de natură profesională au fost respinse cu motivarea că existența articolelor de presă incriminate afectează proiectele și șansele reclamantului în sfera sa profesională; în ce fel i s-a prejudiciat viața de familie și viața privată.

Interogatoriul reclamantului.

Prin încheierea de la termenul din data de 02.10.2018 s-a respins excepția lipsei calitatii procesuale pasive a pârâtei Societatea Academica din România

La termenul din 16.01.2019, reclamantul a învederat că renunță la judecarea cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâta Riscograma S.R.L.

Prin **sentința civilă nr.250/13.02.2019 Tribunalul București** - Secția a IV-a Civilă a respins ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune, a admis, în parte cererea formulată de reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae în contradictoriu cu pârâții Davidescu Lucian-Viorel și Societatea Academică din România - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată, a obligat pârâții la retragerea următoarelor articole publicate pe situ-l www.riscograma.ro :

- cel din data de 25.01.2014, intitulat „Dezvăluirile lui Guccifer : Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță « a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi » ” ;

- cel din data de 28.01.2014, intitulat „Apărați-l pe Nelu Neacșu”.

Prin aceeași sentință, tribunalul a obligat pârâții la retragerea următoarelor articole publicate pe situ-l www.romanaicurat.ro :

- cel din data de 27.01.2014, intitulat „Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ”;

- cel din data de 25.06.2015, intitulat „Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale ? (II), la plata, în solidar, către reclamant a sumei de 10.000 Euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale și în solidar, la plata către reclamant a sumei de 8.270,68 lei reprezentând cheltuieli de judecată, constând în: taxă judiciară de timbru, onorariu de avocat, cheltuielile de transport și cazare pentru martorul Neacșu Nelu.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin cererea dedusa judecării, reclamantul a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună: obligarea pârâților la retragerea articolelor vătămătoare, respectiv: articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 25.01.2014, intitulat «Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful S.R.I. știa de patru ani ca firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi», articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 28.01.2014, intitulat "Apărați-l pe Nelu Neacșu", articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 27.01.2014 intitulat "Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță, articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat "Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II)", obligarea în solidar a pârâților la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat reclamantului prin articolele de presă defăimătoare mai sus menționate.

Potrivit art.70 alin. (1) și (2) Cod Civil orice persoană are dreptul la liberă exprimare, exercitarea acestui drept neputând fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75.

Potrivit art.75 alin. (1) Cod Civil, nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. În continuare, alin. (2) al aceluiași articol stipulează faptul că exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune.

Art.72 alin. (1) Cod civil consacră dreptul oricărei persoane la respectarea demnității sale, interzicând orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute de art. 75, această din urmă dispoziție vizând atingerile permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte, respectiv exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte.

Potrivit art.252 Cod Civil „ orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică”.

Potrivit art.253 Cod Civil „ (1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere instanței: a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta era iminentă; b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă; c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă. (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b și c. (4) De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive”

Potrivit art. 2.502 C.civ.: „ (1) Dreptul la acțiune este imprescriptibil în cazurile prevăzute de lege, precum și ori de câte ori, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp.(2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), sunt imprescriptibile drepturile privitoare la:1. acțiunea privind apărarea unui drept nepatrimonial, cu excepția cazului în care prin lege se dispune altfel.”

În ceea ce privește pretențiile reclamantului aferente primului capăt de cerere, referitor la retragerea articolelor vătămătoare, în baza art.253 alin.2 coroborat cu art.2502 alin.2 pct.1 C.proc.civ. tribunalul a respins ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune, aceste pretenții fiind imprescriptibile.

În ceea ce privește pretențiile aferente capătului doi de cerere, referitor la obligarea pârâților la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat prin articolele de presă defăimătoare menționate, tribunalul raportat la dispozițiile art.253 alin.4 teza a II-a coroborat cu art.2502 alin.2 pct.1 C.proc.civ. a apreciat că aceste pretenții sunt supuse prescripției.

Dar, potrivit art.2528 alin.1 C.civ.: „Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.”

Pentru a determina momentul de la care începe sa curgă termenul de prescripție general de 3 ani prevăzut la art. 2517 C.civ., tribunalul a analizat dacă există fapta ilicită, dacă reclamantul a suferit vreun prejudiciu și momentul când a cunoscut paguba, și pe cel care răspunde de ea.

Raportat la situația de fapt, tribunalul a constatat că în data de 25 ianuarie 2014, pârâțul Lucian Davidescu a publicat pe site-ulwww.riscograma.ro articolul intitulat: Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani ca firma lui Ghiță,,a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi"(fila 21).

În cuprinsul acestui articol, pârâțul Davidescu Lucian a afirmat că, numitul Nelu Neacșu (audiat ca martor în prezenta cauză), în cadrul unei preținse corespondențe electronice de natură privată purtată în anul 2012 cu numitul George Maior, director al Serviciului Român de Informații la acea vreme, ar fi lansat o serie de acuzații referitoare la o presupusă tentativă de mituire a unui oficial european de către reclamant, care la acel moment exercita funcția de manager al biroului de la Bruxelles al societății Teamnet International S.R.L.

În cadrul acestei preținse corespondențe publicate de pârâț se susțineau următoarele: „Ieri a avut o întâlnire interesantă cu Mircea și a aflat care este sistemul de lucru. Astfel, va încerca să-l atragă de partea sa pe Ben Hauschildt, subalternul lui De Vrientși dacă va fi cazul îl va motiva suplimentar financiar. Când l-a întrebat cum se procedează i-a zis că are mână liberă de până la maxim 5.000 de euro, iar dacă suma cerută depășește acest barem se va deplasa la Bruxelles Bogdan Badiu, directorul general al Teamnet România și va rezolva problema. Cert este că cei de la Teamnet doresc să aplice același sistem bazat pe șpăgi din România și la Comisia Europeană.

De asemenea, tot în cadrul articolului, autorul menționează că ar fi obținut această preținșă corespondență electronică de la numitul Lazăr Marcel Lehel, auto-intitulat în mediul online Guccifer (în continuare „Guccifer”), care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a numitul George Maior (fila 39). Lazăr Marcel Lehel a fost condamnat definitiv

la executarea unei pedepse cu închisoarea, pentru săvârșirea infracțiunilor de acces ilegal la un sistem informatic și alterarea integrității datelor informatice. (filele 27,28).

Ulterior publicării articolului menționat, reclamantul l-a contactat pe pârâțul Lucian Davidescu, în data 27.01.2014, pentru a-i demonstra că pretinsa corespondență publicată nu corespunde realității , comunicându-i totodată și declarația autenticată sub nr.387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei (fila 29) , prin care numitul Nelu Neacșu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant.

Pârâțul Davidescu Lucian nu a avut în vedere această declarație autenticată data de numitul Nelu Neacșu, apreciind că nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrat), ci dimpotrivă, a preluat aceleași informații și le-a publicat în cadrul mai multor articole și pe platforma www.romaniacurata.ro, deținută de pârâta Societatea Academica din Romania (SAR), la care pârâțul Davidescu Lucian deținea funcția de coordonator editorial, respectiv articolul publicat în data de 27.01.2014, intitulat : „ Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ”și articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat: „ Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale? (II)”, (filele 30-37).

Dincolo de faptul că pârâțul Davidescu Lucian a ignorat declarația dată de numitul Neacșu Nelu, acesta a publicat în data de 28.01.2014 un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro 28.01.2014, intitulat: „ Apărați-l pe Nelu Neacșu”, în cuprinsul căruia a arătat că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autenticată (fila 39).

Din corespondența purtată de reclamant cu pârâții (filele 45-48) rezultă că reclamantul le-a solicitat retragerea articolelor defăimătoare, pârâțul Davidescu Lucian motivând refuzul retragerii acestor articole pe faptul că retractarea lui Nelu Neacșu nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrat).

Tribunalul a constatat că, din probele administrate în cauza, depoziții de martori, interogatoriu și înscrisuri, rezultă că publicarea articolelor menționate nu justifică nici un interes pentru a fi aduse la cunoștința publicului.

Așa cum chiar pârâții au invocat, reclamantul nu este o persoană publică. Or, acest fapt dovedește o dată în plus că nu se justifică aducerea la cunoștința publicului a unor articole în care să apară, chiar și colateral, numele reclamantului, cu privire la pretinse fapte de corupție.

Având în vedere că pârâții au făcut afirmațiile considerente de reclamant ca fiind denigratoare, pe site-uri ce pot fi accesate și în prezent, tribunalul a analizat dacă exercitarea de către pârâta a dreptului la liberă exprimare a adus atingere dreptului reclamantului la viață privată, în a cărei componență se regăsește dreptul la reputație și onoare.

În aprecierea limitelor dreptului la liberă exprimare trebuie avute în vedere contribuția la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate, comportamentul anterior al persoanei în cauză, modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, conținutul, forma și consecințele comunicării către public.

Dreptul la libertatea de exprimare, astfel cum acesta este garantat de art. 10 paragraful 1 din CEDO nu poate fi exercitat în mod neîngrădit, ci cu respectarea limitelor, în cazul de față, date de dreptul reclamantului la respectarea demnității, onoarei și a reputației .

Tribunalul a constatat că reclamantul nu este o persoană publică, așa cum au susținut în mod constant pârâții, și cum a afirmat și reclamantul în cuprinsul cererii formulate.

Reclamantul se bucură de o bună reputație, a activat în cadrul unor instituții de renume, precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian, compania Deloitte. Buna reputație a reclamantului rezultă și din depozițiile martorului Dragu Iulian, aceștia fiind colegi în perioada septembrie 2017-iulie 2018 la un curs IBM , reclamantul fiind perceput de colegi ca un profesionist. Cu toate acestea, din depoziția aceluiași martor, rezultă că au circulat printre colegi informații în sensul că reclamantul ar fi fost afiliat la un circuit de tip mafiot, informații vehiculate pe internet prin articolele denigratoare ce fac obiectul prezentei cauze. Orice persoană putea avea

acces la respectivele articole, folosind motorul de căutare Google, potrivit depoziției aceluiași martor. Comportamentul colegilor față de reclamat s-a schimbat când aceștia au citit pe internet articolele publicate despre acesta, reclamantul fiind tratat cu prejudecată, fiind discreditat în timpul orelor și marginalizat în pauze, potrivit declarațiilor aceluiași martor, deși reclamantul era o persoană cu experiență în multe domenii și multe arii de activitate.

Buna reputație juca un rol important, întrucât la cursurile IBM participau persoane din diverse medii, cu experiență profesională, iar în domeniul lor de activitate, consultanță cu companii mari, instituții ale statului, buna reputație era foarte importantă, iar trecutul unei persoane trebuia să fie curat pentru ca acea persoană să fie aleasă ca partener.

Toate acestea dovedesc impactul pe care articolele publicate de pârâțul Davidescu Lucian l-au avut asupra reputației reclamantului, care deși nu este o persoană publică, a lucrat în medii unde buna-reputație joacă un rol foarte important, iar aceste articole au pus serioase semne de întrebare cu privire la buna sa reputație.

Potrivit art.1349 alin.1 C.civ. „Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile sale drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.”

Tribunalul a apreciat că dreptul la libertatea de exprimare a fost exercitat cu depășirea limitelor sale, aducând atingere dreptului reclamantului la onoare și reputație, drepturi ocrotite de art.71-73 din C.civ., precum și de art. 8 din CEDO.

Prin articolele publicate, numele reclamantului a fost asociat cu așa-zisul „sistem de spăgi” al companiei Teamnet, care oferea servicii de IT externalizate la Comisia Europeană unde a activat și reclamantul în domenii de management.

Potrivit art.30 alin.(1) din Constituția României, reglementat la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”; potrivit alin. (2) „Cenzura de orice fel este interzisă”; potrivit alin. (6) „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Din interpretarea dispoziției constituționale de mai sus, tribunalul a reținut opțiunea legiuitorului constituant de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva totuși că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Tribunalul a mai reținut existența în Constituția României, la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul I – Dispoziții comune, a art.20 alin. (1) text potrivit căruia „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte.”, respectiv alin. (2) „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Astfel, prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, cu efecte juridice începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului Europei.

Potrivit art.10 din Convenția amintită „Paragraf 1 - Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Paragraf 2 - Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute le

lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

Cât privește hotărârile pronunțate de Curtea EDO, tribunalul a reținut că acestea au dincolo de efectele *inter partes* și un efect *erga omnes*, consecință a autorității de lucru interpretat de care se bucură, în condițiile în care potrivit art. 32 din Convenție, misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu ar putea fi variabilă potrivit calificărilor pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante, ci jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin luarea în considerare a standardului minim de protecție dat de prevederile Convenției.

Libertatea de exprimare, apărută de articolul 10, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, stând chiar la baza noțiunii de „societate democratică” ce sintetizează sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această importanță cu totul deosebită a articolului 10 a fost subliniată de Curtea EDO pentru prima dată în cauza *Handyside c. Regatului Unit* (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind reluată apoi constant în toate cauzele ulterioare. Astfel, Curtea afirmă că „libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai „informațiile” sau „ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența cărora nu există «societate democratică»”. Presa joacă un rol esențial într-o societate democratică: dacă nu trebuie să depășească anumite limite, fiind vorba în special de apărarea reputației și drepturilor altuia, îi revine totuși sarcina de a comunica, respectându-și obligațiile și responsabilitățile, informațiilor și ideilor asupra tuturor chestiunilor de interes general. Libertatea jurnalistică cuprinde și posibila recurgere la o anumită doză de exagerare, ba chiar de provocare (a se vedea cauza *Van Hannover nr. 2* contra Germaniei, par. 56; *Petrina* contra României, par. 38).

O asemenea limitare încalcă însă Convenția dacă nu respectă cerințele impuse de par.2 al art.10. Așadar, dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea EDO prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea aceluși scop (a se vedea în acest sens hotărârea Curții EDO din 17 decembrie 2004 *Cumpănă și Mazăre c. României*, § 85 și urm.; hotărârea Curții EDO din 7 octombrie 2008 *Barb c. României*, §. 31 și următoarele; hotărârea Curții EDO din 28 septembrie 2004 *Sabou și Pîrcălab c. României*, § 35 și urm.).

Cât privește prima condiție dintre cele menționate mai sus, tribunalul a reținut că ingerința adusă libertății de exprimare trebuie să se bazeze pe o dispoziție normativă existentă în dreptul intern, înțelegând prin acesta atât actul legislativ cu valoare normativă generală ce emană de la puterea legiuitoare, cât și o normă cu o forță juridică inferioară legii în sens formal, dar și jurisprudența rezultată din activitatea instanțelor judecătorești, cu mențiunea că acestea trebuie să întrunească două condiții fundamentale, respectiv să fie accesibile și previzibile destinatarului (a se vedea hotărârea Curții EDO din 26 aprilie 1979 cauza *Sunday Times c. Regatului Unit*, § 49).

A doua condiție dintre cele menționate mai sus implică analiza existenței unuia dintre scopurile legitime instituite limitativ de par. 2 al articolului 10 din Convenție, respectiv securitatea

națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În sfârșit, cea de-a treia condiție, pentru ca ingerința să nu conducă la încălcarea libertății de exprimare garantată de art.10 din Convenție, presupune ca ingerința să fie necesară într-o societate democratică, în sensul de a corespunde „unei nevoi sociale imperioase”, iar argumentele invocate de autoritățile naționale pentru a justifica ingerința să fie „pertinente și suficiente”, măsura de limitare a libertății de exprimare trebuind să fie „proporțională cu scopurile legitime urmărite”, asigurându-se un just echilibru între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare consacrată de art.10 și, pe de altă parte, interesul general de apărare a dreptului tertului care invocă depășirea limitelor libertății de exprimare (a se vedea hotărârea Cumpănă și Mazăre c. României, § 88 – 90).

Calitatea, funcția, notorietatea persoanei supuse criticii sunt elemente valorificate în aprecierea caracterului justificat al ingerinței, dat fiind că aceste aspecte influențează extinderea sau după caz restrângerea limitelor criticii admisibile. Tema supusă dezbaterii, interesul public pentru subiect, disocierea de aspectele din viața privată sunt elemente relevante în demersul de evaluare a caracterului necesar al unei ingerințe în libertatea de exprimare.

În jurisprudența Curții EDO se acordă presei un rol indispensabil de „câine de pază” într-o societate democratică, cu mențiunea că deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși îi revine sarcina de a comunica, pentru îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților sale, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general (a se vedea paragraful 93 din hotărârea Cumpănă și Mazăre citată anterior în care se face trimitere la hotărârile CEDO De Haes și Gijssels împotriva Belgiei din 24 februarie 1997, par. 37, Thoma împotriva Luxemburgului, cererea nr. 38.432/97, par. 45, și Colombani și alții împotriva Franței, cererea nr. 51.279/99, par. 55).

Curtea a stabilit o foarte importantă distincție între afirmarea unor fapte și cea a unor judecăți de valoare, urmând a se avea în vedere că “existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit”. Astfel, «dacă concretețea primelor se poate dovedi, următoarele nu-și pot demonstra exactitatea. Pentru judecățile de valoare, această cerință este irealizabilă și aduce atingere libertății de opinie în sine, element fundamental al dreptului asigurat de art. 10 (cauza Lingens citată anterior). Nu e mai puțin adevărat că faptul de a acuza anumite persoane implică obligația de a furniza o bază reală suficientă și că inclusiv o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită total de o bază reală (Cumpănă și Mazăre c. României, § 98-101, Petrina c. României, § 42, Ivanciuc c. României, decizie de inadmisibilitate). Așadar, Curtea analizează dacă exista o bază factuală suficient de susținută la originea afirmațiilor efectuate (Cârlan împotriva României, §55).

Adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau demnității, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (Radio France și alții c. Franței, §37, Dalban c. României, § 49 – 50, Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei, § 65 și urm.). Așadar, este necesară verificarea cu diligență a realității faptelor invocate (Mihaiu c. României, §67-68).

Buna-credință a persoanei care se manifestă în spațiul public este relevantă pentru a putea distinge în plan subiectiv între intenția de a transmite informații asupra unor chestiuni ce interesează publicul și cea de calomniere, insultare, discreditare a unei persoane. Pentru reținerea bunei-credințe se au în vedere aspecte precum veridicitatea informațiilor, modul în care au fost verificate, implicarea în proces, baza factuală.

Contextul în care se manifestă libertatea de exprimare are o importanță majoră pentru identificarea limitelor permise în exercitarea acestui drept, Curtea acordând o atenție sporită acestui aspect, subliniind necesitatea luării în considerare a tuturor împrejurărilor în care au fost făcute afirmațiile (Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei, § 62). Caracterul justificat al unei ingerințe se

stabilește așadar în lumina tuturor circumstanțelor, prin raportare la toate elementele existente și cu aplicarea criteriilor jurisprudențiale relevante.

Relația dintre art.8 și art.10 relevă necesitatea ca autoritățile interne să asigure un just echilibru între protecția libertății de exprimare, consacrată de art.10, pe de o parte, și cea a dreptului la reputație al persoanei care, constituind un element al vieții private, este protejată de art.8 din Convenție.

Protecția reputației altuia, element al vieții private protejată de art. 8 din Convenție (cauza Chauvy și alții c. Franței, § 70), în temeiul acestei dispoziții putând fi necesară adoptarea unor măsuri pozitive în măsură să garanteze respectarea efectivă a vieții private mergând până la relațiile interpersonale ale indivizilor implicați (Van Hannover c. Germaniei, § 57, Petrina c. României, §35).

Curtea a considerat că reputația unei persoane reprezintă o parte din identitatea sa personală și fizică, inclusiv în cadrul unei critici în contextul unei dezbateri publice, art.8 fiind pe deplin aplicabil (Pfeiferi c. Austriei, §35).

Criteriile identificate în jurisprudența Curții EDO ca fiind relevante în ceea ce privește preferința pentru dreptul la libertatea de exprimare, pe de o parte, sau dreptul la respectarea vieții private, pe de altă parte sunt: contribuția afirmațiilor la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului, comportamentul anterior al persoanei în cauză, conținutul, forma și repercusiunile publicării.

Pornind de la aceste premise, analizând prin prisma criticilor formulate în ce măsură afirmațiile imputate pârâților se încadrează în limitele libertății de exprimare astfel cum își găsește aceasta consacrară în art.30 din Constituția României și art.10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sau, după caz, depășesc aceste limite, intrând în sfera ilicitului civil, tribunalul a apreciat că asocierea numelui reclamantului cu „sistemul bazat pe spăgi practicat de firma lui Ghiță” are un puternic caracter denigrator la adresa reclamantului.

Dreptul de exprimare a unor convingeri personale nefiind absolut, ci supus limitării ori de câte ori în discuție este apărarea reputației unei alte persoane, potrivit principiilor jurisprudențiale anterior expuse, inclusiv o judecată de valoare are caracter excesiv dacă este lipsită total de o bază reală.

Chiar dacă jurnalistul nu este obligat să dezvăluie sursa informațiilor obținute confidențial, potrivit Codului deontologic al ziaristului, acesta nu poate furniza anumite informații la adresa unei persoane prin raportare la anumite date existente în spațiul media, fără a verifica veridicitatea acestor informații.

Pârâțul Davidescu Lucian nu și-a respectat această obligație, cât timp corectitudinea informațiilor din cuprinsul articolelor de presa ce fac obiectul prezentei cauze nu a fost verificată de acesta, ci a obținut o confirmare indirectă din partea reclamantului, dedusă din refuzul acestuia de a nega conținutul corespondentei (potrivit răspunsului pârâțului Davidescu Lucian la întrebarea nr.1 din interogatoriul administrat). Potrivit răspunsului paratului Davidescu Lucian la aceeași întrebare din interogatoriul administrat, respectiv confirmarea publică obținută de la numitul Nelu Neacșu, tribunalul nu a datg relevanță acestui răspuns, cât timp este contrazis atât de declarația autenticată sub nr. 387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei (fila 29), prin care numitul Nelu Neacșu a declarat ca nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant, cât și din depoziția numitului Neacșu Nelu audiat ca martor de tribunal.

Faptele ilicite anterior menționate au produs reclamantului un prejudiciu de natură nepatrimonială, constând într-un sentiment de umilință și de suferință, resimțit în mod direct de către reclamant și în mod indirect prin prisma suferinței create unor membri ai familiei. Astfel, din depozițiile martorilor audiați rezultă că urmare a articolelor în discuție, reclamantul a fost marginalizat de colegi la cursurile IBM, orice companie evitând să aibă colaboratori cu apartenență politică, să își afilieze numele cu astfel de colaboratori cu un trecut asupra căruia planează suspiciuni de natura celor menționate în articolele de presă în discuție.

Deși reclamantul a cunoscut la scurt timp conținutul articolelor defăimătoare, aceste articole exista și în prezent în mediul online, iar efectele în timp ale acestor articole se produc în mod continuu, reclamantul resimțind puternic efectele acestor articole la cursul IBM pe care l-a urmat în perioada septembrie 2017-iulie 2018 , potrivit depoziției martorului Dragu Iulian .

În consecință, tribunalul s-a raportat la această perioadă în aprecierea momentului de la care curge termenul de prescripție de 3 ani, pentru daunele morale aferente prejudiciului cauzat prin atingerea onoarei, reputației prin articolele defăimătoare menționate.

Cum prezenta acțiune a fost formulată la data de 06.06.2018 (fila 7), tribunalul a apreciat că nu s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani pentru pretențiile aferente capătului 2 de cerere, referitor la daunele morale pretinse, motiv pentru care va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune și pentru acest capăt de cerere.

Tribunalul a apreciat că, chiar dacă reclamantul nu a întâmpinat dificultăți în găsirea unui loc de muncă, pregătirea profesională i-a permis să desfășoare activități corespunzătoare standardelor sale de pregătire dar, existența în mediul online a articolelor menționate pun semne de întrebare cu privire la integritatea sa, fapt de natură să-i cauzeze un prejudiciu.

Cuantificarea prejudiciului este o problemă distinctă și, dată fiind natura acestui prejudiciu, de ordin moral, rămâne la aprecierea instanței, în funcție de circumstanțele cauzei, să stabilească întinderea despăgubirilor.

În această privință, tribunalul a reținut că nivelul despăgubirilor trebuie astfel stabilit încât acesta să fie proporțional cu scopul urmărit, reprezentat de necesitatea protejării dreptului reclamantului la onoare și reputație, având în vedere că aceste publicații online dispun de notorietate și prin simpla introducere a numelui reclamantului pe orice motor de căutare online.

Raportat la toate circumstanțele în care au apărut în mediul online articolele în discuție, tribunalul a apreciat că suma de 10.000 de Euro reprezintă o reparație suficientă pentru prejudiciul adus reclamantului prin fapta ilicită a pârâților.

Prin urmare, având în vedere dispozițiile art.253 alin.4 C.civ., tribunalul a obligat pârâții, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 10.000 Euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale pentru articolele publicate.

Totodată, în scopul reparării prejudiciului moral adus reclamantului, în considerarea dispozițiilor art.253 alin.2 C. civ., pârâții au fost obligați la retragerea următoarelor articole publicate pe situ-l www.riscograma.ro : cel din data de 25.01.2014, intitulat „ Dezvăluirile lui Guccifer : Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță «a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi»”; cel din data de 28.01.2014, intitulat „Apărați-l pe Nelu Neacșu”.precum și la retragerea următoarelor articole publicate pe situ-l www.romanaicurat.ro: cel din data de 27.01.2014, intitulat „Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ”; cel din data de 25.06.2015, intitulat „Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale ? (II) ”.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul a admis în parte cererea reclamantului, iar în baza art.455 C.proc.civ. pârâții au fost obligați, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 8.270,68 lei reprezentând cheltuieli de judecată, constând în: taxă judiciară de timbru (în cuantum de 100 lei, fila 19), onorariu de avocat (în cuantum de 4.986,31 lei, filele 204,206, 209), cheltuielile de transport și cazare pentru martorul Neacșu Nelu (426,76 Euro, pentru termenul din data de 04.1.2018 și 392,88 Euro pentru termenul din 16.01.2019, în total 819,64 EURO, echivalent în lei a sumei de 3.184,37 lei, pentru cursul Euro/leu de 4,74 lei, filele 192-202 și 210-222).

Împotriva acestei sentințe, la data de 13.03.2019 a declarat **apel** pârâțul Davidescu Lucian Viorel, iar la 21.06.2019 pârâta Societatea Academică din România - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată care au fost înregistrate pe rolul Curții de Apel București - Secția a III-a Civilă și pentru cauze cu minori și de familie la data de 25.09.2019. La data de 14.11.2019 reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae a depus apel incident.

În motivarea apelului incident, apelantul – reclamant Cotoroș Mircea Nicolae a arătat următoarele:

Cu privire la aspectele reținute eronat de către prima instanță

În cuprinsul sentinței apelate se menționează faptul că reclamantul ar fi urmat un curs IBM în perioada septembrie 2017-iulie 2018, reținându-se că „reclamant a fost marginalizat de colegi la cursurile IBM, orice companie evitând să aibă colaboratori cu apartenență politică, să își afilieze numele cu astfel de colaboratori cu un trecut asupra căruia planează suspiciuni de natura celor menționate în articolele de presă în discuție”, „reclamantul resimțind puternic efectele acestor articole la cursul IBM pe care l-a urmat în perioada septembrie 2017-iulie 2018”.

În realitate și față de reținerile primei instanțe, reclamantul nu a urmat un curs IBM în perioada septembrie 2017-iulie 2018, ci un program EMBA (Executive Master of Business Administration - Master Executiv în Administrarea Afacerilor), în perioada septembrie 2016-iulie 2018. Distincția nu este numai una de nuanță, ci dimpotrivă, este esențială, atât sub aspectul naturii cursurilor urmate, cât și în ceea ce privește durata cursurilor, aceste împrejurări având o relevanță extrem de mare la aprecierea întinderii prejudiciului moral cauzat.

Astfel, spre deosebire de cursul IBM, care presupune exclusiv dobândirea unor competențe tehnice în domeniul IT, programul EMBA urmat de reclamant reprezintă un Master Executiv în Administrarea Afacerilor desfășurat pe o perioadă de 2 ani, un program de studii superioare de excelență, adresat persoanelor cu experiență semnificativă în management care presupune participarea obligatorie la cursuri.

Mai mult, este extrem de relevant faptul programul EMBA oferit de Tiffin University din SUA urmat de reclamant este plasat pe primul loc în topul celor mai performante programe EMBA, conform clasamentului realizat de Ziarul Financiar (entitate care realizează în mod tradițional analize independente cu privire la programele internaționale de master executiv în România).

Totodată, așa cum se menționează în cuprinsul comunicatului de presă anexat prezentului apel, Executive MBA oferit de Tiffin University presupune o selecție riguroasă a cursanților, astfel încât mediul de studiu să fie unul dintre cele mai competitive și mai exclusiviste din acest segment (Anexa 1), astfel încât competențele și reputația cursanților sunt de o importanță majoră.

Nu în ultimul rând, sub aspectul duratei programului, astfel cum a arătat și martorul Dragu Iulian, acesta s-a desfășurat pe o perioadă de 2 ani, respectiv în perioada septembrie 2016-iulie 2018 (și nu pe o perioadă de 1 an, așa cum în mod eronat se reține în cuprinsul sentinței apelate).

Aceste împrejurări sunt esențiale în aprecierea efectelor articolelor defăimătoare și, implicit, în aprecierea cuantumului prejudiciului.

Astfel, spre deosebire de un curs în domeniul IT, unde reputația cursanților este mai mult sau mai puțin relevantă, în cazul unui program de master executiv în administrarea afacerilor, criteriul reputației cursanților este unul esențial, având în vedere că un program EMBA este special destinat persoanelor care ocupă poziții de management.

Prin urmare, dacă prima instanță a apreciat că efectele articolelor defăimătoare manifestate prin marginalizarea de către colegi în cadrul unui curs IBM, desfășurat pe o perioadă de 1 an ar fi de natură a cauza un prejudiciu cuantificat la 10.000 EUR, efectele resimțite în cadrul programului EMBA urmate de subsemnatul pe o perioadă de 2 ani - față de specificul acestui program, astfel cum am detaliat mai sus - sunt în realitate cu mult mai mari.

În ceea ce privește modalitatea concretă în care articolele defăimătoare i-au afectat reputația, este extrem de relevantă declarația martorului Iulian Dragu, coleg cu reclamant în cadrul programului EMBA.

Astfel, acesta a arătat că:

- „În cadrul cohorței (n.n - clasei) sunt oameni cu minimum 10 ani experiență, din diverse industrii”;
- "ulterior a simțit că anumiți colegi au început să îl judece, era discreditat, lumea se ferea de el, era marginalizat”;
- „Într-o oră, în timp ce vorbea, din clasă s-a auzit o voce: «Lasă, Mircea, știm noi ce ai făcut tu la Bruxelles»”
- „era inhibat, frustrat, retras:

• „consideră că oricine poate lua cunoștință de acele articole, iar în domeniul în care activează - consultanță - opinia sa este că acest lucru îl poate afecta, de la un consilier cauți să fie imparțial"

„nu crede că există o companie sau o persoană juridică care să vrea să se afilieze cu colaboratori care să aibă apartenență politică sau care să fi fost implicați în scandaluri, prin urmare nu ar dori ca, compania pentru care lucrează să aibă legătură cu un asemenea individ".

Așadar solicită instanței ca în aprecierea cuantumului prejudiciului să aibă în vedere situația reală de fapt, impactul articolelor defăimătoare resimțit în cadrul unui master executiv în administrarea afacerilor - unde criteriul reputației este unul esențial - fiind în realitate cu mult mai mare decât cel avut în vedere de prima instanță.

Criterii suplimentare în aprecierea întinderii prejudiciului

A doua critică pe care apelantul - reclamant înțelege să o formuleze cu privire la Sentința apelată este aceea că prima instanță nu a avut în vedere anumite elemente extrem de importante în aprecierea întinderii prejudiciului, invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Deși, așa cum se reține în cuprinsul sentinței apelate, cuantificarea prejudiciului rămâne la aprecierea instanței, există totuși anumite criterii concrete care pot fi avute în vedere în cuantificarea daunelor morale.

Mai exact, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-au identificat ca fiind criterii relevante pentru cuantificarea prejudiciului elemente precum: caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale cărora le-a fost cauzat prejudiciul, situația personală a victimei ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultură, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social etc.

Prima instanță s-a limitat numai la o parte dintre aceste criterii, unele dintre împrejurări fiind înțelese eronat - cu impact inclusiv în ceea ce privește întinderea prejudiciului - în timp ce alte elemente nu au fost analizate deloc de prima instanță, deși acestea au o relevanță deosebită în aprecierea impactului real produs de articolele defăimătoare asupra reputației reclamantului.

Astfel, prima instanță nu a avut în vedere situația personală a reclamantului. Or, este evidentă relevanța acestui criteriu, din moment ce afectarea reputației unei persoane care activează în domeniul consultanței - unde standardul de moralitate este unul ridicat, iar integritatea este o condiție *sine qua non* - este cu mult mai dăunătoare decât în cazul altor persoane, care își desfășoară activitatea în alte domenii.

În concret, în ceea ce privește criteriul situației personale, solicită instanței ca la aprecierea întinderii daunelor morale să aibă în vedere următoarele:

- profilul său profesional a fost construit pe parcursul a 14 ani de carieră internațională, dintre care 10 ani în poziții de management, activând pentru instituții de renume precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian Veneto și, nu în ultimul rând, în cadrul companiei Deloitte.

- pentru formarea sa profesională, reclamantul a investit temeinic în educație, prin absolvirea studiilor superioare de licență în economie la Universitatea din Trieste, Italia, și a unui Master Executiv în Administrarea Afacerilor (Executive MBA) la Universitatea Tiffin din SUA, Ohio, finalizat cu distincție academică (a se vedea documentele anexate cererii de chemare în judecată).

Totodată, în aprecierea cuantumului daunelor morale este extrem de importantă și gravitatea a faptelor apelanților-intimați.

Fără a relua în detaliu aspectele referitoare la existența și respectiv gravitatea faptelor ilicite ale intimaților-apelanți - împrejurări dezvoltate pe larg în cuprinsul întâmpinării la apelurile celor doi părți, se impune a se menționa totuși un aspect pe care prima instanță a omis a-l menționa în considerentele sentinței apelate.

Astfel, o dovadă incontestabilă a caracterului fals al acuzelor ce îmi sunt aduse prin articolele defăimătoare, pe care prima instanță a omis a o avea în vedere, este răspunsul d-lui Karel De Vriendt (funcționarul pretins mituit), depus la dosarul cauzei chiar de către dl Davidescu. În cuprinsul acestei comunicări, dl Karel de Vriendt arată cât se poate de clar că nu a existat nicio

tentativă de mituire ("there was no attempt to bribe anybody" - "nu a existat nicio tentativă de mituire a cuiva")(Anexa 2)

Mai mult, gravitatea faptelor este cu atât mai mare cu cât, nu numai că apelanții-intimați nu au întreprins demersuri pentru verificarea autenticității informațiilor, anterior publicării acestora, ba chiar au avut cunoștință de faptul că informațiile publicate sunt false, însă au preferat să nu publice și răspunsul dlui Karel De Vriendt, întrucât nu se potrivea scenariului urmărit.

Aceste precizări sunt extrem de importante întrucât, în aprecierea cuantumului daunelor morale, instanța trebuie să aibă în vedere și gravitatea faptelor apelanților-intimați, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol.

De asemenea, prima instanță nu a avut în vedere nici criteriul standardului de moralitate. Din această perspectivă, reiterează faptul că:

- reclamant nu s-a asociat niciodată cu practici de natura celor de care este acuzat, ci, dimpotrivă, a protestat mereu împotriva actelor de corupție și și-a însușit, pe toată durata carierei sale profesionale, cele mai înalte standarde de etică și integritate.

- din postura sa profesională, a implementat multiple proiecte, atât în numele CE, cât și al instituțiilor administrației centrale și locale din România în care a evaluat și propus recomandări de îmbunătățire a sistemelor de control intern și prevenție a neregulilor din sectorul public din România (a se vedea documentele anexate cererii de chemare în judecată - scrisori de recomandare din partea instituțiilor și societăților în care am activat, care fac dovada atât a competențelor profesionale, cât și a valorilor morale însușite de reclamant).

Totodată, cu ocazia aprecierii întinderii prejudiciului, prima instanță nu a avut în vedere ansamblul efectelor cauzate de faptele ilicite ale părților. Astfel, articolele false au avut un impact extrem de dăunător și progresiv asupra lui, manifestat prin:

- afectarea reputației profesionale, prin tensionarea raporturilor de muncă și manifestarea de reticențe din partea colegilor față de proiectele și strategiile de business avansate de reclamant, ceea ce a reprezentat în final unul din motivele plecării sale din cadrul companiei Deloitte.

- contrar reținerilor primei instanțe, în ciuda tuturor calificărilor profesionale, îndoielile cu privire la integritatea reclamantului i-au limitat considerabil posibilitatea găsirii unui loc de muncă, dată fiind practica uzuală a angajatorilor de a verifica toate sursele de informații cu privire la posibili viitori angajați, mai ales în contextul în care aceștia aplică pentru funcții de management și de a evita contactul cu persoane al căror profil poate aduce deservicii de imagine companiilor respective.

În sprijinul aspectelor mai sus arătate, reclamantul anexează prezentei cereri câteva anunțuri de recrutare ale unor angajatori, atât din sectorul privat, cât și din sectorul public, în cuprinsul cărora se menționează expres că un criteriu esențial de selecție este cel al bunei reputații (Anexa 3). Strict cu titlu de exemplu, amintește:

INTERSNACK: "În cadrul procesului de recrutare, Intersnack România va putea colecta și prelucra următoarele date: onoarea și buna reputație a candidatului (pot fi avute în vedere inclusiv informațiile obținute prin rețelele de socializare ale candidatului)"

AMROP (recrutator oficial pentru Electrica Furnizare): "Bună reputație personală și profesională integritate și profesionalism"

MONETĂRIA STATULUI: "Candidații trebuie să dispună de o bună reputație la nivel personal și profesional"

ROMGAZ: "Criteriu obligatoriu de calificare: O bună imagine publică și reputație profesională"

COMISIA EUROPEANA: "Criterii de excludere: Se fac vinovați de grave abateri profesionale dovedite cu orice mijloace."

Prin urmare, contrar reținerilor eronate ale primei instanțe, este evident că existența în spațiu public a articolelor defăimătoare prin care reclamantul este acuzat în mod fals că ar fi săvârșit fapte de corupție a reprezentat o piedică reală în găsirea unui loc de muncă, în pofida calificărilor profesionale cultivate anterior printr-o investiție temeinică în educație.

- ulterior înființării propriei companii de consultanță, articolele defăimătoare au avut un impact evident asupra relațiilor cu clienții și cu partenerii de afaceri, având în vedere că în domeniul serviciilor de consultanță, imaginea și reputația sunt de esența profesiei.

În acest sens, reclamantul a depus în fața primei instanțe un studiu realizat de AMROP care explică în detaliu rolul imaginii și reputației unei persoane care ocupă funcții de management în cadrul unei companii (Anexa 4).

- afectarea relațiilor în societate, în condițiile în care reclamantul se lovește în permanență de percepția negativă creată de articolele defăimătoare, articole care pot fi extrem de ușor identificate pe internet, la o simplă inserare a numelui său în orice motor de căutare online (Le. Google, Yahoo, Bing).

În plus, apelantul – reclamant solicită instanței să observe faptul că inclusiv dl Daniel Befu, autorul articolului defăimător publicat pe platforma SAR a recunoscut impactul unor astfel de informații false asupra demnității și reputației unei persoane, declarând că efectul unei știri false la adresa unei persoane este extrem de devastator, fiind echivalentul unui condamnări definitive (a se vedea declarația de martor dată de acesta în fața primei instanțe).

Concomitent, solicită a nu fi omise nici concluziile orale susținute de avocatul SAR, potrivit cărora reclamantul era, prin raportare la întreaga mașinațiune imaginată în cuprinsul articolelor incriminate, o persoană insignifiantă față de celelalte (Le. George Maior, Sebastian Ghiță etc.), drept pentru care, cu bună știință s-a făcut trimitere la numele său pentru a da veridicitate unor supoziții lipsite de orice fundament factual. În definitiv, aceste concluzii nu vin decât să întărească spusele pârâtului Lucian Davidescu din cadrul întâlnirii la care a făcut trimitere prin cererea de chemare în judecată, potrivit cărora "În război mai mor și oameni nevinovați", afirmație recunoscută de acesta cu ocazia interogatoriului administrat în fața primei instanțe, ca fiind adresată în mod sarcastic

În concluzie, având în vedere toate criteriile extrem de relevante amintite anterior, care demonstrează impactul extrem de dăunător al articolelor defăimătoare asupra vieții profesionale și private a reclamantului, solicită instanței să observe că daunele morale acordate de prima instanță sunt mult subdimensionate față de prejudiciul real cauzat.

Cu privire la prejudiciul cauzat după pronunțarea hotărârii primei instanțe

Un aspect extrem de relevant în aprecierea întinderii daunelor morale este cel al conduitei pe care pârâții au înțeles să o adopte după pronunțarea hotărârii primei instanțe.

Astfel, după pronunțarea Sentinței apelate, pârâții - și în special dl Lucian Davidescu - au dezvoltat o adevărată campanie de denigrare a reclamantului prin promovarea obsesivă a articolelor defăimătoare a căror ștergere a fost dispusă de prima instanță prin lansarea în spațiul public a unor noi articole și comentarii denigratoare

și chiar prin inițierea a unor procese în contradictoriu cu autoritățile și instituțiile statului (Tribunalul București. Inspecția Judiciară. DIICOT. DNA. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție) (anexează în acest sens, strict cu titlu exemplificativ, câteva din articolele și comentariile publicate de pârâtul Davidescu după pronunțarea Sentinței, precum și extrase de pe portalul instanțelor Anexa 5)

Mai mult decât atât, astfel cum se poate observa chiar din înscrisurile anexate apelului formulat de dl Davidescu, acesta continuă să promoveze chiar și comentariile defăimătoare pe care alte persoane le-au retractat ulterior pronunțării Sentinței apelate, aceste din urmă persoane înțelegând caracterul fals și defăimător al respectivelor comentarii (a se vedea comentariul în platforma facebook a dlui Liviu Mălureanu, precum și retractarea acestuia, anexate de către Lucian Davidescu apelului său). Astfel, într-unul din multitudinea de articole publicate de apelantul-intimat ulterior pronunțării Sentinței apelate, este preluată integral postarea inițială, defăimătoare, a dlui Liviu Mălureanu, deși această postare inițială a fost ștearsă autorul său.

Această conduită nu numai că dovedește, încă o dată, reaua-credință manifestă a pârâților, dar denotă și un total dispreț față de o hotărâre a instanței, care, deși nu este definitivă, se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie.

Totodată, este evident din conduita pârâților, din conținutul postărilor publicate, din limbajul și din tonul utilizat că intenția acestora nu este nici pe departe aceea de informa publicul, ci dimpotrivă, este una vindicativă, respectiv aceea de a dezvolta o companie de denigrare împotriva subsemnatului, ca răspuns la demersul său judiciar.

Toate aceste acțiuni ale pârâților amplifică în mod considerabil prejudiciul cauzat reclamantului și fundamentează majorarea daunelor morale acordate de prima instanță.

De asemenea, ulterior pronunțării Sentinței apelate, respectiv la data de 28.02.2019, pârâțul Lucian Davidescu a transmis o serie de scrisori către Procurorul European, OLAF și Eurojust, solicitând anchetarea informațiilor publicate în articolele defăimătoare.

Deși demersul privind verificarea informațiilor este laudabil, pentru ca un astfel de demers să fie legitim, dl Davidescu ar fi trebuit să îl întreprindă anterior publicării articolelor. Orice demersuri ulterioare nu fac decât să confirme, încă o dată, că informațiile lansate în spațiul public nu au fost verificate anterior publicării acestora.

Astfel, este evident că la acest moment intenția dlui Davidescu nu este aceea de a efectua o investigație jurnalistică pentru a se asigura că publicul primește informații a căror realitate a fost verificată în prealabil, ci dimpotrivă, este una vindicativă, ca reacție la soluția primei instanțe. Cu alte cuvinte, prin aceste demersuri pârâțul Davidescu nu face decât să încerce să justifice - în mod artificial - un interes pentru menținerea articolelor defăimătoare în spațiul public, respectiv să încerce să creeze - post factum - o aparență de legalitate asupra acestora, deși caracterul fals al informațiilor a fost dovedit dincolo de orice dubiu.

De altfel, inclusiv pârâțul Lucian Davidescu recunoaște, sarcastic, într-una din multiplele postări publicate după pronunțarea Sentinței, că „dacă până la „proces” articolul acesta fusese aproape uitat (0-1 cititori pe zi), după „proces” a ajuns să știe toată lumea de el #StreisandEffect #AiGrijăCețDoreșt”.

Or, această creștere a notorietății articolelor defăimătoare se datorează tocmai acțiunilor pârâților, care după pronunțarea Sentinței au promovat obsesiv articolele false cu intenția evidentă de a-l prejudicia pe reclamant.

De asemenea, tot ca parte a campaniei de defăimare, în cuprinsul noilor articole publicate, pârâțul Lucian Davidescu se referă la reclamant prin utilizarea unor apelative denigratoare precum "omul lui Ghiță" și "personaj obscur". Această asociere a numelui reclamantului cu sintagme de tipul "omul lui ..." denotă slugărnicie, având o conotație vădit defăimătoare.

Apelantul – reclamant subliniază încă o dată că, în contra tuturor acuzațiilor lipsite de orice fundament ale celor doi pârâți, pe toată durata colaborării sale cu firma Teamnet, el nu a avut niciun fel de relaționare cu Sebastian Ghiță, nu a fost recrutat, nu a fost instruit, nu a fost coordonat, nu s-a întâlnit și nici discutat personal sau telefonic cu acesta, care în plus nici nu făcea parte din conducerea managerială executivă a companiei.

Nu în ultimul rând, din perspectiva conduitei ulterioare a apelanților-intimați, nu este de ignorat nici poziția avocatului SAR, exprimată public, cu privire la soluția instanței - pe care o numește "decizie tâmpită" și cu privire la persoana reclamantului, la care se referă utilizând apelativul "ilustru necunoscut".

Apelantul – reclamant precizează că nu neagă dreptul la liberă exprimare al oricărei persoane și nu își propune să inițiez o discuție referitoare la deontologia profesională de care ar trebui să dea dovadă un avocat cu ocazia exprimării în public. Cu toate acestea, apreciază că exprimările dnei avocat dovedesc, încă o dată, disprețul apelanților-intimați față de un act oficial, cu autoritate de lucru judecat, precum și dorința acestora de a persista în defăimarea reclamantului.

Prin urmare, în considerarea tuturor aspectelor mai sus învederate, solicită instanței majorarea despăgubirilor acordate cu titlu de daune morale pentru prejudiciul cauzat și amplificat de conduita ilicită a pârâților manifestată ulterior pronunțării Sentinței apelate, până la cuantumul de 100.000 EUR.

În ceea ce privește temeiul de drept al acestei solicitări, solicită instanței să aibă în vedere dispozițiile art.478 alin. (5) C.proc.civ, dispoziții potrivit cărora „se vor putea cere, de asemenea,

dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe și va putea fi invocată compensația legală”.

În concluzie, în plus față de toate aspectele la care a făcut referire în fața primei instanțe, reclamantul solicită ca la aprecierea cuantumului daunelor morale să se aibă în vedere și campania vindicativă de defăimare inițiată de pârâți ca reacție la sentința primei instanțe.

Toate demersurile pârâților ulterioare soluției primei instanțe, dincolo de faptul că reprezintă o dovadă incontestabilă a relei-credințe a acestora, au ca efect amplificarea prejudiciului cauzat reclamantului, direct proporțional cu gradul de notorietate a articolelor defăimătoare.

În concluzie, în lumina tuturor aspectelor de fapt și de drept înveredate anterior, apelantul – reclamant solicită admiterea apelului său și, în consecință, să se dispună schimbarea în parte a sentinței apelate în sensul obligării în solidar a celor doi pârâți la plata sumei de 100.000 EUR, cu titlu de daune morale pentru prejudiciul cauzat lui prin articolele de presă defăimătoare, precum și pentru prejudiciul cauzat ulterior pronunțării hotărârii primei instanțe; obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată cauzate reclamantului de soluționarea prezentei cauze.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.XVI din Legea nr.2/2013, orice alte prevederi legale invocate în cuprinsul cererii de apel.

În motivarea apelului său, apelantul – pârât Davidescu Lucian Viorel a arătat următoarele:

Intimatul Cotoroș Mircea Nicolae a solicitat, atât în cadrul cererii de chemare în judecată cât și anterior, „retragerea” unor articole despre care susține că îi prejudiciază dreptul la imagine. O astfel de posibilitate nu este reglementată în mod explicit de lege, este contrară practicii profesionale și judiciare și este interzisă în mod explicit de art. 30 alin (2) din Constituție: Cenzura de orice fel este interzisă.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod explicit asupra acestei situații în speta *Węgrzynowski și Smolczewski* contra Poloniei - 33846/07, prin decizia din data de 16.07.2013 în care arată că „nu este rolul autorităților judecătorești să se implice în rescrierea istoriei prin obligarea la eliminarea din domeniul public a tuturor urmelor publicărilor care au fost identificate, prin decizii judecătorești definitive, ca reprezentând atacuri nejustificate la reputația indivizilor”. De asemenea, Curtea s-a referit la interesul legitim al publicului de a avea acces la arhivele Internet publice ale presei, ca fiind un interes protejat de Articolul 10 al Convenției.

Din aceste motive, instanța de fond era obligată să respingă acțiunea întrucât remediul solicitat depășește limitele legale și constituționale.

Intimatul Cotoroș Mircea Nicolae avea la îndemână remediul publicării unui punct de vedere sau al unui drept la replică, variantă pe care apelantul – pârât l-a oferit-o în mod constant și din primul moment dar pe care a refuzat-o.

De asemenea, intimatul avea posibilitatea de a cere Google omiterea numelui său din rezultatele listate, în virtutea dreptului de a fi uitat.

Mai pun în vedere instanței că, deși cererea de chemare în judecată a fost depusă în Iunie 2018, la scurt timp după intrarea în vigoare a regulamentului european pentru protecția datelor (GDPR), intimatul nu a solicitat în nici un moment o eventuală anonimizare a numelui său, situație care i-ar fi putut îndeplini așteptările fără a priva publicul de informația relevantă și care ar fi avut un prezumtiv temei legal.

Caracterul agresiv al solicitărilor intimatului Mircea Cotoroș este demonstrat și de conduita ulterioară pronunțării pe fond, când pe baza unei decizii judecătorești nedefinitive a solicitat și unor terți "ștergerea" unor articole de interes public, după cum urmează:

În data de 19 februarie, redactorul șef al Newsweek România, Răzvan Chiruță, publică pe Facebook informația că Mircea Cotoroș i-a cerut să șteargă articolul în care relatează exact decizia instanței din data de 13 februarie.

În data de 23 februarie, o postare mai veche a consilierului local sector 3 despre contractele lui Mircea Cotoroș cu administrația locală este completată în sensul că au fost eliminate anumite referiri la legăturile lui Mircea Cotoroș cu Sebastian Ghiță, în baza hotărârii judecătorești 250/2019 (care în momentul respectiv exista exclusiv sub forma minutei publicate pe portal.just.ro). Intimatul

Mircea Cotoroș nu a fost mulțumit de această modificare și a insistat pentru ștergerea completă a postării, lucru care s-a întâmplat la scurt timp.

Astfel, din lipsa de legalitate a hotărârii apelate decurge o stare demonstrată de insecuritate juridică, situație având consecințe de ordine publică. O astfel de situație, în care îndrăzneala bazată pe un precedent judiciar ilegal să conducă la situație în care anumite personaje pot face presiuni pentru ca o parte dintre informațiile despre ei să dispară din spațiul public, nu este acceptabilă într-o societate democratică.

Date fiind aceste considerente, apelantul – pârât solicită să se dispună anularea deciziei Tribunalului Municipiului București ca nelegală.

II. Netemeinicia hotărârii

În cadrul considerentelor expuse în decizie, instanța face o serie de erori de interpretare factuală, logică și legală, pe care enumeră după cum urmează:

1. Pârâtul Davidescu Lucian nu a avut în vedere această declarație autentificată data de numitul Nelu Neacșu, apreciind că nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrat), ci dimpotrivă, a preluat aceleași informații și le-a publicat în cadrul mai multor articole și pe platforma www.romaniacurata.ro. deținută de pârâta Societatea Academica din Romania (SAR) , la care pârâtul Davidescu Lucian deținea funcția de coordonator editorial, respectiv articolul publicat în data de 27.01.2014, intitulat: „Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian "Ghiță?” și articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat: „Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale? (11)", (filele 30-37)”.

Aceste considerații ale instanței sunt eronate din punct de vedere factual și contrare afirmațiilor făcute de pârât în cadrul întâmpinării dar și probelor depuse la dosar de pârâta Societatea Academică din România.

Astfel, contractul său cu Societatea Academică din România a început în data de 01.12.2017, adică mult după publicarea articolelor încriminate de pe www.romaniacurata.ro. Decizia de publicare a articolelor menționate a fost luată de coordonatorii editoriali anteriori, fără ca el să aibă vreo putere de decizie în acest sens sau măcar să fi fost informat. Această confuzie denotă o aplecare insuficientă a instanței asupra stabilirii faptelor, lucru care este posibil să îi fi influențat în mod incorect aprecierile ulterioare.

2. "Dincolo de faptul că pârâtul Davidescu Lucian a ignorat declarația dată de numitul Neacșu Nelu, acesta a publicat în data de 28.01.2014 un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro 28.01.2014, intitulat „Apărați-l pe Nelu Neacșu", în cuprinsul căruia a arătat că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autentificată (fila 39)."

Aprecierea cum că pârâtul ar fi "ignorat" declarația este contrazisă chiar de faptele supuse judecății și de însăși constatarea instanței. Astfel, această declarație a fost publicată integral, împreună cu tot contextul ei și cu opiniile sale personale asupra situației, toate acestea fiind subiectul articolului "Apărați-l pe Nelu Neacșu". De altfel, e-mailul prin care Nelu Neacșu i-a trimis declarația autentificată, în data de 27 ianuarie 2014 ora 18:12 minute, are titlul "ref la articolul dvs!" și conținutul "va rog sa publicați dreptul meu la replica, mulțumesc, Nelu Neacșu". Prin urmare, d-l Nelu Neacșu i-a solicitat în mod expres publicarea declarației sub formă de drept la replică, lucru pe care l-a făcut exact în virtutea obligațiilor profesionale. Interpretarea că acest lucru constituie o "ignorare" reprezintă, în opinia sa, o gravă eroare de interpretare logică și juridică, vădită din chiar formularea contradictorie a instanței: "Dincolo de faptul că pârâtul Davidescu Lucian a ignorat declarația dată de numitul Neacșu Nelu, acesta a publicat..."

3. „Din corespondența purtată de reclamant cu pârâții (filele 45-48) rezultă că reclamantul le-a solicitat retragerea articolelor defăimătoare, pârâtul Davidescu Lucian motivând refuzul retragerii acestor articole pe faptul că retractarea lui Nelu Neacșu nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrat)”.

Această interpretare este omisivă, contrară faptelor expuse detaliat atât în întâmpinare cât și în cadrul interogatorului. Astfel, motivarea fundamentală a refuzului de a „retrage” articolele a fost

acela că aceasta nu este o practică jurnalistică legitimă și că informațiile publicate pot fi completate cu precizări dar nicidecum șterse.

Apoi, față de declarația notarială a d-lui Nelu Neacșu obiecția principală este aceea că mesajul având conținutul respectiv s-a aflat fără dubii în posesia d-lui George Maior, care avea aceleași obligații legale de a îl transmite organelor abilitate pentru competentă soluționare, indiferent dacă îi aparținea lui Nelu Neacșu sau unui terț care îi folosea identitatea și contul de e-mail al lui Nelu Neacșu.

Abia în subsidiar a intervenit situația în care retractarea lui Nelu Neacșu nu era nici măcar credibilă, în condițiile în care cu doar puțin timp înainte își asumase public paternitatea mesajului. Mai mult, date fiind circumstanțele de moment, respectiv faptul că Nelu Neacșu își suspendase în ziua respectivă conturile de Facebook, lucru de natură să îmi stârnească temeri pentru situația sa, situația însăși a devenit o chestiune de interes public. Nu este ieșit din comun să apară situații în care surse care se considerau anonime (în cazul acesta o sursă a d-lui George Maior), furnizoare de informații sensibile, să aibă de suferit atunci când se descoperă identitatea lor - în capacitatea de a aduna alte informații sau profesional sau chiar din punct de vedere al siguranței fizice.

Prin urmare, prezența articolelor în spațiul public era atât un rezultat al solicitării exprese a d-lui Nelu Neacșu dar și un subiect de interes public - acela ca un posibil avertizor de integritate aflat într-o situație nedorită să nu aibă de suferit.

„Tribunalul constată că, din probele administrate în cauza, depoziția de martori, interogatoriu și înscrisuri, rezultă că publicarea articolelor menționate nu justifică nici un interes pentru a fi aduse la cunoștința publicului.

Această apreciere a instanței este contrară legii, întrucât răstoarnă sarcina probei cu implicația că interesul public ar trebui demonstrat, astfel prezumând efectiv fapta ilicită. Or sarcina instanței nu este să se pronunțe în mod absolut asupra inexistenței interesului public ci să cântărească dacă interesul public, prezumat, excede sau nu dreptul lezat al intimatului.

În acest caz, din punct de vedere obiectiv, interesul public este evident și major. Astfel, subiectul îl reprezintă o rețea de corupție în care ar fi fost implicate personaje de notorietate majoră (fostul deputat Sebastian Ghiță respectiv fostul ministru de finanțe Sebastian VIădescu) despre care ar fi luat cunoștință un alt oficial de rang înalt, respectiv directorul SRI de la acea vreme George Maior. Articolul a devenit referință în multiple investigații jurnalistice, fapt atestat cu probe aduse atât de reclamant cât și de pârâți. Astfel, aprecierea instanței este nu doar ilegală din punct de vedere al abordării legale dar și greșită factual, întrucât probele existente în dosar demonstrează odată în plus interesul public major și evident.

5. „Așa cum chiar pârâții au invocat, reclamantul nu este o persoană publică. Or, acest fapt dovedește o dată în plus că nu se justifică aducerea la cunoștința publicului a unor articole în care să apară, chiar și colateral, numele reclamantului, cu privire la pretinse fapte de corupție.”

Faptul că d-l Mircea Cotoroș nu este o persoană publică de mare vizibilitate nu poate reprezenta un argument suficient că orice context în care ar putea apărea numele său nu ar fi de interes public. Modul în care se derulează afacerile în relația cu contractorii publici este o informație de interes public în sine, neexistând aici vreo protecție legală precum cele prezente în cazul vieții personale și de familie.

Per a contrario, această interpretare a instanței ar duce la suprimarea oricăror articole de presă în care pe lângă figurile marcante, bine-cunoscute de către publicul larg, apar și personaje mai puțin cunoscute.

Pe de altă parte, intimatul Mircea Cotoroș nu poate pretinde să fie tratat ca persoană privată, anonimă, în condițiile în care activează în zona de consultanță privind cheltuirea banilor publici și de-a lungul timpului a avut un număr de apariții publice și mediatice în care face recomandări în acest sens. De asemenea, în cadrul întâlnirii pe care a avut-o în data de 19 ianuarie 2016, acesta i-a pus în vedere oportunitatea sa de a deveni secretar de stat în Guvernul României, aspirație în calea căreia ar fi stat existența articolului "Dezvăluirile lui Guccifer ...".

Astfel, rezultă că Mircea Cotoroș nu se poate prevala de o ipotetică lipsă a calității sale de persoană publică, așa cum a reținut instanța.

6. „Având în vedere că pârâții au făcut afirmațiile considerente de reclamant ca fiind denigratoare, pe site-uri ce pot fi accesate și în prezent, urmează ca tribunalul să analizeze dacă exercitarea de către pârâtă a dreptului la liberă exprimare a adus atingere dreptului reclamantului la viață privată în a cărui componentă se regăsește dreptul la reputație și onoare. ”

Instanța statuează în mod eronat faptul că afirmațiile considerate de intimat ca fiind denigratoare ar fi fost făcute de pârâți, fapt care este în mod demonstrabil și evident neadevărat. Instanța nu a indicat în mod expres, și ici nu ar fi putut indica pentru că nu există, vreo afirmație a pârâților referitoare la reclamant. Circumstanța că reclamantul consideră denigratoare însăși relatarea corespondenței în care este parte reprezintă o apreciere subiectivă a acestuia, pe care instanța era chemată să o evalueze iar nu să o accepte ca atare.

7. „Chiar dacă jurnalistul nu este obligat să dezvăluie sursa informațiilor obținute confidențial, potrivit Codului deontologic al ziaristului, acesta nu poate furniza anumite informații la adresa unei persoane prin raportare la anumite date existente în spațiul media, fără a verifica veridicitatea acestor informații.”

Codul deontologie al jurnalistului arată, mai exact, următoarele: „Jurnalistul va verifica informațiile în mod rezonabil înainte de a le publica, și va exprima opinii pe o bază factuală. Informațiile vădit neadevurate sau cele despre care jurnalistul are motive temeinice să creadă că sunt false, nu vor fi publicate”.

Informațiile despre care instanța face vorbire se aflau deja în spațiul public, unde fuseseră furnizate de Marcel Lehel Lazăr, așa cum este arătat în mod explicit în textul articolului încriminat. Informațiile respective, constând într-o arhivă amplă de corespondență interceptată, au o aparență covârșitoare de autenticitate, fiind complet neplauzibil scenariul în care cineva ar fi ticluit corespondență falsă pe care să o pună pe seama altcuiva. Însuși faptul că Lehel Marcel Lazăr era căutat la acel moment pentru infracțiuni de acces ilegal la sisteme informatice reprezenta o dovadă clară că e-mail urile devoalate sunt reale și nu inventate.

De altfel, textul «Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi”» reprezintă o opinie introductivă pe marginea materialului brut aflat în arhiva făcută publică de Marcel Lehel Lazăr, opinie care folosește un ton rezervat-dubitativ față de faptele descrise și care se rezumă la a pune în context situația cu legăturile politice directe și indirecte George Maior și Sebastian Ghiță, ridicând întrebarea ce a făcut directorul SRI cu niște informații grave și care au aparență de autenticitate. Numele intimatului Mircea Cotoroș nu este nici măcar pomenit în această opinie introductivă, care aparține autorului, ci exclusiv în corespondența anexată.

8. „Pârâtul Davidescu Lucian nu și-a respectat aceasta obligație, cât timp corectitudinea informațiilor din cuprinsul articolelor de presa ce fac obiectul prezentei cauze nu a fost verificată de acesta, ci a obținut o confirmare indirectă din partea reclamantului, dedusă din refuzul acestuia de a nega conținutul corespondenței (potrivit răspunsului pârâtului Davidescu Lucian la întrebarea nr.1 din interogatoriul administrat).”

Raționamentul logic și juridic al instanței nu este valid, întrucât implică, *per a contrario*, că o informație despre o persoană nu poate fi publicată decât în condițiile în care aceasta o confirmă în mod expres, lucru care ar oferi capacitatea discreționară a oricui de a împiedica publicarea unor informații despre sine prin simplul refuz de a comenta. În realitate, obligația jurnalistului este aceea de a publica atât informația de interes public cât și punctele de vedere ale persoanelor care se consideră afectate de această informație, sens în care i-a cerut în mod repetat punctul de vedere intimatului Mircea Cotoroș în scopul publicării, lucru pe care l-a refuzat.

9. „Potrivit răspunsului pârâtului Davidescu Lucian la aceeași Întrebare din interogatoriul administrat, respectiv confirmarea publică obținută de la numitul Nelu Neacșu, tribunalul nu va da relevanță acestui răspuns, cât timp este contrazis atât de declarația autenticată sub nr.387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei (fila 29), prin care numitul Nelu Neacșu a declarat că nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant, cât și din depoziția numitului Neacșu Nelu audiat ca martor de tribunal.”

Decizia instanței de a "nu da relevanță acestui răspuns" este invalidă din punct de vedere logic și juridic întrucât implică, *per a contrario*, că o persoană și-ar putea retrage afirmațiile publice de care vrea să se dezică prin formularea unei declarații notariale cum că de fapt nu le-a făcut. Or rostul mass-media este dimpotrivă, de a aduce la cunoștința publicului în mod expres contradicțiile în declarații, nicidecum de a oblitera declarațiile vechi, devenite neconvenabile, în favoarea celor noi, convenabile autorului.

Având în vedere toate aceste erori, solicită instanța de apel să constate că fapta ilicită nu există în acest caz, că apelantul – pârât și-a exercitat profesia cu bună-credință și că decizia dispusă este nejustificată atât din punctul de vedere al măsurii reparatorii cât și al daunelor morale și cheltuielilor de judecată pretinse.

III. Lipsa de fundamentare a daunelor dispuse

Față de excepția prescripției,...instanța a decis să calculeze termenul începând nu cu data de la care intimatul a luat cunoștință de presupusul prejudiciu, așa cum prevede art.2528 alin.(1) Cod Civil: "Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când pãgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea".

Or este evident din probatoriu și din susținerile părților faptul că intimatul Mircea Cotoroș a luat cunoștință de articol de îndată, a invocat presupusele prejudicii asupra onoarei și reputațiile și și-a exprimat în mod direct și explicit intenția de a cere reparații în instanță. În ciuda aceste stări de fapt, instanța intervine cu o interpretare extrem de flexibilă a termenelor procedurale:

„Deși intimatul a cunoscut la scurt timp conținutul articolelor defăimătoare, aceste articole exista și în prezent în mediul online, iar efectele în timp ale acestor articole se produc în mod continuu, intimatul resimțind puternic efectele acestor articole la cursul/BM pe care l-a urmat în perioada septembrie 2017-iulie 2018, potrivit depoziției martorului Dragu Iulian. În consecință, tribunalul se va raporta la această perioadă în aprecierea momentului de la care curge termenul de prescripție de 3 ani, pentru daunele morale aferente prejudiciului cauzat prin atingerea onoarei, reputației prin articolele defăimătoare menționate. Cum prezenta acțiunea fost formulata la data de 06.06.2018 (fila 7), tribunalul a apreciat că nu s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani pentru pretențiile aferente capătului 2 de cerere, referitor la daunele morale pretinse, motiv pentru care va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune și pentru acest capăt de cerere. "

Această interpretare excede în mod vădit limitele impuse de litera și spiritul legii, care prevede termene precise și limitate de exercitare a acțiunii, limitări având scop de ordine publică. Astfel, este inadmisibil ca un termen stabilit în mod expres la trei ani să poată fi extins pe termen nedefinit pe baza unor percepții subiective, raportate la momente când intimatul resimte puternic efectele". Presupusul prejudiciu a fost consemnat de reclamant într-un moment clar definit și nu se poate reține că el se produce din nou de fiecare dată când situația respectivă reapare într-o interacțiune socială sau alta.

De altfel, chiar instanța își contrazice propriul raționament în paragraful imediat următor, admitând caracterul de generalitate al presupusului prejudiciu:

Tribunalul a apreciat că, chiar dacă intimatul nu a întâmpinat dificultăți în găsirea unui loc de muncă, pregătirea profesională i-a permis să desfășoare activități corespunzătoare standardelor sale de pregătire dar, existența în mediul online a articolelor menționate pun semne de întrebare cu privire la integritatea sa, fapt de natură să-i cauzeze un prejudiciu."

Față de această situație statuată de instanță, întrucât nu este fixat vreun moment subiectiv și arbitrar de la care să curgă termenul de prescripție, este evident că singurul reper posibil este data de 27.01.2014 și că cererea a fost depusă în afara termenului legal de trei ani.

Din acest motiv, apelantul – pârât solicită să se constate că Tribunalul a interpretat în mod defectuos art.2528 alin (1) Cod Civil și să dispună anularea daunelor morale ca fiind prescrise.

IV. Lipsa de credibilitate a martorilor

Instanța a considerat drept credibile mărturiile lui Nelu Neacșu și Iulian Dragu, deși existau suficiente indicii și probe că unele dintre afirmații sunt ambigue, contradictorii sau false.

În timpul mărturiei, numitul Neacșu Nelu a mințit în cel puțin trei ocazii, demonstrabil.

Neacșu Nelu a afirmat că nu el este autorul corespondenței care îi este atribuită (din 2010) și nici al mesajelor publice prin care și-o asumă (din 2014) și le-a pus pe toate pe seama unui presupus hacker neidentificat care i-ar fi accesat conturile de e-mail, Facebook și LinkedIn.

Există însă o persoană, numitul Rișcanu Dragoș, un cunoscut de-al numitului Nelu Neacșu, față de care acesta a afirmat că a fost amenințat de Ghiță Sebastian pentru a își retrage declarația. Rișcanu Dragoș a menționat amenințarea respectivă în mod public, într-o scrisoare deschisă publicată pe Ziu News, și este dispus să depună mărturie în fața instanțelor de judecată în acest sens.

Neacșu Nelu a afirmat că nu îl cunoaște personal pe Maior George. Împotriva veridicității acestei afirmații, există un al doilea e-mail al lui Neacșu Nelu către Maior George, din data de 3 mai 2012, în care Neacșu Nelu face referire la o discuție telefonică anterioară și îi trimite lui Maior George și alte informații de natură personală (demersuri, idei și propuneri proprii) pe care doar el le putea cunoaște, mesaj care include o corespondență personală separată, care îi este adresată.

Neacșu Nelu a afirmat că nu știe cine este pârâtul în dosar și că n-a avut contact cu el, cu apelantul – pârât. Împotriva acestei afirmații înaintează ca probă corespondența sa prin mesageria Facebook cu numitul Neacșu Nelu, întinsă între momentul publicării articolului (Ianuarie 2014) când i-a solicitat un „canal securizat” pentru comunicare și cel al demarării procesului (iulie 2018) când mi-a transmis „sper că nu mă cheamă și pe mine”. Astfel, și această afirmație a lui Neacșu Nelu este demonstrabil falsă.

De asemenea, Nelu Neacșu a făcut o declarație contradictorie cu a intimatului Cotoroș Mircea Nicolae la întrebarea cine pe cine a contactat prima dată. Neacșu Nelu a spus că el l-a contactat pe Cotoroș Mircea Nicolae, în timp ce Cotoroș Mircea Nicolae a spus că, dimpotrivă, el l-a contactat inițial pe Neacșu Nelu. Cum cele două nu pot fi simultan adevărate, rezultă că unul dintre cei doi a mințit.

Situația exactă era relevantă pentru stabilirea contextului și a autenticității circumstanțelor descrise. Astfel, comportamentul unui denunțator autentic este diferit într-o astfel de situație de comportamentul cuiva care se regăsește fără voia lui într-o postură de denunțator, astfel că o declarație falsă referitor la respectivele circumstanțe poate duce la influențarea opiniei instanței.

În timpul mărturiei, numitul Dragu Iulian a mințit, demonstrabil, în cel puțin o ocazie.

Una dintre întrebări, venită din partea apărării intimatului, a fost dacă el personal, în momentul în care ar afla astfel de lucruri din media, ar lua decizia de a îl angaja pe Cotoroș Mircea Nicolae. A răspuns că "nu", susținând în acest fel teza „influențelor nefaste” pe care articolele sale le-ar fi produs față de posibilitatea lui Cotoroș Mircea Nicolae de a își mai găsi un loc de muncă.

L-a întrebat pe domnul Dragu, aflat în fața instanței și sub jurământ, dacă are printre responsabilități angajarea de personal, situație care să-l califice să facă o astfel de apreciere.

Dragu Iulian a răspuns că „da”, că el este "CEO" (termenul de jargon profesional pentru funcția de director general într-o companie), ceea ce într-adevăr i-ar fi calificat să facă angajări în mod direct sau să supervizeze procesele de selecție și de angajare, respectiv l-ar fi făcut credibil în postura de expert ad-hoc pe care și-a asumat-o.

Această afirmație nu a fost consemnată în declarația de martor dar se poate regăsi pe înregistrarea ședinței de judecată.

Verificarea ulterioară a parcursului profesional al numitului Dragu Iulian relevă însă că acesta nu este și nu a fost vreodată "CEO", director general sau altă funcție echivalentă. Cea mai importantă poziție ocupată vreodată de Dragu Iulian a fost una de conducere intermediară, director de vânzări, care nu poate fi în nici un caz echivalată cu poziția de vârf dintr-o companie (CEO).

Prin această declarație mincinoasă rostită explicit, numitul Dragu Iulian și-a arogat în fața instanței o postură de autoritate și credibilitate pe care nu o avea, în scopul de a susține o teză probatorie decisivă în stabilirea elementelor constitutive pentru decizia care urma să fie dată.

Aceste aspecte au fost ridicate față de instanță în concluziile scrise depuse la dosar, însă o parte din probe nu fuseseră depuse și administrate, întrucât nu se aștepta ca martorii să mintă sau nu anticipa modul exact în care ar putea-o face. Astfel, de exemplu, faptul că numitul Dragu Iulian nu a deținut niciodată funcția pe care și-a arogat-o a rezultat dintr-o verificare ulterioară.

Având în vedere caracterul necredibil al celor două mărturii, apelantul – pârât solicită să se dispună înlăturarea lor din probatoriul dosarului.

V. *Încălcarea dreptului la un proces echitabil*

Pe tot parcursul ședinței de judecată de la termenul din 16 ianuarie 2019, instanța a dat dovadă de lipsă de imparțialitate, după cum urmează:

1. Instanța nu a dispus punerea la dispoziție a probelor noi introduse la dosar de apărarea reclamantului și nici nu a acordat termen pentru studierea lor.

2. Instanța a afirmat că ar fi cazul să părăsesc sala de ședință pe timpul audierii martorilor. A fost nevoie să obiectez față de această sugestie, atrăgând atenția că întrucât se apără singur în proces acest lucru i-ar încălca dreptul la apărare, obiecție pe care instanța a încuviințat-o. Consideră totuși că aceasta este o manifestare a părtinirii și a lipsei tratamentului egal, în condițiile în care solicitarea i-a fost adresată doar pârâtului, nu și reclamantului, deși era în principiu părți egale în proces și în aceeași situație juridică, ambii fiind chemați pentru interogatoriu.

3. Instanța l-a atenționat că "nu face politică" în momentul în care a argumentat interesul public al faptelor vizate și i-a spus că este "ușor arogant" atunci când a obiectat față de caracterul neclar sau insinuant al întrebărilor depuse de apărarea reclamantului pentru interogatoriu. De asemenea, instanța l-a avertizat că nu are voie să citească răspunsuri, deși tot ce avea în față era lista de întrebări abia-înmânată de avocata reclamantului, chiar în fața instanței.

La o remarcă a avocatului reclamantului cum că ar înregistra ședința de judecată - acuzație falsă, nedovedită și neîntemeiată pe nimic - instanța l-a avertizat îndelung și individual asupra interdicției legale și a consecințelor penale ale unei astfel de fapte. Consideră că instanța avea obligația de a îi cere avocatului să își fundamenteze acuzația și că orice remarcă în acest sens ar fi trebuit adresată general, nu particularizată.

5. Instanța nu a făcut demersuri proprii pentru aflarea adevărului în cazul autenticității declarației de martor a lui Nelu Neacșu. Pe de altă parte, instanța a ridicat obiecții față de cererile mele de clarificare asupra declarațiilor ambigue sau contradictorii ale martorului Nelu Neacșu, argumentând că acesta nu este acuzat de nimic. Potrivit legii, instanța avea obligația de a face propriile demersuri pentru clarificarea fără echivoc a celor afirmate iar atitudinea manifestată a mers în sensul contrar acestei obligații.

6. În schimb, instanța a insistat față de acesta cu întrebări în sensul determinării prejudiciilor de imagine aduse lui Mircea Cotoroș, la care Nelu Neacșu răspundea de fiecare dată că nu știe nimic. Seria de întrebări s-a oprit doar în momentul în care avocatul reclamantului a intervenit și a atras atenția instanței că nu Nelu Neacșu ci următorul martor, Iulian Dragu, este cel care va susține teza probatorie a prejudiciilor de imagine.

7. Instanța a afirmat în ședința publică faptul că nu știe cine este Sebastian Ghiță pentru că nu se uită la televizor.

Întrucât Sebastian Ghiță este personaj-cheie în articolul care făcea obiectul judecății, a căruia importanță a fost subliniată prin întâmpinare, chiar admitând că instanța nu știa anterior cine este, avea obligația de a se documenta în prealabil pentru a putea judeca în deplină cunoștință de cauză.

8. Instanța s-a consultat cu doamna grefier întrebând-o cât mai poate să stea, situație din care a rezultat că doamna grefier avea o urgență personală și trebuia să plece. Instanța a condus ședința în sensul scurtării procedurilor pentru a se încadra în termenul indicat de doamna grefier, însă nu a acordat un nou termen, necesar pentru derularea riguroasă și temeinică a tuturor procedurilor.

9. Instanța nu i-a permis să adreseze un scurt comentariu final, pe care l-a solicitat, deși reclamantul a avut dreptul la cuvânt după depunerea concluziilor. În prima ședință, atunci când au fost încuviințate interogatoriile, instanța inițială a spus că fiecare dintre părți va avea dreptul și la o scurtă prezentare a propriei opinii despre întrebările adresate. Astfel, această dispoziție nu a fost onorată față de pârât ci doar față de reclamant, care în acest fel a avut și dreptul la ultimul cuvânt, fapt inadmisibil deoarece încălcă principiul contradictorialității.

Ca urmare a acestei stări de fapt, apelantul pârât solicită instanței de apel rejudecarea fondului cauzei .

Pe cale de consecință, apelantul-pârât solicită:

1. Anularea dispoziției de retragere a articolelor ca nelegală.
2. Desființarea deciziei în integralitatea ei.
3. Înlăturarea cheltuielilor de judecată ca nefundamentate.
4. Înlăturarea din dosar a mărturiilor lui Neacșu Nelu și Dragu Iulian
5. Rejudecarea fondului cauzei și a excepțiilor.

În motivarea apelului său, apelanta – pârâtă Societatea Academică Română (S.A.R.) a arătat următoarele:

Instanța de fond a reținut toate argumentele reclamantului astfel cum au fost formulate, fără a preciza în motivarea hotărârii, probatoriul pe care s-a bazat, pentru a dispune o decizie întemeiată pe probe, nu pe afirmații. Pe tot parcursul cercetării judecătorești în fața instanței de fond, care s-a schimbat ad-hoc chiar în etapa administrării probatoriului, intimatul a pretins diverse prejudicii cauzate vieții sale private și imaginii când, în fapt, în toate relatările din înscrisurile depuse la dosarul cauzei nu reiese în niciun fel vreo vătămare sau prejudiciu ce ține de viața privată, în sensul stabilit de Codul civil.

Numele intimatului apare colateral într-o serie de articole de presă care vizau fapte de corupție cu fonduri europene nerambursabile. Corespondența pusă la dispoziția instanței, cu extrase din informațiile accesate de hackerul Guccifer și publicate online, dar și din investigația jurnalistică făcută de jurnalistul Daniel Befu, martor în dosar, reieșea, dincolo de orice dubiu, existența unei rețele de oameni foarte bine conectați care căutau și aveau resursele și conexiunile necesare pentru a accesa fonduri de investiție europene, pe care ulterior le fraudau, fiind preocupați în primul rând de găsirea unor noi persoane de contact în instituții cheie, astfel cum reiese din emailul trimis de intimat cu privire la abordarea oficialului european de Vriedt, însărcinat cu alocarea unor fonduri europene pentru proiecte strategice. În consecință, calitatea în care apare intimatul în aceste dezvăluiri de presă este oficială, publică, de funcționar angajat la cel care căuta metodele și instrumentele de fraudare, în momentul de față anchetat în mai multe dosare și dispărut din România o bună perioadă, domnul Sebastian Ghiță. Precizăm că, în pofida celor afirmate de intimat cu privire la credibilitatea sa profesională ireproșabilă, a fost foarte mulți ani angajatul unui om anchetat și condamnat pentru fapte de corupție. Este un fapt, care se poate ușor verifica pe portalul instanțelor de judecată sau prin motoare de căutare internet.

În fapt, apelanta – pârâtă a preluat aceste informații și investigații jurnalistice, la fel ca multe alte platforme media care, în mod bizar, nu au fost chemate în judecată de către intimatul-reclamant, societatea pârâtă fiind un fel de incorporare a tuturor închipuirilor intimatului-reclamant, sursa principală de stres privind viața sa privată, imaginea și reputația, deși nu a adus nici măcar o singură dovadă în acest sens. Intimatul-reclamant a propus doi martori, dintre care unul și-a negat propriile afirmații anterioare și a tratat cu condescență interogatoriul pârâtei, ceea ce constituie infracțiunea de mărturie mincinoasă, fapt pe care i l-a semnalat în cursul dezbaterilor instanței de fond, aspect pe care nici măcar nu îl menționează în motivarea hotărârii. Martorii aduși de intimatul-reclamant au mințit ambii în fața instanței, pretinzând fapte și date nereale și neprobate despre intimat, în sensul că acesta ar fi avut o carieră internațională strălucită, curmată brusc de apariția unor articole al căror subiect nu era. Acești martori au invocat pretinse bârfe și șușoteli despre intimat, complet nedovedite și pretinse traume și drame familiale, nedovedite. Unul dintre martorii intimatului a afirmat chiar că știe cine este Sebastian Ghiță și că acesta este un om al serviciilor secrete, la fel ca toate firmele sale, dar a negat faptul că ar fi știut că intimatul-reclamant a fost unul dintre consilierii și angajații acestuia. Mai mult decât atât, martorul Nelu Neacșu a negat până și faptul că ar ști cine este Sebastian Ghiță, deși se ocupă cu lobby la Bruxelles, în același domeniu, de foarte mulți ani. De facto, martorii aduși în cauză nu au dovedit nimic, doar au făcut diverse prezumții bazate pe un narativ al intimatului-reclamant, neaducând niciun element palpabil, ușor verificabil în cercetarea cauzei.

În consecință, solicită instanței casarea hotărârii instanței de fond și rejudecarea cauzei, conform art. 480 alin. 2 și 6 Cod procedură civilă, pentru următoarele motive:

- 1) Calculul greșit al prescripției dreptului material la acțiune.

Instanța de fond, pe temeiul unui criteriu complet volatil, arătat de către intimatul-reclamant, în sensul că prejudiciile produse imaginii sale sunt fluide, cu fiecare accesare a articolelor online invocate - dovadă imposibil de produs - apreciază că termenul de prescripție de 3 ani curge de la data când intimatul-reclamant pretinde că a simțit (!) că i s-a cauzat prejudiciul, în timpul unor cursuri de master al afacerilor pe care îl urma în București, cândva (o dată imprecisă) în perioada septembrie 2017 - iulie 2018. În ce instanță din România s-a mai calculat vreodată un termen de prescripție într-un mod atât de fluid?

În mod cert, instanța de fond face o aplicare eronată a prevederilor extrem de precise și deloc fluide ale calculului termenului de prescripție de la data la care intimatul-reclamant știa sau trebuia să știe că i s-a produs o vătămare a vieții private și reputației sau un prejudiciu de orice natură. Or acea dată este data la care articolele au apărut pe platforma pârâtei, altfel nu își explică de ce ar fi singura publicație chemată în acest proces. Menționează instanței că datele de publicare a celor 3 articole care îl deranjează pe intimatul-reclamant au fost publicate în ianuarie 2014, respectiv iunie 2015. Așadar, aproape 3 ani mai târziu intimatul-reclamant este deodată prejudiciat și vătămat, deși presupusa vătămare și prejudiciere operase deja de câțiva ani, iar instanța de fond, fără nicio altă dovadă decât propriile afirmații decide că așa este?

Prevederile Codului civil, art.2500-2501, art. 2517 și art. 2523 sunt suficient de nefluide și precise pentru a determina instanța de apel să constate prescrierea dreptului material la acțiune în acest dosar, pentru intimatul pârât și să constate acest lucru, casând hotărârea instanței de fond ca fiind netemeinică și nelegală, pe aspectul prescripției.

2) *Lipsa faptei ilicite*

Instanța de fond, în motivarea deciziei, enumeră jurisprudența depusă de către părți, inclusiv practica recomandată de CEDO în interpretarea liniei de demarcație între interesul public și posibilele daune aduse reputației sau imaginii, în favoarea exclusivă a intimatului-reclamant, apreciind, în pofida probei cu martor administrată cu jurnalistul de investigație Daniel Befu, și a nenumăratelor decizii din practica instanțelor românești și europene, că nu exista un interes public în cazul fraudării fondurilor europene prin firme afiliate unor înalți funcționari publici și demnitari ai Statului Român, în speță George Maior și Sebastian Ghiță, adică șeful serviciului de informații al României (SRI) și șeful Comisiei de evaluare a activității SRI din Camera Deputaților. Mai mult decât atât, în pofida faptului că dezvăluirile hackerului Guccifer au dus la arestarea și condamnarea acestuia atât în SUA, cât și în România, datorită informațiilor extrem de importante și de maximă securitate națională dezvăluite de el, instanța de fond apreciază că nu exista interes public aici, la noi, în România, pentru publicarea unor informații din aceste dezvăluiri privind persoane politice de la cel mai înalt nivel global, vorbim despre Hillary Clinton, Colin Powell, Sili Clinton și alții.

Este firesc să ne punem întrebarea legitimă cum anume a definit instanța de fond interesul public și, în consecință, cum l-a apreciat? De asemenea, în ce fel a apreciat instanța de fond sursele jurnalistice ca fiind credibile sau nu, cu o bază factuală solidă și reală, având în vedere că a ignorat complet explicațiile jurnalistului Daniel Befu, chemat ca martor și ale jurnalistului Lucian Davidescu, pârât și a preluat integral narativul și argumentația intimatului-reclamant? Mai mult decât atât, instanța de fond pare să creadă că în mod real intimatul-reclamant se teme pentru viața sa și a copiilor săi, pentru că a studiat în străinătate și s-a sacrificat întorcându-se în România, în condițiile în care România este plină de astfel de oameni, care s-au întors de la studii în străinătate și s-au întors să construiască ceva aici; sunt cei care ies la proteste pentru statul de drept și împotriva corupției, cei care au intrat în politică și cei care se luptă cu tentaculele caracatiței care a acaparat Statul Român, prin corupție și fraudă, oameni ca Sebastian Ghiță sau afiliați acestuia, oameni care au intrat într-un sistem de imense beneficii prin scurtături, iar când anticorupție a devenit mai eficientă și acest tip de scurtături au fost scurtcircuitate au rămas fără posibilitatea de a se angaja. Cum se explică oare ca oameni performativi la nivel european să fie neangajabili în România?

Având în vedere cele expuse mai sus, este evidentă existența unui interes public și jurnalistice, drept dovadă preluarea informațiilor și investigațiilor jurnalistice de mai multe platforme, nu doar de platforma România Curată. În consecință, în contextul aprecierii corecte a

interesului public, nu avea de-a face cu niciun fel de faptă ilicită. Intimatul-reclamant pretinde o atingere adusă vieții sale private, însă persoana sa și viața sa privată sau profesională nu au făcut obiectul investigațiilor de presă. De asemenea, este foarte bizar că niciunul dintre subiecții investigației jurnalistice a celor doi jurnaliști, Sebastian Ghiță și George Maior, nu au făcut nicio plângere sau acțiune în instanță pentru vătămarea imaginii, reputației sau vieții lor private, deși apar în aceleași stenograme și dezvăluiri.

Instanța de fond, în mod eronat, interpretează criteriile identificate în jurisprudența CEDO cu privire la persoana intimatului-reclamant, când de facto persoanele cu privire la care a existat interes public erau cei doi numiți mai sus, astfel cum a arătat în detaliu martorul Daniel Befu, jurnalist de investigații. De asemenea, în mod nefondat, instanța de apel interpretează că investigația jurnalistică și articolele în cauză reprezintă doar exprimarea unor opinii și convingeri personale. Astfel cum am arătat în timpul dezbaterilor orale și în apărările formulate, conform jurisprudenței CEDO și ECJ, jurnaliștii pot exagera anumite cazuri și aspecte, nefiind obligați să facă nici măcar proba verității, atunci când este vorba despre interesul public, având dreptul să informeze publicul pe baza unor informații la care au acces în virtutea profesiei. În consecință, chiar dacă jurnaliștii care au publicat pe platforma pârâtei ar fi deformat adevărul, ar fi distorsionat faptele prezentate, ei nu pot fi pedepsiți prin prisma argumentului interesului public, astfel cum a arătat pe larg martorul Daniel Befu și a cărui depoziție instanța de fond a ignorat-o complet. Acesta a arătat nu doar că exista un imens interes public, persoanele vizate fiind politicieni și demnitari de rang înalt din Statele Unite ale Americii, șefi ai serviciilor secrete române și politicieni români, implicați în presupuse fapte de corupție. Anchetarea și condamnarea ulterioară a lui Sebastian Ghiță, angajatorul intimatului-reclamant în cauză, dovedește cu prisosință interesul public la care ne referim și faptul că informațiile publicate de acești jurnaliști erau și sunt de interes public, așadar nu se impune câtuși de puțin ștergerea lor din spațiul online, mai ales cât timp intimatul-reclamant nu a dovedit deloc vătămarea și prejudiciile suferite, el a invocat permanent presupuse discuții și scenarii, presupuse motive pentru eșecul său profesional ulterior ieșirii dintr-o anumită sferă de conexiuni, care i-au facilitat accesul atât la o pregătire profesională europeană, cât și în instituții europene în care alți oameni la fel de bine pregătiți sau chiar mai bine pregătiți poate nu au acces atât de ușor. Intimatul-reclamant nu a dovedit deloc cum a obținut pozițiile pe care le menționează în CV-ul său și cum, brusc, la 3 ani după publicarea acestor articole, ele devin relevante pentru cariera sa profesională și potențialele angajări în poziții extrem de bine remunerate.

Dincolo de aceste aspecte, intimatul-reclamant nu a făcut nici dovada raportului de prepușenie dintre jurnalistul pârât Lucian Davidescu și pârâta, astfel încât să fie obligată în solidar la plata unor daune, deși intimatul-reclamant nu arătat în ce fel ea i-ar fi cerut acestui jurnalist să facă sau să nu facă ceva, să scrie sau să nu scrie ceva. Astfel cum a menționat anterior, deciziile editoriale au fost luate de directorul editorial al pârâtei, la acea dată Mihai Goțiu, care a preluat un număr impresionant de investigații jurnalistice, exact pe criteriul interesului public. Crede că dacă nu ar fi existat interes public, articolele care fac obiectul cauzei ar fi rămas ignorate și necitite pe platforma marginală Riscograma, însă ele au fost preluate de foarte multe publicații media, nu doar de pârâtă.

3) *Nedovedirea prejudiciului*

Intimatul-reclamant invocă o serie de suferințe morale și psihologice care, deși apelanta-pârâtă înțelege că nu pot fi dovedite, deși ele ar putea să existe, nu justifică daunele morale solicitate de către acesta, drept dovadă că instanța de fond, în mod corect a apreciat că nu se justifică, însă netemeinic a considerat că totuși i se datorează daune pentru aceste pretinse și nedovedite suferințe și vătămări ale imaginii și vieții private, deși, în mod evident viața privată și imaginea sau persoana intimatului-reclamant nu au făcut niciodată obiectul unei investigații jurnalistice sau articole de presă, decât ca parte colaterală unor factori de influență politică vizați de către jurnaliști.

Deși a solicitat instanței de fond, de numărate ori, să pună în vedere intimatului-reclamant să facă dovada contractelor pe care nu le-a putut încheia din cauza acestor articole, dovada pierderii unor oportunități de afaceri din cauza acestor articole, dovada imposibilității de angajare din cauza

acestor articole, eventual prin niște martori credibili, această dovadă nu a fost cătuși de puțin făcută, cu atât mai puțin legătura de cauzalitate dintre presupusul prejudiciu și existența în online a acestor articole și impactul lor devastator asupra intimatului-reclamant la peste 3 ani distanță de la publicarea lor.

În consecință solicită instanței de apel admiterea apelului astfel cum a fost formulat, casarea în totalitate a hotărârii instanței de fond și reținerea cauzei spre rejudecare conform art.482 alin 2 și 6 C.pr.civ.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 470-471 C.pr.civ.

La data de 14.11.2019 reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae a depus **întâmpinare** solicitând respingerea în tot a cererilor de apel formulate de apelanții Davidescu Lucian Viorel și Societatea Academică Română (S.A.R.) cu consecința menținerii ca legale și temeinice a sentinței apelate, în ce privește aspectele criticate de cei doi pârâți, admiterea apelului incident și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea întâmpinării, reclamantul a arătat următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat obligarea pârâților Lucian Davidescu și SAR la retragerea unor articole false, defăimătoare la adresa sa, precum și la repararea prejudiciului moral cauzat, prin plata unor daune morale în cuantum de 100.000 EUR.

În fața primei instanțe au fost încuviințate și administrate proba cu (i) înscrisuri, (ii) interogatoriul reclamantului propus de cei doi pârâți, (iii) interogatoriul pârâtului Lucian Davidescu, (iv) martorul Daniel Befu propus de pârâte, (v) martorii Nelu Neacșu și Iulian Dragu propuși de reclamant.

În urma administrării acestor probe, prima instanță a respins excepția prescripției invocate de pârâți, iar pe fondul cauzei a admis în mod legal și temeinic cererea de chemare în judecată, reținând în sarcina celor doi pârâți îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale, ca urmare a publicării de către aceștia a unor articole de presă defăimătoare, fără a avea o bază factuală solidă, articole care au cauzat reclamantului un imens prejudiciu moral.

În ceea ce privește cuantumul daunelor morale, instanța a dispus obligarea pârâților la plata în solidar a sumei de 10.000 EUR.

Împotriva Sentinței apelate, ambii pârâți au formulat apel, iar reclamantul a formulat apel incident. În ceea ce privește motivele de apel invocate de cei doi pârâți, acestea se referă în esență la următoarele aspecte:

- în ceea ce privește apelul SAR, acesta vizează în esență critici cu privire la: (i) modalitatea de soluționare a excepției prescripției, (ii) fapta ilicită reținută de prima instanță, (iii) faptul că reclamantul nu ar fi dovedit existența prejudiciului.

- în ceea ce privește apelul formulat de Lucian Davidescu, acesta vizează în esență critici cu privire la (i) pretinsa nelegalitate a hotărârii cu motivarea că obligarea la retragerea articolelor defăimătoare nu ar fi un remediu permis de lege, (ii) pretinsa netemeinicie a hotărârii, (iii) modalitatea de soluționare a excepției prescripției, (iv) pretinsa lipsă de credibilitate a martorilor, (v) pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Având în vedere că prin cele două cereri de apel se formulează critici care vizează în esență același aspecte, pentru ușurință, răspunde la aceste critici în mod unitar, demonstrând totodată temeinicia și legalitatea sentinței apelate din perspectiva criticilor formulate (Secțiunea a II-a de mai jos), urmând ca în cadrul Secțiunii a III-a, să răspundă punctual la criticile suplimentare formulate doar de apelantul Lucian Davidescu.

Netemeinicia criticilor apelanților-intimați cu privire la condițiile răspunderii civile delictuale

Legalitatea soluției de respingere a excepției prescripției

Un prim motiv de apel invocat de ambii apelanți vizează modalitatea de soluționare de către prima instanță a excepției prescripției.

Mai precis, SAR susține în esență că începutul termenului de prescripție nu ar putea fi data la care păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască paguba (astfel cum prevăd dispozițiile legale), întrucât acesta ar fi un „criteriu complet volatil”. Totodată, SAR susține că termenul de

prescripție ar curge de la data săvârșirii faptei ilicite, respectiv de la data publicării articolelor defăimătoare.

În mod similar, Lucian Davidescu susține că momentul la care reclamantul ar fi luat cunoștință de prejudiciul moral cauzat ar coincide cu momentul săvârșirii faptei ilicite, respectiv data publicării articolelor defăimătoare.

Solicită instanței să respingă aceste critici, prima instanță făcând o aplicare corectă a dispozițiilor legale care reglementează începutul termenului de prescripție.

Astfel, în ceea ce privește primul petit (obligarea pârâților la retragerea articolelor defăimătoare), acesta reprezintă o formă de reparație nepatrimonială a prejudiciului întemeiată pe prevederile art. 253 alin. (1) lit. b și c C.civ.

Or, prin raportare la prevederile legale incidente (art. 253 alin. (4) C.civ. art. 2502 alin. (1) C.civ.), persoana prejudiciată poate solicita oricând repararea nepatrimonială a prejudiciului. această formă de reparație nefiind supusă prescripției extinctive.

În ceea ce privește cel de-al doilea petit (obligarea pârâților la plata unor daune morale), contrar alegațiilor apelanților-intimați, prima instanță a soluționat în mod corect excepția prescripției.

Astfel, potrivit art. 2528 alin. (1) C.civ, "Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită Începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea."

Prin urmare, termenul de prescripție nu începe să curgă de la data săvârșirii faptei ilicite (în speță, data publicării fiecărui articol defăimător), ci de la data la care reclamantul a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba, precum și persoana răspunzătoare de această pagubă.

În ceea ce privește momentul cunoașterii pagubei, prima instanță a reținut în mod legal și temeinic că "efectele în timp ale acestor articole (n.n - pagubele) se produc în mod continuu".

Din acest punct de vedere, reclamantul reiterează faptul că:

- acțiunile (interpretarea subiectivă fără o analiză jurnalistică temeinic efectuată în prealabil, publicarea, diseminarea) și inacțiunile (refuzul de a retracta) săvârșite de apelanții-intimați reprezintă atingeri continue aduse drepturilor mele subiective (reputația, demnitatea, onorarea), ceea ce generează prescripții succesive în timp.

- prejudiciul cauzat prin publicarea unor articole defăimătoare nu se produce instantaneu. prin simpla publicare. ci se acumulează treptat cu fiecare accesarea articolelor. Cu cât informațiile false ajung să fie cunoscute de cât mai multe persoane, cu atât impactul acestora este mai mare și afectează mai multe componente ale vieții reclamantului, ceea ce duce astfel la accentuarea prejudiciului. De altfel, așa cum se menționează și în cuprinsul sentinței apelate, conform martorului Iulian Dragu, articolele defăimătoare au avut un impact dăunător asupra imaginii subsemnatului în cadrul programului de studii post-universitare în administrarea afacerilor EMBA (2016-2018), astfel că incidența prescripției este exclusă.

- impactul progresiv este recunoscut implicit și de pârâtul Lucian Davidescu. Astfel, conform răspunsului la întrebarea 6 din interogatoriul propus de subsemnatul, în anul 2014, la momentul publicării articolului său, nu mai existau în mediul on-line alte articole referitoare la acest subiect, impactul fiind așadar unul redus. Cu trecerea timpului, articolul pârâtului a fost preluat de numeroase alte publicații, care au generat mii de vizualizări, aspect confirmat de pârât în cuprinsul întâmpinării ("numărul mare de prelucrări, citări sau dezvoltări ulterioare ...).

- faptele ilicite ale pârâților i-au cauzat și vor continua să îmi cauzeze prejudicii succesive atât timp cât articolele defăimătoare continuă să existe în condițiile în care orice diseminare a conținutului calomnios, altfel spus, orice accesare din partea unui cititor a articolelor defăimătoare creează o atingere asupra demnității, onoarei și reputației subsemnatului.

Concluzia potrivit căreia faptele ilicite continue generează prescripții succesive în timp a fost reținută în mod constant în jurisprudență. Astfel, într-o cauză, Înalta Curți de Casație și Justiție-a statuat că " deși prescripția a început să curgă la momentul ocupării terenului și cunoașterii acestui fapt de către reclamantă. ea nu poate fi considerată împlinită din cauza atingerii continue aduse dreptului subiectiv al acesteia ceea ce a generat prescripții succesive în timp] [...]Pentru

considerentele arătate anterior, deși este vorba despre o acțiune personală, în condițiile unui caracter continuu al faptului ilicit. termenul de prescripție nu era împlinit la data sesizării instanței.

În același sens, cu privire la faptele ilicite continue, care cauzează prejudicii succesive, în doctrină s-a reținut că "pentru fiecare dintre prejudiciile succesiv generate de aceeași faptă, ia naștere, așadar, un drept la acțiune de sine stătător și care formează obiectul unei prescripții proprii ce începe să curgă de la data la care cel păgubit a cunoscut sau trebuia să cunoască această pagubă."

În mod suplimentar față de cele reținute de prima instanță, din perspectiva momentului producerii pagubei este extrem de relevantă conduita apelanților-intimați, ulterioară pronunțării Sentinței apelate.

Astfel, așa cum a arătat pe larg în cuprinsul cererii de apel formulate de reclamant ca reacție la soluția primei instanțe, pârâții au dezvoltat o adevărată campanie de denigrare a lui prin promovarea obsesivă a articolelor defăimătoare a căror ștergere a fost dispusă de prima instanță și prin lansarea în spațiul public a unor noi articole și comentarii denigratoare.

Toate aceste acțiuni ale pârâților nu numai că amplifică prejudiciul cauzat anterior, dar generează totodată noi prejudicii, prin aducerea articolelor defăimătoare la cunoștința unui număr tot mai mare de persoane.

De altfel, inclusiv pârâțul Lucian Davidescu recunoaște, într-una din multiplele sale postări, că toate acțiunile sale ulterioare pronunțării Sentinței, au avut ca efect creșterea notorietății articolelor false și, deci, implicit, amplificarea prejudiciului: "dacă până la "proces" articolul ăsta fusese aproape uitat (0-1 cititori pe zi), după "proces" a ajuns să știe toată lumea de el #StreisandEffect „AiGrijăCeȚDoreșt"

În aceste împrejurări, a susține ca paguba s-ar fi produs instantaneu la momentul publicării articolelor - și că, prin urmare, de la acest moment ar trebui calculat termenul de prescripție - este împotriva oricărei logici.

În ultimul rând, chiar și dacă, prin absurd, onorata instanță ar considera că de la data publicării fiecărui articol s-ar aplica câte un termen de prescripție de 3 ani, neîntrerupt de caracterul continuu al faptelor pârâților, reiterează faptul că oricum, acțiunea a fost introdusă la data de 07.06.2018, în interiorul termenului de 3 ani calculat de la data publicării pe platforma SAR a ultimului articol defăimător reclamat prin cererea de chemare în judecată (25.06.2015).

În concluzie, având în vedere că faptele ilicite ale pârâților (interpretarea subiectivă fără o analiza jurnalistică temeinic efectuată în prealabil, publicarea, diseminarea, refuzul de a retracta) au un caracter continuu și generează în dauna reclamantului prejudicii succesive, solicită instanței respingerea motivului de apel privind modalitatea de soluționare a excepției prescripției.

Îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale

În primul rând, nu poate să nu remarce tonul agresiv în care este redactată cererea de apel formulată de SAR, precum și întrebările retorice și aprecierile bombastice fără legătură cu obiectul cauzei, referitoare la cei care „s-au sacrificat întorcându-se în România”, „cei care ies la proteste pentru statul de drept și împotriva corupției, cei care au intrat în politică și cei care se luptă cu tentaculele caracatiței” etc., specifice mai degrabă stilului jurnalistic și în niciun caz celui juridic, care ar trebui să caracterizeze modalitatea în care un avocat redactează documentele adresate instanței de judecată.

Trecând peste aspectele de mai sus, din parcurgerea cererii de apel, înțelegerea este aceea că SAR exprimă nemulțumiri cu privire la modalitatea de apreciere de către prima instanță a îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale, cu precădere în ceea ce privește existența faptei ilicite și condiția prejudiciului. De asemenea, aceleași critici sunt formulate și de către apelantul Lucian Davidescu.

Contrar alegațiilor din cuprinsul cererilor de apel, sentința apelată este legală și temeinică, în sarcina pârâților fiind îndeplinite toate condițiile răspunderii civile delictuale.

Fapta ilicită

Cu privire la acest aspect, într-o amplă motivare și făcând trimitere a jurisprudența CEDO, prima instanță a reținut în mod legal și temeinic că publicarea de către pârâți a articolelor defăimătoare depășește limitele libertății de exprimare.

În aprecierea limitelor libertății de exprimare, prima instanță a avut în vedere criteriile identificate constant în jurisprudența CEDO, respectiv: (i) contribuția articolelor la o dezbatere de interes general, (ii) notorietatea persoanei vizate, (iii) comportamentul anterior al persoanei în cauză, (iv) modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, (v) conținutul, forma și consecințele comunicării către public.

Contribuția a o dezbatere de interes general

În legătură cu acest criteriu, prima instanță a reținut în mod corect că "așa cum chiar pârâții au invocat, reclamantul nu este o persoană publică. Ori acest fapt dovedește, încă o dată în plus că nu se justifică aducerea la cunoștința publicului a unor articole în care să apară, chiar și colateral, numele reclamantului, cu privire la pretinse fapte de corupție"

Cu privire la această reținere a primei instanțe, SAR susține, într-o motivare generică și bombastică, faptul că subiectul articolului ar fi acela al corupției și nu persoana reclamantului, el nefăcând obiectul investigațiilor de presă.

În aceeași linie de argumentare, apelantul Lucian Davidescu susține că subiectul articolelor l-ar fi reprezentat o rețea de corupție în care ar fi fost implicate persoane de notorietate majoră și nicidecum reclamantul (pct. 11.4 din cererea sa de apel).

Contrar acestei susțineri, din simpla parcurgere a articolelor defăimătoare se poate observa că elementul central al acestora este persoana reclamantului, subiectul articolelor fiind presupuse fapte de corupție pe care el le-ar fi săvârșit.

Mai mult, chiar dacă în cuprinsul articolelor publicate ulterior pronunțării soluției primei instanțe, apelanții-intimați asociază subiectul articolelor cu numele unor persoane cunoscute publicului (Sebastian Ghiță, George Maior, Victor Ponta, Sebastian Vlădescu ș.a.), în realitate, corespondența publicată nu se referă la aceste persoane, ci la o pretinsă tentativă de mituire de care numai subsemnatul sunt acuzat.

Cu alte cuvinte, orice asociere a articolului cu persoane publice și politice este artificială, prin aceasta încercându-se construirea unui scenariu care să poată justifica, în viziunea apelanților-intimați, un pretins interes pentru menținerea în spațiul public a articolelor defăimătoare.

Așadar, deși la acest moment - post săvârșirii faptelor ilicite - apelanții-intimați încearcă să justifice o pretinsă valoare jurnalistică a articolelor defăimătoare susținând că nu reclamantul ar fi fost subiectul articolelor false, în realitate singurul acuzat în cuprinsul articolelor defăimătoare de săvârșirea unor fapte de corupție este reclamantul.

Această concluzie evidentă nu poate fi înlăturată nici de aprecierile generice din cuprinsul apelului referitoare la lupta anticorupție, nici de orice încercare artificială de asociere a numelui reclamantului cu personaje cunoscute precum Sebastian Ghiță, George Maior, Sebastian Vlădescu sau Victor Ponta.

Notorietatea persoanei vizate

Cu privire la acest criteriu, prima instanță a reținut în mod corect că reclamantul nu este o persoană publică, aspect care de altfel a fost susținut și de pârâți în fața primei instanțe.

Așadar, deși Lucian Davidescu susține la acest moment, în cuprinsul apelului său [pct.II.5], că nu ar putea fi tratat ca o persoană privată, anonimă, îi reamintesc acestuia propriile susțineri anterioare, potrivit căruia aș fi "un personaj obscur", precum și susținerile orale ale avocatului SAR, potrivit cărora reclamantul ar fi o persoană insignifiantă.

În realitate, așa cum în mod corect a reținut prima instanță, reiterează faptul că nu este și nu a fost vreodată o persoană publică sau expusă politic. De asemenea, în pofida alegațiilor pârâtului Lucian Davidescu, simplul fapt că reclamantul a publicat anumite articole sau comentarii de specialitate în domeniul profesional în care activează nu îl transformă într-o persoană publică.

Dimpotrivă, aceste articole de specialitate dovedesc încă o dată pregătirea și implicarea sa profesională și, implicit, și impactul devastator al articolelor defăimătoare asupra reputației sale. Impact de care dl Davidescu este pe deplin conștient.

Comportamentul anterior al persoanei în cauză

Cu privire la acest criteriu, reclamantul reiterează faptul că nu s-a asociat niciodată cu practici de natura celor de care sunt acuzat, ci, dimpotrivă, a protestat mereu împotriva actelor de

corupție, întreaga sa carieră profesională a fost guvernată de principiile integrității și eticii profesionale, iar în ultimii 7 ani de zile a implementat numeroase acțiuni concrete de prevenire a neregulilor în instituțiile publice și nu numai. De asemenea, din postura sa profesională, a implementat multiple proiecte, atât în numele CE, cât și al instituțiilor administrației centrale și locale din România în care a evaluat și propus recomandări de îmbunătățire a sistemelor de control intern și prevenție a neregulilor din sectorul public din România.

Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora

Cu privire la acest criteriu, apelanții-intimați invocă drept sursă a articolelor defăimătoare o corespondență electronică pretins obținută de la hackerul condamnat penal, Guccifer, care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a domnului George Maior.

În pofida susținerilor apelanților-intimați, această pretinsă corespondență nu reprezintă o bază factuală reală solidă care să confere legitimitate articolelor defăimătoare, aspect dovedit fără dubiu de întreg probatoriul administrat, respectiv:

- declarația autentică prin care domnul Nelu Neacșu a declarat pe proprie răspundere, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată, în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant.

- depoziția dlui Nelu Neacșu, care, audiat în fața instanței în calitate de martor, sub sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, a arătat că își menține în totalitate cele susținute în cuprinsul declarației autentificate;

De asemenea, la întrebarea „V-a spus vreodată dl Cotoroș că ar fi încercat să îl mituiască pe dl Karel De Vriendt sau pe orice alt funcționar european”, martorul a răspuns negativ.

Acest aspect confirmă, încă o dată, că informațiile din cuprinsul articolelor defăimătoare, potrivit cărora dl Nelu Neacșu ar fi discutat cu subsemnatul despre acest subiect, sunt nereale.

Totodată, întrebat fiind asupra relației sale cu dl George Maior, martorul a declarat că nu l-a cunoscut niciodată în mod direct și că nu a purtat niciodată niciun fel de discuții cu acesta, ceea ce reprezintă o dovadă suplimentară a inexistenței corespondenței dintre aceștia.

Nu în ultimul rând, contrar alegațiilor lipsite de orice fel de suport probator, publicate de pârâțul Lucian Davidescu în cuprinsul articolului intitulat „Apărați-l pe Nelu Neacșu”, martorul a declarat în fața instanței că nu a fost influențat în niciun fel să dea declarația autentificată.

- răspunsul dlui Karel De Vriendt, funcționarul pretins mituit, răspuns depus la dosarul cauzei chiar de către pârâțul Lucian Davidescu.

Acesta reprezintă o probă esențială, incontestabilă, în dovedirea inexistenței oricărei tentative de mituire. depusă la dosarul cauzei chiar de către pârâțul Lucian Davidescu.

Astfel, OI Karel De Vriendt a infirmat în mod categoric alegațiile pârâtului, arătând expres că nu a existat nicio tentativă de mituire ("there was no attempt to bribe anybody") și menționând totodată că solicitările de întreveneri din partea reprezentanților unor societăți private reprezintă o practică uzuală ("sometimes, commercial organisations wanted to meet because they believed we needed their products or services").

Cu privire la acest aspect, este important a se avea în vedere că deși pârâțul Lucian Davidescu a obținut, încă din data de 30.01.2014, o dovadă incontestabilă în sensul inexistenței oricărei tentative de mituire, a preferat să nu publice și acest înscris, ci să îl ignore complet, întrucât nu se potrivea scenariului urmărit.

- răspunsurile reclamantului la interogatoriile propuse de cei doi pârâți, în cadrul cărora a arătat, încă o dată, că acuzele formulate la adresa sa sunt nereale.

Astfel, așa cum arată și dl Karel De Vriendt în răspunsul său, reclamantul i-a solicitat, într-adevăr, o întâlnire, aceasta reprezentând o practică uzuală în domeniu.

Însă, contrar alegațiilor pârâților și contrar informațiilor false publicate, această conduită nu este, sub nicio formă, asimilată unei tentative de mituire.

De altfel, o dovadă suplimentară în acest sens constă în aceea că reclamant nu a făcut obiectul niciunei anchete de investigații din partea instituțiilor abilitate din țară și/sau din străinătate.

Nu în ultimul rând, se impune o precizare suplimentară în ceea ce privește reținerea din cuprinsul sentinței apelate potrivit căreia "[Davidescu] a obținut o confirmare în directă din partea reclamantului, dedusă din refuzul acestuia de a nega conținutul corespondenței". În realitate și față de această reținere, subliniază faptul că nu a confirmat niciodată, nici direct, nici indirect, conținutul corespondenței, ci dimpotrivă, a negat expres realitatea acesteia în comunicările anterioare purtate cu pârâțul Davidescu, atât pe e-mail și pe LinkedIn, cât și în cadrul întâlnirii directe.

- răspunsurile pârâțului Lucian Davidescu la interogatoriul propus de reclamant

Cu privire la acest mijloc de probă, prezintă o relevanță deosebită nu numai răspunsurile pârâțului, cât și atitudinea adoptată de acesta în fața instanței, precum și lipsa de coerență și ezităările acestuia în a formula răspunsuri la anumite întrebări.

Totodată, aceste aspecte urmează a fi analizate și prin raportare la calitatea pârâțului, aceea de jurnalist de investigație, cu luarea în considerare a rolului deosebit pe care o astfel de persoană îl are în societate, respectiv acela de formator de opinie și de a informa imparțial publicul.

În concret, astfel cum arată în cadrul răspunsului la prima întrebare ("Ce demersuri ați întreprins pentru verificarea corectitudinii informațiilor ... ") pârâțul Lucian Davidescu nu a respectat principiile de deontologie jurnalistică și nu a verificat acuratețea informațiilor din cel puțin două surse credibile, prealabil publicării acestora.

Dimpotrivă, pârâțul a prezumat absolut, fără alte investigații suplimentare, că pretinsa corespondență obținută de la Guccifer ar fi reală ("în profesie, o consideră ca veridică din start."). În realitate însă, sub nicio formă nu poate fi aplicată o prezumție de veridicitate a corespondenței electronice, și cu atât mai mult, o prezumție absolută, din moment ce: (i) pârâțul a evitat să menționeze în concret sursa exactă a pretinsei corespondențe (ex: adresa url de unde se presupune că ar fi descărcat-o). De asemenea, pârâțul nu a dovedit în niciun moment că informația publicată este cea primită în formă brută, nealterată și nici nu a adus garanții asupra faptului ca el însuși nu a alterat informația;

(ii) chiar și dacă am admite că informațiile în cauză ar fi fost publicate de numitul Guccifer, această sursă nu poate fi considerată una credibilă, din moment ce Guccifer a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea infracțiunii de alterare a integrității datelor informatice:

(iii) chiar și pentru ipoteza în care alte informații publicate de Guccifer ar fi fost dovedite ca având un caracter real, nu există nicio atestare tehnică privind veridicitatea corespondenței dintre dl Nelu Neacșu și dl George Maior. Astfel, odată publicată o arhivă pe internet, aceasta poate fi foarte ușor alterată, prin adăugarea de conținut, fie direct de către autorul publicării inițiale (Guccifer), fie de orice altă persoană cu minime cunoștințe în domeniul informatic sau chiar de către Lucian Davidescu.

- declarația publică a dlui George Maior, care confirmă inexistența corespondenței cu dl Nelu Neacșu

În cuprinsul depoziției sale, martorul Daniel Befu, autorul articolului defăimător publicat pe platforma deținută de pârâța SAR, a declarat că a considerat drept o dovadă a autenticității informației faptul că dl Maior nu ar fi negat existența corespondenței.

Dincolo de împrejurarea că raționamentul jurnalistului este lipsit de orice logică, în condițiile în care lipsa unui răspuns nu echivalează sub nicio formă cu recunoașterea unei fapte, facem precizarea că oricum, susținerile martorului sunt false.

Astfel, dl George Maior a negat în mod public existența corespondenței, în cadrul unui interviu care se poate regăsi pe contul ObservatorTV, acesta declarând că : „Nu au existat asemenea mailuri. Mailurile au fost toate verificate și au vizat corespondența mea academică. În ceea ce-l privește pe Guccifer, acestea sunt pure invenții, pur și simplu”.

Reclamantul solicită instanței să aibă în vedere că, prin faptele pârâților, a fost pus în situația extrem de dificilă de a face dovada unui fapt negativ (în existența unei corespondențe) și de a încerca astfel să își dovedească nevinovăția, contrar principiilor fundamentale din sistemul nostru de drept.

În realitate, le-ar fi revenit pârâților, în calitatea acestora de jurnaliști de investigație, obligația profesională de a întreprinde toate demersurile pentru a verifica autenticitatea

corespondenței și, bineînțeles, de a nu ignora probele care dovedește fără dubiu caracterul fals al acesteia.

Conținutul, forma și consecințele comunicării către public

Cu privire la acest ultim criteriu, reclamantul solicită instanței să respingă alegațiile din cuprinsul apelului SAR, potrivit cărora "jurnaliștii pot exagera anumite cazuri și aspecte, nefiind obligați să facă nici măcar proba verității, atunci când este vorba despre interesul public[. ..] chiar dacă jurnaliștii care au publicat pe platforma pârâtei ar fi deformat, ar fi distorsionat faptele prezentate ei nu pot fi pedepsiți prin prisma interesului public".

Nu numai că această afirmație reprezintă o recunoaștere a faptului că articolele defăimătoare denaturează realitatea, dar denotă și o ignorare totală a obligațiilor esențiale ale jurnaliștilor.

Astfel, așa cum a arătat pe larg în fața primei instanțe, trebuie realizată o distincție între fapte și judecăți de valoare. Dacă în cazul celor din urmă nu este necesară întotdeauna proba verității, în cazul faptelor este obligatoriu să existe întotdeauna o bază factuală reală, verificată anterior publicării din cel puțin două surse credibile.

Contrar alegațiilor SAR, în niciun caz jurnaliștilor nu le este permis să deformeze faptele, adică să prezinte informații știind că acestea sunt false, aceasta reprezentând o încălcare a celei mai importante obligații ce le revine în temeiul deontologiei jurnalistice, respectiv aceea de a nu dezinforma publicul.

Astfel, conduita apelanților-intimați demonstrează ca, în realitate, aceștia nu sunt interesați de prezentarea adevărului (acesta nefiind de suficient interes pentru public), ci dimpotrivă, caută senzaționalul, publicând subiecte care ar stârni atenția cititorilor - fie ele și false, chiar cu prețul distrugerii integrității persoanelor private și al încălcării dreptului fundamental al cetățenilor la informație.

În ceea ce privește consecințele publicării, reclamantul face trimitere la cererea de chemare în judecată, dar și la cererea de apel formulată, în cadrul cărora am arătat pe larg impactul devastator pe care l-au avut articolele false asupra vieții lui.

În mod suplimentar, în susținerea temeiniciei Sentinței apelate, reclamantul arată că înțelege să facă referire și la o decizie recentă pronunțată de CEDO, într-o cauză similară cu cea ce face obiectul prezentului dosar (Anexa 1).

Astfel, în cauza respectivă, instanțele de judecată naționale au obligat o editură la plata unor daune morale pentru publicarea unei cărți în cuprinsul căreia se făcea referire la o persoană ca la un presupus membru al mafiei, referire care avea la bază un raport intern al organelor de anchetă penală. Analizând datele speței, CEDO a apreciat că soluția instanțelor naționale a fost una corectă, cu următoarea motivare:

"În special cu privire la modul obținerii informațiilor și la veridicitatea lor, Curtea a reiterat că garanția acordată jurnaliștilor de articolul 10 în legătură cu relatarea chestiunilor de interes public făcuse obiectul condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pentru a oferi informații corecte și de încredere. În conformitate cu etica jurnalistică. Erau cerute motive speciale înainte ca media să fie scutită de obligația lor obișnuită de a verifica afirmațiile de fapt care erau defăimătoare pentru persoanele private. Existența unor asemenea motive depindea, în special, de natura și de gravitatea defăimării în discuție și de măsura în care media puteau avea încredere, în mod rezonabil, în sursele lor cu privire la acele afirmații. Ultima chestiune trebuia stabilită în lumina situației, așa cum se prezenta aceasta atunci, și presupunea, în schimb, analiza altor elemente precum autoritatea sursei, efectuarea unui număr rezonabil de cercetări înainte de publicare, existența posibilității de a se apăra pentru persoanele defăimate. și caracterul stringent al chestiunii".

De asemenea, în ceea ce privește baza factuală, în cauza respectivă s-au statuat următoarele: „compania reclamantă a exagerat gradul de suspiciune cu ajutorul unor fapte suplimentare. Tribunalele naționale au subliniat, de asemenea, că rapoartele Oficiului Federal de Anchetă Penale nu au fost concepute pentru publicare și nu îi putea exonera.

Așadar, pe jurnaliști sau pe autori de obligația lor jurnalistică de a-și efectua propriile cercetări. Trebuia făcută deosebirea dintre rapoartele publice oficiale sau reportajele oficiale de presă și reportajele și rapoartele oficiale interne. Dacă jurnaliștii se puteau baza pe cele dintâi fără

cercetări ulterioare, nu se putea spune același lucru despre ultimele. Ambele categorii de surse trebuiau identificate în mod clar, iar informația luată de la acestea nu trebuia prezentată de o manieră exagerată."

Prin urmare, în cauza respectivă CEDO a apreciat că jurnalistul și-a încălcat obligațiile de deontologie profesională, reținând totodată că nici chiar rapoartele interne al organelor de anchetă penală nu reprezintă o bază factuală solidă și nu exonerează jurnaliștii de a efectua propriile cercetări anterior publicării informațiilor.

Cu atât mai mult, concluzia existenței unei fapte ilicite se impune în prezentul dosar, unde pretinsa bază factuală - prezumată de apelanți ca veridică în lipsa oricăror verificări - constă într-o corespondență obținută în mod ilicit, de la o sursă lipsită de credibilitate, iar informațiile publicate privind tentativa de mituire au fost infirmate expres atât de către funcționarul pretins mituit, Karel de Vriendt, cât și de persoana care se presupune ca ar fi făcut aceste afirmații, Nelu Neacșu.

În concluzie, față de toate aspectele mai sus învederate, reclamantul solicită instanței să respingă toate criticile lipsite de orice fundament formulate de cei doi apelanți-intimați, prima instanță apreciind în mod corect - în baza unei ample motivări și cu trimitere la jurisprudența CEDO - că faptele pârâților au un caracter ilicit.

Vinovăția

În ceea ce privește condiția vinovăției, motivele de apel formulate de cei doi apelanți-intimați vizează în esență următoarele:

- apelantei SAR nu i-ar putea fi imputate faptele jurnalistului Lucian Davidescu, întrucât reclamantul nu ar fi făcut dovada raportului de prepușenie;
- faptul că Lucian Davidescu ar fi acționat în limitele impuse de deontologia profesională, prin verificarea credibilității sursei informațiilor.

Reclamantul solicită instanței să respingă aceste critici, prima instanță reținând în mod corect vinovăția celor doi pârâți,

Astfel, așa cum a statuat CEDO în jurisprudența sa, în aprecierea condiției vinovăției, instanțele de judecată trebuie să aibă în vedere criteriile precum: verificarea credibilității surselor informațiilor, acuratețea datelor furnizate, atitudinea jurnalistului acționat în judecată.

Referitor la pârâțul Lucian Davidescu, reaua-sa credință este demonstrată cel puțin de următoarele aspecte:

- nerespectarea principiilor de etică jurnalistică și omisiunea de a depune diligențe în a verifica acuratețea informațiilor prealabil publicării acestora. din cel puțin două surse credibile.

Așa cum a rezultat din răspunsurile acestuia la interogatoriu, unicul demers prealabil publicării articolelor a constat în parcurgerea materialului sursă pretins obținut de la Guccifer, în legătură cu care pârâțul a prezumat absolut, fără alte investigații suplimentare, că ar fi real ("în profesie, o consideră ca veridică din start.").

- refuzul de a retrage informațiile dovedite ca fiind false și continuarea diseminării acestora.

Reiterează faptul că pârâțul a înțeles să ignore pur și simplu dovezile privind caracterul fals al informațiilor - atât cele furnizate de reclamant (declarația autentică a dlui Nelu Neacșu), cât și cele obținute direct de către acesta (răspunsul dlui Karel De Vriendt) și a continuat, cu și mai multă înverșunare, să disemineze informațiile dovedite ca fiind false;

- alegațiile acestuia, lipsite orice suport probator în sensul că dl Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autentică, precum și limbajul utilizat („călcat pe gât”);
- răspunsul sarcastic al acestuia la solicitările repetate și motivate ale reclamantului în sensul retragerii articolelor false ("în război mai mor și oameni nevinovați");
- atitudinea sa ulterioară formulării de către reclamant a cererii de chemare în judecată prin publicarea răspuns persiflant intitulat „Știe cineva să-mi recomande un avocat spectaculos de prost” (a se vedea Anexa 11 la cererea de chemare în judecată) și continuarea distorsionării adevărului inclusiv în cuprinsul întâmpinării;

- continuarea diseminării informației inclusiv ulterior formulării cererii de chemare în judecată de data aceasta prin interpuși (a se vedea articolul scris de Dragoș Rîșcanu, care cuprinde

informații referitoare la acest dosar, depus de reclamant la dosarul cauzei la termenul din data de 16.01.2019);

- atitudinea acestuia în fața instanței la termenul din data de 16.01.2019. lipsa de coerență și ezitățile în formula răspunsuri la anumite întrebări în cadrul interogatoriului:

- reacția vindicativă a acestuia ca urmare a soluției pronunțate de prima instanță (demararea unei campanii de defăimare împotriva reclamantului, prin promovarea obsesivă a articolelor defăimătoare a căror ștergere a fost dispusă de prima instanță, prin lansarea în spațiul public a unor noi articole și comentarii denigratoare și prin nesocotirea unei sentințe care se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie).

Această obligație i-ar fi revenit pârâtului în calitatea sa de jurnalist, în conformitate cu principiile de etică jurnalistică enunțate atât de CEDO, în jurisprudența sa, dar și de reglementările în materie, la care a făcut trimitere în cuprinsul cererii de chemare în judecată (Rezoluția nr. 100/1993 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, Codul Deontologie al Jurnalistului elaborat de Convenția Organizațiilor de Media, Codul Deontologie al Ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă)

În ceea ce privește existența prejudiciului, reclamantul face trimitere la documentele depuse în fața primei instanțe, precum și la cererea de apel incident, documente în cuprinsul cărora a arătat pe larg modul în care articolele defăimătoare i-au afectat reputația, cu consecințe atât în planul relațiilor profesionale, cât și în plan personal și familial.

NETEMEINICIA CRITICILOR FORMULATE DE LUCIAN DAVIDESCU

Cu privire la criticile de nelegalitate a Sentinței apelate

Prin cererea sa de apel, Lucian Davidescu susține că măsura dispusă de prima instanță în sensul obligării pârâților la retragerea articolelor defăimătoare ar fi un remediu care ar depăși limitele prevăzute de lege.

Contrar acestei critici, reclamantul învederează că soluția primei instanțe este legală. Astfel, solicitarea de retragere a unui articol fals nu este nici pe departe „excesivă și neuzuală”, ci, dimpotrivă, reprezintă o formă de reparație nepatrimonială a prejudiciului, un remediu recunoscut expres de art.253 alin.(1) lit.b C.Civ.

Faptul că reclamantul are și posibilitatea de a solicita motoarelor de căutare omiterea numelui său din rezultate căutărilor nu îl exonerează pe Lucian Davidescu de obligația sa de a repara prejudiciul cauzat. prin ștergerea informațiilor publicate de acesta. dovedite ca fiind false.

Mai mult, remediile prevăzute de lege (obligarea autorului faptei ilicite la încetarea încălcării și respectiv solicitarea adresată motoarelor de căutare în virtutea dreptului de a fi uitat) nu se exclud unul pe celălalt.

Nu în ultimul rând, motoarele de căutare nu se pot substitui unei instanțe de judecată, aceasta fiind în realitate singura în măsură să statueze în mod definitiv asupra caracterului defăimător al articolelor și să dispună în același timp repararea integrală a prejudiciului ce i-a fost cauzat.

În ceea ce privește referirile apelantului la conduita sa ulterioară pronunțării Sentinței apelate - respectiv adresarea unor solicitări de ștergere a articolelor defăimătoare și a altor articole care preiau informațiile false – apreciază că aceasta este pe deplin întemeiată, cu atât mai mult cu cât o instanță de judecată a statuat - fie și cu autoritate de lucru judecat provizorie - asupra caracterului ilicit al respectivelor articole.

De altfel, nu reclamantul, ci dimpotrivă, apelantul Lucian Davidescu este cel a cărui conduită ulterioară pronunțării este reprobabilă, având în vedere campania vindicativă de defăimare demarată de acesta împotriva subsemnatului, ca reacție la soluția primei instanțe.

Prin urmare, solicită instanței să respingă criticile privind nelegalitatea sentinței apelate, obligarea la retragerea articolelor defăimătoare fiind un remediu prevăzut expres de lege.

Cu privire la criticile privind netemeinicia Sentinței apelate (pct. II al cererii de apel) și lipsa de fundamentare a daunelor dispuse (pct. III al cererii de apel)

Reclamantul solicită instanței respingerea acestor critici, pentru motivele expuse anterior, în cadrul Secțiunii a II-a a prezentei întâmpinări.

Cu privire la pretinsa lipsă de credibilitate a martorilor

Un alt motiv de apel invocat de Lucian Davidescu se referă la aceea că prima instanță ar fi trebuit să ignore declarațiile martorilor Nelu Neacșu și Iulian Dragu, față de pretinsa lipsă de credibilitate a acestora.

Cu privire la martorul Nelu Neacșu

În cuprinsul cererii de apel se susține că declarația dlui Nelu Neacșu ar fi mincinoasă din perspectiva faptului că martorul (i) ar fi afirmat anterior în fața unei persoane apropiate lui Davidescu (Dragoș Rișcanu) faptul că ar fi fost amenințat de Sebastian Ghiță, (ii) l-ar cunoaște pe George Maior, dovadă în acest sens fiind alte pretinse corespondențe de natură privată, a căror autenticitate este din nou prezumată absolut de către Davidescu, (iii) ar fi corespondat cu Davidescu în nenumărate rânduri anterior demarării litigiului, (iv) ar fi avut declarații contradictorii cu cele ale reclamantului.

În primul rând, simpla alegație potrivit căreia o terță persoană ar putea declara cu privire la pretinse susțineri ale martorului Nelu Neacșu nu poate avea nicio valoare în contra declarației autentice a martorului și în contra mărturiei acestuia din fața primei instanțe.

În ceea ce privește pretinsa corespondență de natură privată dintre Nelu Neacșu și George Maior, aceasta este lipsită de orice credibilitate, câtă vreme provine din aceeași sursă ilicită a cărei autenticitate nu a fost confirmată, respectiv arhiva lui Guccifer.

Cât privește corespondența dintre Lucian Davidescu și Nelu Neacșu, reclamatul solicită să se observe că nu există nicio atestare tehnică sau altă dovadă a autenticității acesteia. În plus, chiar și în măsura în care conversația ar fi reală, nimic din conținutul său nu dovedește că declarația martorului Nelu Neacșu ar fi mincinoasă. De altfel, această pretinsă conversație nici nu atinge subiectul existenței sau inexistenței corespondenței dintre Nelu Neacșu și George Maior, așa încât este lipsită de orice relevanță în prezentul dosar.

Nu în ultimul rând, învederează faptul că nu există nicio contradicție între declarația martorului Nelu Neacșu și declarația reclamantului. Astfel, așa cum a declarat și în fața primei instanțe, reclamantul a fost cel care l-a contactat inițial pe Nelu Neacșu, pentru a-l întreba dacă el este autorul corespondenței publicate, acesta negând expres. Ulterior, Nelu Neacșu l-a contactat, oferindu-se să dea o declarație autentică prin care să dezmințim informațiile false.

Dincolo de aspecte mai sus înverdate, esențial este faptul că niciuna din susținerile din cuprinsul cererii de apel referitoare la pretinsa lipsă de credibilitate a martorilor nu înlătură raționamentul primei instanțe în ceea ce privește existența faptei ilicite a apelanților-intimați. Astfel, chiar dacă Lucian Davidescu încearcă la acest moment să creeze anumite dubii asupra credibilității martorului Nelu Neacșu și chiar dacă, prin absurd, declarațiile acestuia ar fi înlăturate din materialul probator, faptele ilicite ale apelantului rămân în continuare dovedite. Astfel:

- anterior publicării articolelor defăimătoare, Lucian Davidescu nu a întreprins niciun demers pentru verificarea autenticității informațiilor. ci a prezumat absolut că acestea ar fi reale („în profesie, o consideră ca veridică din start.”), ceea ce reprezintă o încălcare gravă a regulilor de deontologie profesională.

- ulterior publicării articolelor, Lucian Davidescu a ignorat toate probele care dovedeau dincolo de orice dubiu caracterul fals al informațiilor, inclusiv declarația dlui Karel De Vriedt - funcționarul pretins mituit - care i-a transmis apelantului cât se poate de clar că nu a existat niciodată vreo tentativă de mituire.

Cu privire la martorul Dragu Iulian

În legătură cu martorul Dragu Iulian, Lucian Davidescu susține că afirmația potrivit căreia martorul ar fi ocupat funcția de CEO ar fi mincinoasă.

În primul rând, o astfel de afirmație, în măsura în care ar fi existat (aceasta nu este consemnată în cuprinsul declarației de martor, iar reclamantul nu a ascultat înregistrarea de ședință), nu are nicio relevanță.

Astfel, la întrebarea: „Dacă nu l-ar fi cunoscut personal pe Mircea Cotoroș, l-ar fi angajat sau ar fi preferat pe altcineva în detrimentul lui, o persoană cu aceeași pregătire, dar cu reputația neafectată”, martorul a răspuns: „Nu cred că există o companie sau o persoană juridică care să vrea

să se afilieze cu colaboratori care să aibă apartenență politică sau care să fi fost implicați în scandaluri. Prin urmare, nu ar dori ca compania pentru care lucrează să aibă legătură cu un asemenea individ".

Prin urmare, întrebarea era una ipotetică, iar răspunsul martorului a fost dat în consecință, astfel încât nu prezintă nicio relevanță dacă martorul a ocupat efectiv sau nu poziția de CEO.

Pe de altă parte, învederează dlui Lucian Davidescu faptul că o verificare atentă a surselor oficiale (spre exemplu Registrul Comerțului)- ar fi relevat faptul că martorul Iulian Dragu a ocupat într-adevăr o funcție de conducere, respectiv funcția de administrator în cadrul METEOR CEE România în perioada 2016-2018, având printre responsabilitățile principale recrutarea de personal pentru activitatea firmei menționare.

Așadar, verificările efectuate de Lucian Davidescu cu privire la activitatea martorului (i.e. - consultarea profilului de LinkedIn a martorului) nu reprezintă sub nicio formă o investigație jurnalistică profesională. Câtă vreme un profil LinkedIn poate fi neactualizat, nefiind o sursă oficială sau sigură a informației.

Prin urmare, modul în care Lucian Davidescu își efectuează cercetările nu face decât să confirme lipsa de profesionalism a investigațiilor acestuia, fie prin omisiunea culpabilă de a verifica din surse oficiale acuratețea informațiilor, fie prin omisiunea voită de a menționa aspectele care nu se potrivesc cu scenariul său.

Cu privire la încălcarea dreptului la un proces echitabil

În legătură cu aceste critici, reclamantul nu se opune la solicitarea apelantului, în sensul depunerii la dosarul cauzei a înregistrării ședinței de judecată din data de 04.12.2018 a primei instanțe.

Această înregistrare nu va face decât să confirme lipsa de fundament a acuzelor apelantului, Astfel, nu numai că prima instanță a asigurat respectarea tuturor drepturilor ambelor părți, ba chiar a acordat un timp suplimentar pentru a-i explica dlui Lucian Davidescu anumite aspecte procedurale. tocmai pentru că acesta nu era asistat de un avocat.

Astfel, în momentul în care dl Davidescu a scos din buzunarul de la spatele pantalonilor o ciornă îndoită, învederând instanței că acel document cuprinde, printre alte însemnări, și întrebările pentru interogatoriul reclamantului, prima instanță i-a explicat dlui Davidescu modalitatea impusă de lege privind forma interogatoriului, însă a primit totuși la dosarul cauzei documentul inform.

De asemenea, în momentul în care apărătorii reclamantului l-au surprins pe dl. Davidescu înregistrând ședința de judecată, prima instanță i-a explicat acestuia că înregistrarea ședinței prin mijloace proprii nu este permisă (cu toate acestea, față de gradul de detaliu al anumitor aspecte din cuprinsul cererii de apel, nu este exclusă posibilitatea ca dl Davidescu să fi ignorat această interdicție).

Totodată, contrar alegațiilor apelantului, nu instanța, ci apărătorii reclamantului au solicitat ca dl Davidescu să părăsească sala pe parcursul administrării interogatoriului reclamantului (pentru ca răspunsurile sale la interogatoriu sa nu fie influențate de ale reclamantului), însă instanța a respins această solicitare.

În concluzie, față de toate argumentele de mai sus, reclamantul solicită respingerea alegațiilor apelantului Lucian Davidescu în legătură cu pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil. În realitate, nu numai că prima instanță a asigurat respectarea tuturor drepturilor procesuale ale apelantului-intimat, dar a și dat dovadă de o mai mare permisivitate, în pofida anumitor reacții ale dlui Davidescu nepotrivite în contextul formal al unei ședințe de judecată, față de împrejurarea că acesta nu beneficia de asistență juridică.

CONCLUZII

În lumina tuturor aspectelor de fapt și de drept învederate anterior, reclamantul solicită respingerea apelurilor formulate de cei doi părâți, sentința apelată fiind legală și temeinică în ceea ce privește criticile acestora. Astfel:

Cu privire la excepția prescripției

Prima instanță a respins în mod corect această excepție, având în vedere că prejudiciul cauzat prin publicarea unor articole defăimătoare nu se produce instantaneu, prin simpla publicare. ci se acumulează treptat, cu fiecare accesare a informațiilor false.

Cu privire la condițiile răspunderii civile delictuale

Prima instanță a reținut în mod corect, într-o amplă motivare și cu trimitere la probatoriul administrat și la jurisprudența CEDO îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale în sarcina apelanților-intimați, Astfel:

Faptele ilicite

- Faptele ilicite ale apelanților intimați constau în interpretarea, denaturarea și diseminarea unor informații în lipsa furnizării unei baze factuale reale, solide.

- anterior publicării articolelor defăimătoare, apelanții-intimați nu au întreprins niciun demers pentru verificarea autenticității informațiilor, ci au prezumat absolut că acestea ar fi reale, ceea ce reprezintă o încălcare gravă a regulilor de deontologie profesională.

- ulterior publicării articolelor, apelanții-intimați au ignorat toate probele care dovedeau dincolo de orice dubiu caracterul fals al informațiilor, inclusiv declarația dlui Karel De Vriedt - funcționarul pretins mituit - care a învederat cât se poate de clar că nu a existat niciodată vreo tentativă de mituire.

- analizând situația de fapt prin raportare la criteriile identificate în jurisprudența CEDO (contribuția articolelor la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate, comportamentul anterior al persoanei în cauză, modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, conținutul, forma și consecințele comunicării către public), prima instanță a apreciat în mod legal și temeinic că existența în spațiul public a articolelor false, defăimătoare la adresa subsemnatului, nu se justifică.

Vinovăția

Reaua-credință a apelanților-intimați este evidentă și rezultă din atitudinea acestora de la momentul publicării primului articol și până în prezent.

Astfel, conduita apelanților-intimați de a prezenta publicului ca având valoare de certitudine informații despre al căror conținut cunosc că este fals, de a interpreta aceste informații, de a le denatura și de a le prelucra insistent de-a lungul timpului reprezintă dovadă incontestabilă a relei credințe.

Mai mult, campania vindicativă de defăimare, manifestată prin promovarea obsesivă a articolelor defăimătoare, ca reacție la soluția primei instanțe dovedește încă o dată faptul că ne aflăm în prezența unor persoane al căror scop nu este nici pe departe acela de a informa publicul, ci acela de a căuta senzaționalul, chiar cu prețul dezinformării publicului și al prejudicierii unor persoane private ("în război mai mor și oameni nevinovați").

Prejudiciul

Faptele ilicite ale apelanților-intimați i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie.

Având în vedere, (i) gravitatea faptelor ilicite ale apelanților-intimați, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionalismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol, (ii) efectele faptelor ilicite asupra vieții private a reclamantului, (iii) conduita ulterioară a apelanților-intimați, apreciază că este pe deplin îndreptățit la repararea prejudiciului suferit, cuantificat la suma de 100.000 EUR.

Cu privire la criticile formulate de pârâțul Lucian Davidescu

Legalitatea Sentinței apelate

Soluția primei instanțe privind obligarea apelanților-intimați la retragerea articolelor false nu este nici pe departe "excesivă și neuzuală", ci, dimpotrivă, reprezintă o formă de reparație nepatrimonială a prejudiciului, un remediu recunoscut expres de art. 253 alin.(1) lit.b C.Civ.

Declarațiile martorilor

Alegațiile apelantului Lucian Davidescu nu sunt de natură a înlătura din materialul probator declarațiile martorilor Nelu Neacșu și Iulian Dragu.

În ceea ce privește declarația martorului Iulian Dragu, așa-numita investigație jurnalistică pe care Lucian Davidescu a efectuat-o (i.e. - consultarea profilului de LinkedIn a martorului) nu face decât să confirme lipsa de profesionalism a investigațiilor acestuia, fie prin omisiunea culpabilă de a verifica din surse oficiale acuratețea informațiilor, fie prin omisiunea voită de a menționa aspectele care nu se potrivesc cu scenariul său.

Respectarea dreptului la un proces echitabil

Nu numai că prima instanță a asigurat respectarea tuturor drepturilor procesuale ale apelantului-intimat, dar a și dat dovadă de o mai mare permisivitate, în pofida anumitor reacții ale dlui Davidescu - nepotrivite în contextul formal al unei ședințe de judecată, față de împrejurarea că acesta nu beneficia de asistență juridică.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.XV alin.(3) din Legea nr.2/2013, orice ale prevederi legale invocate în cuprinsul întâmpinării.

La data de 27.12.2019 pârâtul Davidescu Lucian Viorel a depus **întâmpinare** solicitând respingerea apelului formulat de apelantul – reclamant Cotoroș Mircea Nicolae întrucât nu se încadrează în limitele apelului incident astfel după cum rezultă din doctrina judiciară.

În motivarea întâmpinării, pârâtul a arătat următoarele:

Astfel, potrivit deciziei 455/2019 din 27.06.2019 a Tribunalului Vrancea:

(..)

Interpretarea doctrinară și jurisprudențială relevantă ce s-a dat acestui text a pornit de la rațiunea instituirii sale, și anume scopul avut în vedere de legiuitor la momentul edictării normei, interpretare [apropiată celei adoptate în țările din legislația cărora legiuitorul român a preluat această instituție a apelului incident. S-a arătat astfel că instituția apelului incident este chemată să rezolve o problemă de natură procedurală în care se află partea intimată, parte care nu a avut posibilitatea să exercite în termen calea de atac a apelului principal deoarece soluția finală pronunțată în primă instanță i-a fost favorabilă. În acest sens, interesul părții intimată de a exercita apel (incident) ia naștere abia din momentul în care ia cunoștință de apelul și limitele apelului principal, existând astfel posibilitatea să declare apel incident prin care să obțină schimbarea soluției primei instanțe, în mod evident, tot într-o soluție favorabilă. Însă sub nicio formă apelul incident nu poate depăși limitele devolutive stabilite prin apelul principal sau, cu alte cuvinte, motivele apelului incident trebuie să se circumscrie limitelor de devoluțiune stabilite prin apelul principal, neputându-se schimba ceea ce nu a fost criticat întrucât a intrat în putere de lucru judecat.

Astfel, apelul incident nu apare ca expresia unei manifestări de voință a intimatului de a se răzbuna pe apelantul principal ori de a reveni asupra achiesării la hotărârea primei instanțe, achiesare ce rezultă din neexercitarea căii de atac a apelului în termenul legal.

În raport de aceste considerente, se reține că prevederile art.472 gg. 1) NCPC nu trebuie interpretate singular și exclusiv gramatical, interpretare din care s-ar putea deduce că nu există nicio limită a motivelor de apel în ceea ce privește pe titularul apelului incident. În realitate art. 472 gg. 1) NCPC trebuie coroborat atât sistematic cu art. 472 gg. 2), cu art. 476, art. 477 și cu art. 474, dar și teleologic, din perspectiva rațiunii avute de legiuitor la edictarea normei.

Această interpretare duce la concluzia că apelul incident nu este o cale prin care titularul acestuia revine asupra achiesării la hotărârea primei instanțe (achiesare ce rezultă din neformularea unui propriu apel principal în termen legal) și nici un mijloc de răzbunare pe apelantul principal.

În același timp, admiterea apelului incident nu poate conduce la o soluție care să afecteze limitele impuse de apelul principal, cu alte cuvinte, nu poate gira o soluție de schimbare a soluției în partea care nu a fost atacată prin apelul principal.

Din această perspectivă, reținând, așa cum s-a arătat, că instituția apelului incident este chemată să rezolve o problemă de natură procedurală în care se află partea intimată, parte care nu a avut posibilitatea să exercite în termen calea de atac a apelului principal deoarece soluția finală pronunțată în primă instanță i-a fost favorabilă și că interesul părții intimată de a exercita apel (incident) ia naștere abia din momentul în care ia cunoștință de apelul și limitele apelului principal, existând astfel posibilitatea să declare apel incident prin care să obțină schimbarea soluției primei instanțe, în mod evident, tot într-o soluție favorabilă, instanța constată că în cauză motivele invocate

de intimatul apelant reclamant se circumscriu unui adevărat apel principal, fiind veritabile critici ale sentinței pronunțate, care puteau fi formulate, în condițiile legii, numai în cadrul unui apel principal, declarat în termen.

Între considerentele supuse atenției instanței de intimatul Cototoș Mircea-Nicolae nu intervine nici unul de natură să se circumscrie situațiilor detaliate mai sus. Astfel, intimatul Cototoș Mircea-Nicolae avea cunoștința de toate aspectele pe care le reclamă prin respectiva cerere însă a achiesat la hotărârea instanței prin nedepunerea apelului în termenul legal.

Astfel, argumentele legate de stabilirea întinderii presupusului prejudiciu subzistau la momentul în care hotărârea a fost comunicată și puteau fi contestate în termenul legal.

În ce privește faptul că instanța a reținut că intimatul ar fi urmat un curs IBM în loc de EMBA, aceasta este o flagrantă eroare materială de transcriere fonetică, a cărei îndreptare intimatul se afla în drept să o ceară în termenele prevăzute de lege.

Referitor la presupusele prejudicii provocate ulterior, acestea nu pot face în nici un caz obiectul unui apel, întrucât nu au fost și nu ar fi putut fi judecate în primă instanță.

La data de 31.12.2019 pârâta Societatea Academică Română - S.A.R. a depus **întâmpinare** la apelul incident formulat de reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae solicitând respingerea acestuia ca neîntemeiat.

În motivarea întâmpinării, pârâta S.A.R. a arătat următoarele:

Referitor la precizările apelantului-intimat cu privire la persoana sa

Conform dicționarului explicativ al limbii române, notorietate înseamnă:

„calitatea sa de a fi cunoscut de multă lume, faimă, renume, reputație publică, a fi cunoscut de toată lumea, celebritate.

Constată, cu toată buna credință, pe baza datelor și informațiilor oferite chiar de către apelantul-intimat, ca apelantul-intimat nu întrunește condițiile obligatorii minimale pentru a fi considerat o persoană cu renume și reputație publică, nu este o celebritate, nu este cunoscut de toată lumea. Dimpotrivă, în acest moment putem avea o suspiciune rezonabilă ca scopul acestui apel și a acțiunii în fond împotriva libertății de exprimare a jurnaliștilor pe un subiect de vădit interes public este doar o căutare asiduă a unei notorietăți altfel absente. Precizările făcute instanței de apel de către apelantul-intimat reflectă o auto-percepție, bazată pe imaginea pe care acesta și-a creat-o despre sine în mintea sa, nicidecum pe temeiul unor fapte și realități concrete. De facto, dl. Cotoroș este o persoană necunoscută publicului larg și opiniei publice, nefiind vreun influencer, persoană publică, eseist, intelectual, expert recunoscut național și/sau internațional. Toată această auto-percepție eronată despre sine a determinat acțiunile apelantului-intimat în instanțele românești, ceea ce a generat o creștere a vizualizărilor articolelor în care se menționează, marginal, și numele acestuia în articolele scrise de intimatul-apelant Lucian Davidescu și publicate și pe platforma pârâtei, nicidecum o culpă a Societății Academice Română, care publică pe platforma sa sute de articole de interes public.

În instanța de fond, apelantul-intimat a probat prejudiciul pretins adus imaginii sale, prin ascultarea unui martor despre care avem suspiciunea rezonabilă că a fost mincinos, Nelu Neagu, care și-a schimbat mărturia inițială și care a mințit privind fapte publice în fața instanței de fond, de exemplu faptul că nu a auzit niciodată despre Sebastian Ghiță și nu știe cine e, nu cunoaște noțiunea de hacker și altele. De asemenea, un coleg de cursuri la acel program EMBA adus ca martor a reprodus narațiunea repetată cu apelantul-intimat, pretextând presupuse jigniri și bârfe printre colegii săi de studii, pe care nu le-a putut dovedi în niciun fel. În mod stupefiant, instanța de fond a reținut aceste alegații și percepții personale ca fiind probatorii pentru pretențiile invocate de apelantul-intimat cu privire la presupuse prejudicii de imagine și daune morale, rămase nedovedite. Apelantul-intimat nu a adus probe concrete privind modul în care a pierdut oportunități de afaceri, contracte, locuri de muncă și nici privind o presupusă afectare a vieții sale de familie și nu o face nici acum, deși a solicitat instanței de fond probe concrete și punctuale cu privire la aceste contracte sau oportunități pierdute, precum și aprecieri ale potențialilor angajatori că aceste articole sunt cauza reală a evitării angajării d-lui Cotoroș.

Apelantul intimat și a întemeiat probatoriul exclusiv pe susțineri și percepții deformate privind importanța propriei sale persoane în spațiul public și a vătămării induse reputației sale și reia aceleași proiecții despre presupuse daune aduse imaginii sale și reputației în spațiul public, despre care nu are nicio evaluare concretă, obiectivă. Instanța de fond a interpretat în mod arbitrar probele prezentate, deși apelantul-intimat nu a probat veridicitatea afirmațiilor sale sau a martorilor aduși și nici nu a dovedit legătura de cauzalitate dintre prejudiciul moral invocat și suma solicitată ca daune.

Referitor la caracterul pretins a fi profund defăimător al articolelor publicate pe platforma pârâtei

Apelantul-intimat citează în mod eronat jurisprudența CEDO, viciind sensul dat de hotărârile CEDO în cauze privind libertatea de exprimare a jurnaliștilor. Astfel cum a arătat mai sus, dar și în apelul formulat și în judecata în fața instanței de fond, instanța europeană a considerat interesul public fiind superior oricăror argumente legate de protejarea vieții private. Astfel:

a) articolele publicate contribuie la o dezbatere publică necesară, de interes public evident, privind contractele de achiziții publice obținute de firme ale unui afiliat al SRI, pentru care apelantul-intimat a lucrat foarte mulți ani și care a fost anchetat și condamnat de către Statul Român, fiind și acum în căutare generală prin Interpol, așadar interesul public este mai mult decât evident.

b) apelantul-intimat își arogă o notorietate mai mare decât cea reală, aspect rămas nedovedit, simplele afirmații privind o anumită notorietate, fără a aduce nicio probă în acest sens neputând fi considerate fapt.

c) apelantul-intimat hiperbolizează impactul asupra reputației și a vieții sale de familie, cu scopul evident de a obține o sumă cât mai mare de bani în dauna pârâtei și a intimatului-apelant, jurnalistul Lucian Davidescu, dar nu aduce nicio dovada concretă privind întinderea acestuia decât prin auto-aprecierile la adresa importanței persoanei sale, a statutului său social și a unor pretinse daune cauzate de imposibilitatea de a se angaja.

d) Instanța de fond, ca și apelantul-intimat nu au înțeles noțiunea de interes public în cazul unor investigații de presă, în care CEDO a arătat că proba verității nu este necesară. Așadar, chiar dacă jurnalistul Lucian Davidescu a prezentat fapte și informații eronate, dovedite ulterior ca nereale - prin schimbarea declarației avertizorului inițial de integritate Nelu Neacșu, transformat subit în martor - CEDO a apreciat că dacă acestea sunt prezentate din perspectiva interesului public, jurnaliștii nu sunt ținuti de a face dovada dincolo de dovedirea interesului public. Or, în cazul acestor articole miza investigațiilor jurnalistice a fost dezvoltarea unor acțiuni și inițiative de lobby în scopul obținerii de contracte și avantaje preferențiale de către Sebastian Ghiță și firmele sale. În dezvoltările preluate de la hacker-ul Guccifer intimatul-apelant apare ca pion în această rețea menită să acționeze în scopul dobândirii de avantaje și oportunități de afaceri, inclusiv prin influențarea unor oficiali europeni. Jurnaliștii nu aveau absolut niciun motiv de a se îndoii de veridicitatea acestor emailuri, întrucât modul de operare al hackerilor internaționali este similar, și o serie de emailuri confidențiale ale unor actori politici globali, cum ar fi Hillary Clinton sau Collin Powell au fost făcute publice în mass media internațională și este extrem de greu de negat ca nu ar fi plecat de la emițător către destinatar. În consecință și în cazul emailurilor pornite de la apelantul-intimat către o serie de decidenți europeni sau terțe-părți jurnaliștii nu aveau motive serioase de a pune sub semnul întrebării evidentul interes public pentru aflarea de către opinia publică a unor astfel de informații.

Absolut toate articolele publicate de jurnalistul Lucian Davidescu pe platforma pârâtei nu au un conținut defăimător, în sensul legii și al interpretării libertății de exprimare a jurnaliștilor dată de CEDO, la adresa apelantului-intimat. Dimpotrivă, apelantul-intimat nu este subiect al dezvoltărilor de presă, ci apare colateral interesului public suscitată de afacerile ilegite dovedite de către DNA ale inculpatului Sebastian Ghiță. Așadar persoana sau persoanele care ar fi putut pretinde un caracter vădit defăimător ale acestor articole sunt cu totul altele, în speță Sebastian Ghiță, George Maior și alte persoane care au o notorietate reală.

III. Referitor la prejudiciul cauzat

III.a. Articolele incriminate nu fac nicio referire la viața privată a apelantului-intimat

În înscrisurile depuse la dosarul cauzei se poate observa că niciun articol despre care apelantul-intimat pretinde că i-a cauzat prejudicii vieții private, reputației și demnității, precum și vieții sale de familie nu se referă la aceste aspecte, ci strict la fapte de interes public din sfera investigațiilor anticorupție specifice platformei România Curată. Articolele publicate aici arată niște demersuri și acțiuni considerate ilegale ale apelantului-intimat, ceea ce era evident de datorită jurnaliștilor să le facă publice, existând deja o bază factuală în contextul unei investigații care dura de peste 1 an, așa cum a arătat martorul nostru, jurnalistul Daniel Befu. Faptul că acești jurnaliști au luat legătura cu oficialii europeni, să confirme sau să infirme existența acelor e-mailuri, au luat legătura cu toți destinatarii e-mailurilor, au depus nenumărate solicitări și memorii pentru a afla adevărul denotă buna lor credință, nicidecum reaua-credință. Niciuna dintre aceste investigații jurnalistice nu îl avea ca țintă pe dl. Cotoroș, el s-a aflat undeva pe parcursul unor conexiuni pe care jurnaliștii încercau să le dezlege.

CEDO a arătat, în mai multe cazuri privind art.10 din Convenție (Bladet Tromsø și Stensaas împotriva Norvegiei nr. 21.980/93) că „instanțele de judecată trebuie să dovedească o foarte mare prudență atunci când măsurile luate de o instanță sunt de natură să descurajeze presa să discute public problemele de interes general legitim și de actualitate”, mai ales când discută de daune morale în cuantum mare raportat la veniturile jurnaliștilor sau despre pedepse penale.

III.b, Articolele incriminate nu îl defăimează pe apelantul-intimat

Articolele incriminate de către apelantul-intimat nu au avut alt scop decât acela de a prezenta opiniei publice un subiect de interes general, privitor la integritatea funcționarilor și modul în care își îndeplinesc sarcinile, surse posibile de corupție, prezentate faptic, cu bună credință, fără a atenta vreodată în viața privată a subiectelor de presă. Curtea Europeană a Drepturilor Omului are o jurisprudență bine conturată în privința libertății de expresie și a rolului esențial al presei într-o societate democratică, desigur cu respectarea drepturilor și reputației celorlalți. În cazul apelantului-intimat nu s-a trecut această limită, cât timp numele său apare într-o conversație scrisă asupra căreia nu avem nicio dovadă că nu ar fi veridică. De asemenea, numele său apare într-un context profesional, care are legătură cu atribuțiile sale de muncă, nicidecum private, și care a suscitât interes jurnalistic din perspectiva unui interes general și legitim al opiniei publice legat de corupția înalților funcționari sau oameni de afaceri.

Apelantul-intimat nu a făcut în niciun fel dovada că jurnalistul în cauză sau platforma pârâtei a acționat cu rea-credință sau în mod invaziv la adresa vieții private sau reputației acestuia. Scopul articolelor a fost informarea opiniei publice pe o temă de interes public ridicat și legitim: corupția. Din punct de vedere al standardului jurnalistic aceste articole pretins defăimătoare au oferit „informații exacte și demne de credit cu respectarea deontologiei jurnalistice” (Cumpănă și Mazăre c. României, p.101-102). De asemenea, „este cert că textele ...erau formulate în principal sub formă interogativă, care putea conduce la ideea că vorba numai de suspiciuni de corupție” (Stângu și Scutelnicu c. România).

Instanța de fond nu a arătat deloc în ce mod articolele incriminate întrunesc elementele constitutive ale unei fapte ilicite de natură a angaja responsabilitatea civilă pentru daune. De asemenea, instanța de fond nu a reținut absolut deloc explicațiile martorului Daniel Befu privind deontologia profesională și buna credință privind investigațiile jurnalistice de acest tip. CEDO, în cauza Stângu și Scutelnicu c. România, a argumentat în opiniile separate ale judecătorilor Thomassen și Mularoni că „simpla constatare a existenței unei daune morale suferite de apelantul-intimat nu ar putea să fie reținută ca temei <pertinent și suficient> susceptibil a justifica o sancțiune contra jurnaliștilor. Dacă o astfel de constatare ar fi suficientă, atunci presa nu ar mai putea juca rolul său indispensabil de <furnizor de informații> și de <câine de pază al democrației>”.

De asemenea, în cauza Băcanu și S.C. <R> S.A. c. România (2009, 4411/04), CEDO a reținut că articolele incriminate „purtau asupra unor teme de interes general și actuale pentru societatea românească și anume pretinsa corupție a oamenilor politici cu funcții înalte în stat”. Or, în speța de față, interesul jurnalistic legitim față de Sebastian Ghiță și George Maior, ambii oameni politici cu funcții înalte în stat era absolut firesc, iar investigația jurnalistică și publicarea articolelor de către pârâtă s-a făcut cu bună credință, asumându-și rolul de „câini de pază” ai anticorupției,

misiune declarată a platformei sale România Curată, toate informațiile publicate de ea neavând nimic de-a face cu viața privată a apelantului-intimat sau a oricui altcuiva. Baza factuală au constituit-o informațiile deja deținute de jurnaliști, dar și dezvăluirile apărute de operațiunea de hacking a lui Guccifer.

În consecință, instanța de fond a eludat complet jurisprudența CEDO și a încălcat grav principiul prevăzut de art. 10 din Convenție privind protecția jurnaliștilor și a libertății de exprimare când există interes public legitim, iar demersul jurnalistic este îndeplinit cu bună-credință.

III c. Nedovedirea prejudiciului

Astfel cum a arătat, a solicitat instanței de fond probe clare, concludente și solide pentru dovedirea faptei ilicite și a prejudiciului cauzat, precum și a legăturii de cauzalitate dintre fapta presupus ilicită - publicarea unor articole de presă privind relația dintre Sebastian Ghiță și Tudor Maior - și prejudiciul cauzat apelantului-intimat Mircea Nicolae Cotoroș. Acesta ne prezintă, ca și în instanța de fond, niște presupuse șușoteli ale unor colegi din cadrul unui curs de MBA unde se poate înscrie oricine, contra unei sume destul de mari constând în taxe de școlarizare, care l-ar fi marcat profund pe apelantul-intimat. Din păcate, toți trăim într-o lume globalizată, în care accesul la informații este extrem de facil, fie informație reală, fie fake news și toți trecem prin etape ale vieții când diverse șușoteli și bârfe despre noi sau despre alții ne ajung la urechi. Cu toate acestea, viața merge înainte și niciun om serios nu își pierde timpul prin instanțe pentru a clama un presupus prejudiciu a cărui valoare în daune morale este enormă, cerută unor oameni care nu își câștigă existența în firme ale unor condamnați penali, ci cu puterea cuvintelor.

Pârâta a preluat aceste informații și investigații jurnalistice, la fel ca multe alte platforme media care, în mod bizar, nu au fost chemate în judecată de către intimatul-reclamant, fiind un fel de încorporare a tuturor închipuirilor intimatului-reclamant, sursa principală de stres privind viața sa privată, imaginea și reputația, deși nu a adus nici măcar o singură dovadă în acest sens. Intimatul-reclamant a propus doi martori, dintre care unul și-a negat propriile afirmații anterioare și a tratat cu condescență interogatoriul pârâtei, ceea ce constituie infrațiunea de mărturie mincinoasă, fapt pe care i l-a semnalat în cursul dezbaterilor instanței de fond, aspect pe care nici măcar nu îl menționează în motivarea hotărârii. Martorii aduși de intimatul-reclamant au indus ambii în eroare instanța de fond, pretinzând fapte și date nereale și neprobate despre intimat, în sensul că acesta ar fi avut o carieră internațională strălucită, curmată brusc de apariția unor articole al căror subiect nu era. Acești martori au invocat pretinse bârfe și șușoteli despre intimat, complet nedovedite și pretinse traume și drame familiale, nedovedite. Unul dintre martorii apelantului-intimatului a afirmat chiar că știe cine este Sebastian Ghiță și că acesta este un om al serviciilor secrete, la fel ca toate firmele sale, dar a negat faptul că ar fi știut că intimatul-reclamant a fost unul dintre consilierii și angajații acestuia. Mai mult decât atât, martorul Nelu Neacșu a negat până și faptul că ar ști cine este Sebastian Ghiță, deși se ocupă cu lobby la Bruxelles, în același domeniu, de foarte mulți ani. *De facto*, martorii aduși în cauză nu au dovedit nimic, doar au făcut diverse prezumții bazate pe o narațiune plină de ficțiuni a intimatului-reclamant, neaducând niciun element palpabil, ușor verificabil în cercetarea cauzei.

Apelantul-intimat expune în cel puțin două pagini despre programul EMBA pe care l-a urmat și pe care instanța de fond, confuză, nu a înțeles la ce se referă. Astfel apelantul-intimat confirmă propria sa impresie că instanța de fond a fost depășită de datele acestui caz, întrucât și în privința denumirii de „hacker” au existat neînțelegeri, precum și o profundă ignoranță cu privire la cazul Guccifer. Însă apelantul-intimat exacerbează din nou propria importanță în cadrul acestui curs de master executiv, precum și a notorietății în spațiul public a persoanelor absolvente a unui astfel de master. Sunt zeci de mii de absolvenți de astfel de programe executive în România, despre care nimeni nu știe nimic. Profilul public, de persoană cu faimă și reputație se construiește în ani, prin multă muncă, nicidecum prin procese în instanță menite să cenzureze jurnalismul de investigație și să crească notorietatea unui persoane care nu s-a remarcat prin nimic în spațiul public și care apare, complet accidental, în notele secundare ale unei investigații de presă.

III d. Lipsa legăturii de cauzalitate între pretinsele daune suferite și articolele incriminate

Apelantul-intimat face referire la criteriul reputației sale la acel master, însă pârâta înțelege că este un program deja terminat, în bune condiții, deci nu a existat nicidecum un impact major asupra apelantului-pârât, decât în propria percepție de sine. Aceste percepții distorsionate de sine nu constituie - și nu au cum să reprezinte, în nicio instanță serioasă - dovadă a prejudiciului pretins că s-ar fi produs. Prejudiciul produs trebuie să fie concret, dar, ușor de identificat și evaluat. Dacă o persoană are o supraestimare de sine, nicio instanță din lume nu va putea acorda atâtea prejudicii cât își poate imagina că i s-au cauzat, inclusiv prin susținerile din prezenta întâmpinare. Nu poate aștepta ca apelantul-intimat să se considere prejudiciat prin simpla expunere a considerațiilor sale, cum de altfel încearcă pe alocuri să manipuleze instanța atât prin distorsionarea faptelor, cât și a argumentelor de drept.

Apelantul-intimat pretinde, în același timp, că activează în domeniul consultanței, dar și că nu a putut găsi contracte și oportunități din cauza pretinselor prejudicii cauzate de platforma pârâtei și de jurnalistul Lucian Davidescu. Apelantul intimat aduce în fața instanței de apel o pledoarie privind CV-ul acestuia, care nu este relevant cauzei. Relevant este presupusul prejudiciu cauzat, despre care nici acum nu află nimic concret. Nu a constatat că apelantul intimat ar fi vreun consultant de top, care a avut de suferit din cauza unor articole de presă care nu îl priveau în mod direct. Nișa consultanților cu notorietate în domeniul lor este destul de mică și despre aceștia se află public, au o anumită reputație și faimă. Nu este cazul domnului Cotoroș.

Apelantul intimat denaturează faptele și induce în eroare instanța de apel privind demersurile jurnalistice care au vizat o serie de surse și despre care a vorbit atât martorul pârâtei, Daniel Befu, cât și pârâtul-apelant Lucian Davidescu.

Apelantul intimat aduce în discuție un presupus standard de moralitate pe care și-l auto-atribuie, dar instanțele nu sunt chemate să aprecieze sau să judece un astfel de standard. Ceea ce este relevant cauzei se află în înscrisurile depuse de ei din care reiese, dincolo de orice îndoială, care este standardul despre care ar putea discuta. De altfel, apelantul-intimat singur declară că au existat suspiciuni privind integritatea sa profesională, care nu sunt direct corelate cu prezența online a articolelor incriminate. Apelantul-intimat listează o serie de anunțuri de angajare care nu îl privesc direct, inducând instanței ideea că l-ar putea privi, dacă nu ar exista acele articole. Pe scurt, apelantul-intimat denotă o anumită obsesie privind existența acestor articole pretins defăimătoare la adresa sa, în care este menționat cu totul subsidiar unei anchete jurnalistice care privea alte persoane și care era și este de maxim interes public. Dacă apelantul-intimat dorea să aibă o reputație nepătată și un standard de moralitate superior nu trebuia să se asocieze vreodată cu persoane suspectate de corupție și alte fapte penale, întrucât aceste date și informații erau deja publice la data la care apelantul-intimat s-a angajat la compania lui Sebastian Ghiță, Teamnet.

Apelantul-intimat confundă în mod intenționat explicația martorului Daniel Befu privind distincția dintre o știre falsă și o investigație de presă care poate conține și informații neverificate din toate sursele, coroborate. Așa cum acesta a arătat, persoana domnului Cotoroș nu prezenta suficient interes jurnalistic în contextul articolelor la care ne referim, cu atât mai puțin pentru diseminarea unor știri presupus false sau chiar false. Apelantul - intimat, ca și în instanța de fond, enunță niște criterii pur subiective, fără legătură cu realitatea factuală care nu dovedesc absolut nimic, nici efectul extrem de dăunător al acestor articole pentru persoana sa, nici prejudiciile cauzate, nici legătura de cauzalitate. Tot ce aduce apelantul-intimat în fața instanței sunt o serie de bârfe, șușoteli și iluzii personale de grandoare, faimă și reputație publică într-un domeniu neprecizat - consultanta.

Pe scurt, apelantul-intimat dorește creșterea notorietății sale prin aceste acțiuni în instanță, menite, în opinia sa, a-i dovedi reputația nepătată, înaltul standard de moralitate și stelara capacitate managerială obținută la EMBA. Niciuna dintre pretențiile deduse judecății nu sunt dovedite, cu toate acestea apelantul-intimat se simte îndreptățit la daune morale în cuantum de 100.000 EUR, deși nu dovedește în niciun fel impactul devastator al acestor articole de presă și nici prejudiciul cauzat - decât acele comentarii benigne peste care orice altă persoană ar fi trecut dezinteresat. În spațiul public al platformelor online se spun zilnic zeci de mii de astfel de comentarii mai puțin plăcute la adresa fiecăruia dintre noi prezent pe astfel de instrumente de socializare. Apelantul-

intimat invocă notorietatea pârâtei ca argument pentru impactul asupra sa, în același timp în care pretinde propria sa notorietate ca argument al prejudiciilor cauzate și daunelor produse. E o contradicție flagrantă, pe care o învederează instanței de apel.

În concluzie, apelantul-intimat cere o schimbare a soluției dincolo de limitele impuse de apelul pârâtei, ceea ce excede prevederilor legale din materia apelului incident și evocă mai degrabă o anumită *vendetta personală*, din modul în care se referă la pârâtă, jurnaliștii care publică pe platforma sa și chiar la pârâtă, avocat în cauză, contorsionând și invocând în apel o serie de aprecieri colaterale făcute în contexte care nu îl privesc pe apelantul-intimat. Motivul pentru care pârâta a formulat apel este convingerea fermă că instanța de fond nu a înțeles cauza, din punctul de vedere al protejării libertății de exprimare a jurnaliștilor, interesului public și lipsei unui prejudiciu dovedit în ceea ce îl privește pe apelantul-intimat și a apreciat în mod distorsionat o serie de probe, ignorând altele.

Așadar, solicită instanței de apel respingerea apelului incident ca neîntemeiat și admiterea apelului pârâtei astfel cum a fost formulat, casarea hotărârii instanței de fond și rejudecarea cauzei, conform art. 480 alin. 2 și 6 Cod procedură civilă.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205 Cod procedură civilă.

Prin cererea formulată la data de 27.10.2020 pârâtul Davidescu Lucian Viorel a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.253 Cod civil prin raportare la art.1 alin.5 respectiv art.30 alin.2 din Constituția României.

Art.253

(1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței:

- a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă;
- b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă;
- c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor ne patrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

Pârâtul Davidescu Lucian Viorel solicită Curții Constituționale să constate că art. 253 este neconstituțional din cauza lipsei caracterului clar, precis și predictibil al textului legal consacrat prin art.1 alin. (5) din Constituție, coroborat cu art.30 alin. (2) - " Cenzura de orice fel este interzisă" - în măsura în care textul de lege nu extinde în mod explicit protecția legală și împotriva cenzurii ulterioare, pe lângă cea preliminară.

Astfel, prin art.30 alin.(2) din Constituția României, legiuitorul constituțional a statuat printr-o exprimare largă și categorică interdicția asupra cenzurii de orice fel, indicând astfel fără echivoc faptul că se referă atât la cenzura preliminară cât și la cea ulterioară.

Cenzura preliminară presupune trecerea printr-un filtru administrativ sau prin constrângeri legale a textelor care urmează să fie publicate, pe când cenzura ulterioară presupune fie confiscarea sau distrugerea operelor odată publicate, fie obligarea autorilor la suprimarea acestora. Din punctul de vedere al rezultatului final, ambele au același efect: încălcarea libertății de exprimare și a dreptului publicului la informare.

Cu titlu de exemple: fie că o carte este oprită de la tipărire, fie că este arsă apoi în piața publică; fie că un tiraj de ziar este și stat în tipografie sau confiscat din tren; fie că un articol publicat pe internet este oprit înainte de publicare sau restricționat după - toate sunt cazuri de cenzură de orice fel, împotriva căreia legiuitorul constituțional a înțeles să ofere o garanție absolută de la nivelul legii fundamentale.

Exercitarea dreptului la liberă exprimare nu poate fi limitată în nici o situație, cu excepția duratei stării de urgență sau de asediu, cu încuviințarea Parlamentului.

Art. 253 alin. (2) surprinde în mod corect, dar numai parțial, această garanție constituțională și încearcă să o reglementeze după cum urmează:

Prin excepție de la prevederile alin.(1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin.(1) lit. b) și c).

Astfel, se statuează în mod direct faptul că măsura de la punctul a), „interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă” nu poate fi aplicată, fiind astfel satisfăcute parțial rigorile constituționale în ceea ce privește interdicția asupra cenzurii de tip preliminar. Din formulare ar putea fi subînțeleasă și o consecință secundară, respectiv că nici după exercitarea dreptului la liberă exprimare, remediul față de o presupusă faptă ilicită nu poate fi suprimarea informației publicate. Însă în lipsa unei detalieri explicite, rămâne la latitudinea instanțelor să recunoască sau nu un drept care subzistă în Constituție.

În cele ce urmează, alin. (1) lit. b) - "încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă" - suferă la rândul său de ambiguitate, făcând posibilă interpretarea că, deși organul judiciar nu poate interveni să prevină publicarea iminentă, ar avea posibilitatea să suprimă informația imediat după, lucru contrar Constituției și, după toate aparențele, intenției legiuitorului.

În acest caz, intenția probabilă a legiuitorului a fost aceea de a da instanțelor instrumente pentru a dispune încetarea unor campanii susținute de hărțuire, sub sancțiunile admise de lege și de Constituție, dar printre care cenzura nu se numără. Însă această intenție nu este evidentă din formulare, încălcându-se astfel în mod direct rigorile art.1 alin. (5) din Constituție și devenind astfel posibilă în practica judiciară încălcarea art. 30 alin. (2) din Constituție.

Astfel, articolul 253 alin. 2 este susceptibil de neconstituționalitate ca urmare a protecției insuficiente pe care o instituie față de dreptul la liberă exprimare, întrucât nu își atinge scopul pentru care a fost reglementat.

Din aceste motive, pârâțul solicită Curții Constituționale să constate că art.253 Cod Civil este neconstituțional în măsura în care nu statuează în mod explicit protecția libertății de exprimare față de cenzura de orice fel atât preliminară cât și ulterioară.

19359 3 2018

Constatându-se legal investită și competentă să soluționeze calea de atac promovată, Curtea, analizând actele și lucrările dosarului și sentința atacată prin prisma dispozițiilor legale aplicabile, are în vedere următoarele considerente:

Spre deosebire de, dispozițiile art 488 cod procedură civilă din materia recursului, care stabilesc în mod expres și limitativ, cazurile de modificare respectiv de casare a hotărârii recurate exclusiv pentru motive de nelegalitate, dispozițiile art 479 cod procedură civilă, în alineatul 1 permit instanței de apel să examineze cauză, în limitele criticilor invocate prin cererea de apel atât din punct de vedere al situației de fapt cât și din punct de vedere al aplicării legii iar în alineatul 2 dau posibilitatea instanței să refacă probatoriul administrat în primă instanță și să administreze probe noi dacă consideră necesar.

Din această perspectivă, relevante sunt și prevederile art 477 cod procedură civil, care reglementează limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a apelat, în sensul că instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. În alineatul al doilea se precizează că devoluțiunea operează cu privire la întreaga cauză atunci când apelul nu este limitat la anumite soluții din dispozitiv ori atunci când se tinde la anularea hotărârii sau dacă obiectul litigiului este indivizibil. În concepția noului cod de procedură civilă, efectul devolutiv al apelului este analizat dintr-o dublă perspectivă, atât din punct de vedere aceea ce s-a criticat prin exercitarea căii de atac, cât și din punct de vedere a ceea ce s-a dedus judecării în prima instanță. Acest al doilea aspect face obiect de analiză prin prevederile art 478 cod procedură civilă, care, reluând vechea reglementare interdicția schimbării în apel a cadrului procesual stabilit în fața primei instanțe, precum și a calității părților, a cauzei sau a obiectului cererii de chemare în judecată iar în alineatul al doilea stabilesc că părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare, recunoscându-se instanței de apel posibilitatea de a încuviința și administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri.

Mentținând regula din vechiul cod relativă la interdicția de a formula cereri noi în apel, actuala reglementare în materie procesual civilă, conferă părților posibilitatea să explice pretențiile care au fost cuprinse implicit în cererile sau apărările adresate primei instanțe. În alineatul final al acestui text de lege, legiuitorul recunoaște, în acord cu vechea reglementare, posibilitatea părților de a cere dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe și de a invoca compensația legală.

Pe cale de consecință, apelul este reglementat ca o cale de atac ordinară devolutivă, spre deosebire de recurs, în sensul că provoacă o nouă judecată în fond, astfel că organul judiciar în apel este îndrituit să reexamineze probatoriul administrat în fața instanțelor de fond și poate modifica situația de fapt reținută, exercitând atât un control de legalitate cât și de temeinicie asupra soluției apelate.

Preliminar examinării aspectelor critice formulate prin cererile de apel promovate în cauză, Curtea se va pronunța asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 253 Cod Civil în referire la art. 1 al. 5, respectiv art. 30 al. 2 din Constituția României, admitând-o, excepția de neconstituționalitate invocată fiind admisibilă, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 29 din Legea 47/1992 în forma sa modificată, „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

(2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.

(3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

(4) Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.

(5) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară**, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.

i. Din prevederile legale evocate, rezultă că în vederea sesizării Curții Constituționale, instanța este datoare să verifice îndeplinirea condițiilor cerute de lege, iar prima dintre acestea privește calitatea de parte în proces a persoanei care ridică excepția. Lipsa calității de parte în proces face ca excepția de neconstituționalitate astfel ridicată, să fie inadmisibilă.

ii. Excepția de neconstituționalitate trebuie de asemenea, să privească o lege sau o ordonanță sau o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță. Neîndeplinirea acestor condiții constituie cauze de inadmisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate astfel ridicate.

iii. În ceea ce privește cerința ca legile, ordonanțele sau dispozițiile din acestea să fie în vigoare, pentru a putea constitui subiect al excepției de neconstituționalitate, se constată că instanța de contencios constituțional a respins în mod constant, în jurisprudența sa tradițională, ca fiind inadmisibile, excepțiile privitoare la dispoziții legale abrogate. S-a considerat astfel, că aprecierea constituționalității unor norme juridice abrogate este incompatibilă nu numai cu scopul și funcționalitatea contenciosului constituțional, dar și cu principiul neretroactivității legii consacrat în art.15 din Constituție. Alteori, Curtea Constituțională a decis că nu este competentă să soluționeze o excepție de neconstituționalitate care vizează o dispoziție legală abrogată.

iv. Curtea Constituțională a respins ca fiind inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții legale de care nu depinde soluționarea cauzei. S-a precizat conform prevederilor legale evocate, că instanța de contencios constituțional este competentă să se pronunțe numai asupra constituționalității unor dispoziții legale de care depinde soluționarea cauzei.

Așadar, sesizarea Curții Constituționale trebuie să fie făcută de instanță cu respectarea acestor condiții, verificându-se cu atenție existența cazurilor de inadmisibilitate care, constituite în fine de neprimire, dau nu numai dreptul, dar creează și obligația instanței de a respinge motivat cererea, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Aplicând toate aceste considerente cu caracter teoretic, la speța dedusă judecării, Curtea apreciază că toate cerințele legale ale admiterii cererii de sesizare a Curții Constituționale sunt întrunite în cauză.

Astfel, apelantul pârât Davidescu Lucian Viorel este cel ce a formulat excepția de neconstituționalitate în cadrul judecării cererilor de apel promovate de părțile procesuale în cauză.

Excepția de neconstituționalitate vizează prevederile legale ale art. 253 Cod Civil, în referire la textele constituționale precizate anterior: art. 1 al. 5, respectiv art. 30 al. 2 din Constituția României.

Dispozițiile legale evocate criticate, sunt în vigoare în prezent.

De asemenea, prevederile normative a căror neconstituționalitate se invocă, au legătură cu judecarea cauzei, fiind incidente procedurii judiciare pendinte, întrucât așa cum rezultă din cadrul sentinței civile apelate (a se vedea penultima pagină a sentinței), art. 253 Cod Civil a fundamentat hotărârea tribunalului adoptată și în prezent apelată.

În fine, Curtea notează că textul de lege criticat nu a fost declarat a fi neconstituțional prin vreo decizie anterioară a instanței de contencios constituțional.

Curtea notează totodată, tot din perspectiva admisibilității, faptul că modul deficitar de reglementare a unei norme juridice (precum invocă apelantul pârât în motivarea excepției de neconstituționalitate) constituie obiect de cercetare al instanței de contencios constituțional (a se vedea cu titlu de exemplu, paragrafele 69 și 70 din Decizia Curții Constituționale nr. 547/2020), el neputând fi din această perspectivă, asimilat operațiunii de interpretare a normei juridice, astfel cum în mod incorect invocă apelantul reclamant ca și argument al inadmisibilității excepției de neconstituționalitate (precum se va expune la punctul C următor).

Pe cale de consecință, în virtutea tuturor acestor argumente ilustrate, cererea de sesizare a Curții Constituțională este întemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată fiind admisibilă.

Opiniile părților prezente asupra sa au fost expuse prin memoriul de invocare a excepției de neconstituționalitate (filele 239 - 241 dosar apel, vol. I), prin punctul de vedere exprimat de apelantul reclamant, deus la dosar la data de 23.03.2021, prin concluziile orale ale părților de la termenul de dezbateri din fața instanței de apel din data de 23.03.2021.

Astfel, apelantul reclamant a precizat următoarele:

Sub un prim aspect, faptul că posibilitatea de a interpreta un text de lege în maniera propusă de apelantul pârât excedează competențelor Curții Constituționale.

Analizând expunerea apelantului pârât, a precizat că sesizează că acesta nu formulează veritabile critici de constituționalitate, ci solicită Curții să interpreteze dispozițiile art. 253 Cod civil într-o anumită manieră, respectiv în sensul în care aceste prevederi ar interzice instanțelor de judecată să dispună eliminarea de pe internet a unui articol defăimător.

Această solicitare excedează însă competențelor Curții Constituționale, fiind rolul exclusiv al instanțelor de judecată să înfăptuiască justiția prin interpretarea și aplicarea unui text de lege (art. 126 din Constituție).

În ceea ce privește competența Curții Constituționale, aceasta implică verificarea constituționalității unui text de lege. Consecința admiterii unei excepții de neconstituționalitate nu este aceea a interpretării unui text legal într-o anumită manieră, astfel cum solicită apelantul pârât, ci constă în (i) suspendarea de drept a dispoziției neconstituționale și ulterior în (ii) încetarea efectelor juridice a dispoziției neconstituționale (art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992).

Asupra excepției de neconstituționalitate, apelantul reclamant a precizat că art. 253 Cod civil nu contravine art. 1 alin. (5) din Constituție.

Astfel, apelantul pârât încearcă să susțină că dispozițiile art. 253 Cod civil și cu precădere cele ale alin. (2) al articolului invocat nu ar fi suficient de clare, întrucât nu ar prevedea expres că ar interzice instanțelor de judecată să dispună eliminarea de pe internet a unui articol defăimător.

Contrar expunerii apelantului pârât, dispozițiile art. 253 Cod civil sunt cât se poate de clare. Astfel, legiuitorul a acordat instanței de judecată competențe foarte largi în stabili măsurile necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat, însă aceste competențe largi nu se pot confunda cu o lipsă de claritate a textului legal.

Dimpotrivă, textul legal criticat stabilește foarte clar care sunt limitele măsurilor ce pot fi luate de către instanțele de judecată.

Astfel, încălcarea drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare se plasează pe tărâmul răspunderii civile delictuale, care consacră principiul reparării integrale a prejudiciului, prin orice mijloace necesare. Așadar, repararea integrală a prejudiciului, prin orice mijloace necesare, reprezintă regula în materie și este reglementată expres de:

- art. 253 alin. (1) C.civ., care prevede ca tipuri de remedii ”interzicerea săvârșirii faptei ilicite”, ”încetarea încălcării”, ”interzicerea pentru viitor”, ”constatarea caracterului ilicit al faptei”

- art.253 alin. (3) C.civ., care stabilește că în virtutea principiului reparării integrale a prejudiciului, remediile pot fi ”orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins”, ”orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat”.

Excepția o reprezintă limitarea formelor de reparare a prejudiciului și este reglementată expres de:

- art. 253 alin. (2) C.civ. care limitează tipurile de remedii ce pot fi adoptate în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare doar la ”încetarea încălcării”, ”interzicerea pentru viitor”, ”constatarea caracterului ilicit al faptei”. Cu alte cuvinte, în aceste situații, legiuitorul nu permite interzicerea săvârșirii faptei ilicite iminente, ceea ce reprezintă în fapt, o punere în aplicare a dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Constituție.

Trebuie subliniat totuși că, fiind vorba despre o excepție, aceasta este de strictă interpretare și aplicare, fiind interzisă extinderea sa la alte cazuri neprevăzute expres de textul legal (*exceptio est strictissimae interpretationis*).

Așadar, textul legal criticat este cât se poate de clar în sensul în care, în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare, nu este permisă adoptarea măsurii constând în ”interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă” (i.e – nu este permisă cenzura), însă este permisă adoptarea de orice (alte) măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins, inclusiv ”încetarea încălcării”, ”interzicerea pentru viitor”, remedii care în practică, se pot transpune în măsuri precum obligarea autorului articolului defăimător/fals la retragerea acestuia.

Apelantul reclamant a precizat de asemenea, că art. 253 Cod civil nu contravine nici art. 30 alin. (2) din Constituție.

A precizat că așa cum a arătat anterior, faptul că în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare, legiuitorul a permis instanțelor de judecată să dispună încetarea încălcării și interzicerea acesteia pentru viitor, fapt care reprezintă o aplicare a principiului reparării integrale a prejudiciului și nu contravine art. 30 din Constituție.

În susținerea sa, apelantul pârât apreciază că aceste remedii permise de lege ar reprezenta o încălcare a dreptului la liberă exprimare și că din punctul său, de vedere ”exercitarea dreptului la liberă exprimare nu poate fi limitată în nici o situație, cu excepția stării de urgență sau de asediu, cu încuviințarea Parlamentului”.

Contrar alegațiilor apelantului pârât, firește că dreptul la liberă exprimare nu este un drept absolut, putând fi restrâns în cazurile prevăzute de:

- art. 53 din Constituție, respectiv pentru apărarea ”drepturilor și a libertăților cetățenilor”,

- art. 30 alin. (6) din Constituție (Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine);

- art. 31 alin. (4) din Constituție (Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice);

- art. 10 paragraful 2 CEDO (Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.).

În ceea ce privește noțiunea de ”cenzură” menționată la art. 30 alin. (2) din Constituție, aceasta este definită drept ”control prealabil exercitat, în unele state, asupra conținutului publicațiilor, spectacolelor, emisiunilor de radioteleviziune și, în anumite condiții, asupra corespondenței și convorbirilor telefonice” (Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a revizuită și adăugită).

Interdicția cenzurii, stabilite de legiuitorul primar prin art. 30 alin. (2) din Constituție, a fost preluată întocmai de către legiuitorul secundar prin art. 253 alin. (2) Cod civil.

Rațiunea reglementării se explică prin aceea că nu îi este permis unei persoane să efectueze un control prealabil asupra publicațiilor. Instanța de judecată este singura autoritate abilitată să efectueze controlul publicațiilor din perspectiva respectării altor drepturi fundamentale (i.e dreptul la viața privată) și de a dispune măsurile necesare restabilirii drepturilor încălcate.

Controlul efectuat de către instanța de judecată (i) reprezintă un control a posteriori și nu unul prealabil, (ii) în exercitarea atribuțiilor judecătorești și care (iii) are ca scop restabilirea drepturilor încălcate / repararea prejudiciului cauzat prin publicarea unor articole defăimătoare, așa încât acest control al instanței nu se circumscrie sub nici o formă noțiunii de cenzură.

Nu în ultimul rând, aceasta este și interpretarea CEDO în jurisprudența sa. CEDO a statuat în mod constat că măsurile concrete adoptate pentru a asigura protecția drepturilor indivizilor intră în competența exclusivă a statelor contractante și că statele contractante se bucură de o marjă largă de apreciere în acest sens (cauza *Mosley c. Regatul Unit*, paragrafele 107, 108).

În ceea ce privește posibilitatea obligării autorului afirmațiilor defăimătoare la retragerea acestora, CEDO a constatat că aceasta nu este contrară Convenției. Astfel, într-o cauză, în care ”reclamantii au fost găsiți culpabili pentru defăimare și obligați să retragă scrisoarea”, Curtea ”a fost satisfăcută că ingerința contestată fusese sprijinită de motive relevante și suficiente și că autoritățile statului reclamat au asigurat un echilibru corect între interesul reclamantilor la libera exprimare, pe de o parte, și interesul redactorului în protecția reputației sale, pe de altă parte, acționând astfel în interiorul marjei lor de apreciere” (*Medžlis Islamske Zajednice Brčko și alții v. Bosnia și Herțegovina* [MC] - 17224/11).

De asemenea, într-o altă cauză, Curtea europeană a statuat că ”faptul de a impune societății reclamante obligația de a șterge din website, imediat după publicarea lor, comentariile care constituiau discurs instigator la ură și instigare la violență – despre care se putea înțelege la prima vedere că sunt vădit ilicite – nu constituie, în principiu, o ingerință disproporționată în exercitarea de către aceasta a libertății sale de exprimare”, dar și că ”obligația unui important portal de știri de a lua măsuri eficiente pentru a limita propagarea unor afirmații ce țin de discursul care instigă la ură sau la violență – reprezentând problema care face obiectul acestei cauze – nu poate fi în nici un fel echivalentă unei „cenzuri private”.

În fine, în aceeași cauză, s-a concluzionat că ”pentru a proteja drepturile și interesele persoanelor și ale societății în ansamblu, statele contractante pot fi îndreptățite să considere răspunzătoare portalurile internet de știri, fara ca aceasta să constituie o încălcare a art. 10 din Convenție, în cazul în care portalurile nu iau masuri pentru a elimina comentariile vadit ilegale

imediat după publicarea lor, chiar și în absența unei sesizări din partea presupusei victime sau a tertilor” (cauza Delfi AS împotriva Estoniei).

Așadar, având în vedere argumentele anterior expuse, apelantul reclamant a concluzionat că:

- instanța Curții Constituționale nu poate da curs solicitării apelantului pârât, în sensul de a oferi o anumită interpretare a dispozițiilor art. 253 C.civ, în maniera propusă de acesta;
- dispozițiile reclamate întrunesc cerințele de claritate și previzibilitate, reglementând expres atât regula în materie (principiul reparării integrale a prejudiciului, prin orice măsuri necesare), cât și excepția (limitarea tipurilor de remedii ce pot fi adoptate în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare, în acest caz nefiind permisă interzicerea faptei ilicite iminente – dar fiind permise celelalte remedii prevăzute de art. 253 C.civ.). Competențele largi conferite de legiuitor instanțelor de judecată în aprecierea remediilor necesare nu echivalează cu o lipsă a clarității textului de lege;
- dispozițiile reclamate sunt conforme cu art. 30 din Constituție. Dreptul la liberă exprimare nu este absolut, ci poate fi restrâns în cazul în care intră în conflict cu un alt drept fundamental;
- dispozițiile reclamate sunt conforme cu Convenția Europeană a Drepturilor Omului și cu jurisprudența CEDO în materie.

Rămâne așadar, doar ca prezenta instanță să își precizeze punctul de vedere asupra excepției.

D. Evaluând excepția de neconstituționalitate sub aspectul fondului pentru a își expune propria opinie asupra sa, Curtea apreciază că dispozițiile legale criticate (ce au următorul conținut: art. 253 Cod Civil - „Mijloace de apărare - (1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței:

- a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă;
- b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă;
- c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o

subzistă.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la liberă exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

(3) Totodată, cel care a suferit o încălcare a unor asemenea drepturi poate cere instanței să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins, cum sunt:

- a) obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare;
- b) orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea

prejudiciului cauzat.

(4) De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive”), nu sunt neconstituționale în raport de normele fundamentale evocate: art. 1 al. 5 Constituția României („Statul român – (...) (5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”), respectiv art. 30 al. 2 din actul fundamental („Libertatea de exprimare – (...) (2) Cenzura de orice fel este interzisă”).

Astfel, contrar aserțiunilor apelantului pârât, Curtea apreciază că textul legal criticat se caracterizează prin claritate, precizie și predictibilitate, nesuferind de vreo carență de reglementare.

Astfel, Curtea apreciază că apelantul pârât greșește ab initio în raționamentul său juridic, în condițiile în care eșafodajul pe care îl construiește, este unul fals. Aceasta întrucât în nici un caz controlul judiciar reglementat de art. 253 Cod Civil (și finalizat prin hotărârea judecătorească pronunțată de instanța de judecată) nu poate fi asimilat unei forme de cenzură, în sensul art. 30 al. 2 din Constituția României, în condițiile în care justiția - concept ce exprimă ideea de echitate și de dreptate - este o formă fundamentală de activitate a statului constând în soluționarea de către instanțele judecătorești a litigiilor și urmărind apărarea valorilor sociale fundamentale ale statului de drept, potrivit art. 124 din Constituția României „Înfăptuirea justiției - (1) Justiția se înfăptuiește în

numele legii. (2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. (3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”.

Împrejurarea că instanțele judecătorești, în înfăptuirea justiției, aplică una sau mai multe dintre măsurile prevăzute de art. 253 Cod Civil (mai puțin cea prevăzută de al. 1 lit. a) în cazul exercitării dreptului la libera exprimare) nu are nicidecum semnificația unei forme de cenzură, ci exclusiv restabilirea dreptului afectat, atins prin fapta ilicită, în condițiile în care evident se constată producerea unei astfel de vătămări ilicite, în condițiile în care potrivit art. 21 al. 1, 2 din Constituția României, „Accesul liber la justiție - (1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept”.

Argumentul apelantului pârât relativ faptului că exercitarea libertății de exprimare nu poate fi limitată în nici o situație, cu excepția stării de urgență sau de asediu, cu încuviințarea Parlamentului, este unul incorect și lipsit de fundament normativ, atât timp cât însuși actul fundamental național prevede în cadrul art. 30 al. 6, 7 și 8: „(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. (7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri. (8) Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege”, iar în cadrul art. 53 tot din Constituție, că: „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți - (1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății”.

Aceeași concluzie rezultă inclusiv din prevederile convenționale europene. Astfel, potrivit art. 10 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, „1. Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

De asemenea, Curtea apreciază că și susținerea apelantului pârât conform căreia întrucât nu s-ar menționa în articolul criticat din Cod faptul că este prohibită înlăturarea informației deja publicate, contrar intenției legiuitorului decelate de această parte procesuală, atunci alineatul 2 al art. 253 Cod Civil ar necesita o detaliere legislativă suplimentară, este incorectă.

Astfel, intenția legiuitorului sub acest aspect este clară, ea fiind transpusă de o manieră explicită, însă în cadrul alineatului 1 lit. b care se coroborează cu alineatul 2 al textului de lege criticat, încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă, reglementate de alineatul 1 lit. b menționat reprezentând măsuri expres instituite de legiuitor sub acest aspect, ca fiind în atributul instanțelor judecătorești în cazul constatării de către acestea a încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare.

Din această perspectivă expusă, intenția legiuitorului este una clară și explicit transpusă în cadrul normei juridice analizate, neputându-se astfel invoca în mod întemeiat, faptul că redactarea acestui text de lege ar suferi de vreo carență de reglementare.

Curtea constată că această măsură reglementată de art. 253 al. 1 lit. b și al. 2 Cod Civil în cazul delictelor de presă, corespunde pe deplin protecției constituționale a libertății fundamentale de exprimare, astfel cum a fost ea configurată de către însăși Constituția României și/sau de către Convenția EDO, potrivit celor enunțate anterior, această libertate fundamentală și deosebit de importantă în cadrul statutului de drept neavând totuși, un caracter absolut, ci presupunând concomitent și responsabilități, asumarea răspunderii pentru informațiile publicate, precum și măsuri pentru restabilirea și protejarea eventualului drept fundamental concurent afectat prin exercitarea ilicită a libertății de exprimare.

Că așa stau lucrurile o dovedește și jurisprudența instanței de contencios convențional european, jurisprudență care împreună cu Convenția, formează împreună un bloc de convenționalitate obligatoriu pentru autoritățile statale, deci inclusiv pentru instanțele judecătorești, în temeiul dispozițiilor constituționale ale art. 11 și 20 din Constituția României, dar și al articolului 46 din Convenție.

Astfel, cu titlu de exemplu, Curtea de apel arată că potrivit Hotărârii din 16 iunie 2015 în cauza Delfi AS împotriva Estoniei (cererea nr. 64569/09), CEDO a stabilit: „153. (...) Curtea consideră că faptul de a impune societății reclamante obligația de a șterge din website, imediat după publicarea lor, comentariile care constituiau discurs instigator la ură și instigare la violență – despre care se putea înțelege la prima vedere că sunt vădit ilicite – nu constituie, în principiu, o ingerință disproporționată în exercitarea de către aceasta a libertății sale de exprimare”.

Din perspectiva tuturor considerentelor expuse, Curtea apreciază că principiile fundamentale constituționale evocate de apelantul pârât, reglementate de art. 1 al. 5 Constituția României, respectiv de art. 30 al. 2 din actul fundamental, nu sunt încălcate prin stipularea legislativă consacrată prin art. 253 Cod Civil.

Așadar, opinia prezentei Curți este aceea că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În consecință, raportat la ansamblul tuturor acestor considerente, Curtea va admite cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor a dispozițiilor art. 253 din Codul Civil, excepție pe care o apreciază neîntemeiată.

Totodată, Curtea constată că potrivit dispozițiilor art. 29 al. 4 din Legea nr. 47/1992, soluționarea unei excepții de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională nu mai reprezintă un caz de suspendare facultativă sau obligatorie a judecării cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

Pentru ansamblul acestor considerente, Curtea va admite cererea de sesizare a Curții Constituționale, cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. art. 253 din Codul Civil prin raportare la prevederile art. 1 al. 5 și art. 30 al. 2 din Constituția României.

În ceea ce privește chestiunea neconvenționalității, Curtea reține că așa cum s-a evidențiat deja în motivarea cererii de sesizare a Curții Constituționale, textul de lege supus dezbaterii este conform normelor și exigențelor convenționale, cu precizarea că libertatea de exprimare, deși nu îi este contestat caracterul fundamental, forul european nu i-a recunoscut un caracter absolut în sensul că presupune și responsabilități, constând în asumarea răspunderii pentru informațiile publicate, precum și măsuri pentru restabilirea și protejarea eventualului drept fundamental concurent afectat prin exercitarea ilicită a libertății de exprimare. Prevederile art 253 cod civil reglementează mijloacele de apărare pe care legiuitorul le pune la dispoziția persoanei prejudiciate prin comiterea unei fapte ilicite, atunci când vătămarea se produce prin lezarea drepturilor sale nepatrimoniale. În acord cu prevederile art 30 alin 2 din legea fundamentală, care interzic cenzura, dispozițiile art 253 alin 2 nu permit instanței să ia măsură reglementată de dispozițiile art 253 alin 1 lit a. Organului judiciar este singurul abilitat să exercite un control a posteriori asupra articolelor publicate atunci când dreptul la liberă exprimare se află în concurs cu alte drepturi fundamentale, urmând a dispune măsurile necesare în vederea restabilirii acestora, dacă se reține existența unei încălcări.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin cazuistica sa a relevat faptul că măsurile adoptate pentru a asigura protecția drepturilor fundamentale intră în competența exclusivă a statelor contractante care se bucură de o marjă largă de apreciere în privința acestor modalități de remediere a prejudiciilor. În acest context, reținând că legiuitorul român a dat satisfacție principiului interzicerii cenzurii, Curtea apreciază că măsurile prevăzute de prevederile art 253 cod civil respectă cerințele convenționale, astfel cum acestea au fost evidențiate în jurisprudența sa, potrivit reliefate în considerentele anterioare.

Făcând aplicarea chestiuni teoretice referitoare la fizionomia căii de atac a apelului în speța de față, Curtea reține, din examinarea cererii de apel promovate de pârâta Societatea Academică Română, că s-au formulat critici referitoare la calculul greșit al prescripției, la lipsa faptei ilicite și la nedovedirea prejudiciului pretins de reclamant. Prin cererea de apel promovată de pârâțul Davidescu Lucian, se constată că s-au formulat critici referitoare la nelegalitatea soluției de încuviințare a solicitării de retragere a articolelor din presa online, referitoare la inexistența faptei ilicite, la caracterul nejustificat al daunelor morale, invocând în cadrul acestei critici prescripția dreptului material la acțiune al reclamantului prin raportare la prevederile art 2528 alin 1 cod civil, referitoare la lipsa de credibilitate a martorilor audiați în etapa judiciară a fondului, precum și nerespectarea dreptului la un proces echitabil. În ceea ce privește apelul incident al reclamantului, se constată că s-au formulat critici în privința cuantumului daunelor morale acordate de tribunal, pretinzând necesitatea acordării unei sume mai mari și prevalându-se de caracterul continuu al prejudiciului cauzat de publicarea altor articole în presă pe aceeași temă.

În ceea ce privește problema prescripției dreptului material la acțiune al reclamantului, critică ce se regăsește în cererile de apel a ambilor pârâți, Curtea, alocând considerente comune, pornește în analiza de la interpretarea dispozițiilor art 2523 cod civil, în privința căruia în doctrină se arată că instituie o nouă regulă generală privind începutul prescripției extinctive, renunțându-se la regula tradițională exprimată în celebrul adagiu: *actionae non natae, non praescribitur*. Potrivit prevederilor legale anterior menționate, prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui. În sistemul vechiului cod civil, ca și în cel al Decretului nr. 167/1958, începutul prescripției are, ca regulă generală, caracter abstract, obiectiv, iar nu subiectiv sau, în funcție de situație, mixt, având în vedere și dispozițiile art. 1886 din vechiul cod civil, care statuează în sensul că nicio prescripție nu poate începe a curge înainte de a se naște acțiunea supusă acestui mod de stingere în timp ce art. 7 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 stabilea că prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune. Din interpretarea sistematică a acestor prevederi legale, în vechiul Cod civil, dar și în Decretul nr. 167/1958 fie se confundă nașterea dreptului la acțiune cu începutul prescripției extinctive, fie se pun pe același plan cele două momente, deși ele ar trebui să fie diferențiate atât teoretic cât și practic. Nașterea dreptului la acțiune este data la care dreptul subiectiv a fost încălcat, nesocotit ori, după caz, trebuia exercitat, iar începutul prescripției extinctive este data la care titularul dreptului la acțiune are posibilitatea materială, dar și juridică de a acționa în justiție. Nu se poate identifica nicio posibilitate materială sau juridică în ipoteza în care titularul dreptului la acțiune nu are cunoștință efectivă și nici nu era în situația de a cunoaște faptul că, potrivit legii ori contractului, are deschisă o acțiune în justiție pentru valorificarea, apărarea sau repararea dreptului său. În acest context, noul cod civil a considerat că, prescripția extintivă trebuie să înceapă să curgă nu de la data nașterii dreptului la acțiune, ci de la data când cel interesat a luat cunoștință ori trebuia, după circumstanțele speței, să ia cunoștință de existența acestui drept. Literatura de specialitate relevă că în afara acestei reguli generale, există și ipoteze sau situații care impun determinarea, în mod expres, a începutului prescripției pentru a particulariza regula generală sau pentru a deroga de la aceasta, în anumite limite, dacă există motive serioase în acest sens. În acest context, au fost stabilite reguli speciale privind începutul prescripției care au fost păstrate și în noua reglementare și chiar au fost adaptate în funcție de caracteristicile fiecărei situații în parte.

Din analiza dispozițiilor legale anterior enunțate rezultă că noua regulă generală privind începutul prescripției extinctive are un caracter mixt, prezentând caracteristica stabilirii alternative a două momente de la care prescripția începe să curgă, și anume: un moment subiectiv, principal,

constând în data cunoașterii nașterii dreptului la acțiune și un moment obiectiv, subsidiar, constând în data când, după împrejurări, trebuia cunoscută nașterea acestui drept. Prin urmare, simpla încălcare a dreptului subiectiv, deși are drept consecință nașterea dreptului la acțiune nu atrage și începutul prescripției extinctive, dacă titularul dreptului la acțiune nu a cunoscut, în mod efectiv, actele sau faptele de care legea leagă nașterea dreptului la acțiune și nici, după împrejurări, nu trebuia să le cunoască. Dacă titularul dreptului la acțiune nu cunoaște elementele minime care fundamentează dreptul său la reparație respectiv actul sau faptul juridic, licit sau ilicit, și cel responsabil de încălcarea drepturilor sau intereselor sale legitime nu poate acționa, astfel dacă prescripția ar începe să curgă, parcursul său apare ca nejustificat, căci aceste elemente pot să nu fie cunoscute la data încălcării dreptului subiectiv. În această manieră, prin noua regulă edictată, legiuitorul încearcă să evite riscul ca prescripția să se împlinească înainte ca ea să fi început efectiv să curgă, deoarece titularului dreptului la acțiune nu i se poate reproșa inacțiunea, cât timp nu avea posibilitatea reală de a face acte întreruptive, din cauza necunoașterii existenței dreptului sau a exigibilității acestuia ori a celui care ar fi ținut să răspundă, după caz.

În literatura de specialitate s-a evidențiat că în sistemul Noului Cod civil, momentul începutului prescripției extinctive, în lipsa unei reguli speciale, trebuie determinat de organul de jurisdicție pe baza unui probatoriu complex, deoarece trebuie stabilită nu numai data nașterii dreptului la acțiune, ci și dacă titularul lui avea cunoștință ori trebuia să cunoască acest fapt. Jurisprudența a relevat caracterul dificil uneori al administrării unui astfel de probatoriu, astfel că intervenția legiuitorului s-a dovedit a fi binevenită, în sensul că a stabilit o serie de reguli speciale privind începutul prescripției, care se vor aplica cu prioritate față de regula generală instituită de dispozițiile art 2523.

Astfel în materia răspunderii civile pentru fapta ilicită, prevederile art 2528 cod civil instituie regula aplicabilă, regulă, care prin conținutul său nu derogă în esență, de la substanța reglementării generale examinate în cele ce preced. Astfel, aceste dispoziții legale stabilesc că prescripția dreptului la acțiunea în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Prin alineatul al doilea, se stabilește că prevederile primului alineat se aplică în mod corespunzător și în cazul, acțiunii în restituire întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză, plata nedatorată sau gestiunea de afaceri. Din interpretarea acestor prevederi legale, reiese că regula instituită se caracterizează prin stabilirea alternativă a două momente de la care începe să curgă prescripția: un moment subiectiv, constând în data când cel păgubit a cunoscut atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea și un moment obiectiv, constând în data, judecătorește stabilită, când păgubitul trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. În doctrină, s-a evidențiat aplicabilitatea acestei reguli în vederea reparării prejudiciului cauzat printr-o faptă ilicită contractuală sau extracontractuală, în condițiile în care legea nu face distincție între felurile răspunderii civile, și numai în măsura în care pentru astfel de prejudiciu nu există vreo altă regulă particulară prevăzută de lege.

Dând eficiență acestor aspecte teoretice în cauza de față, Curtea reține că este corect modul în care prima instanță a tranșat asupra chestiunii prescripției dreptului material la acțiune, având în vedere că materialul probator administrat, cu predilecție depozițiile martorilor Madeline Alexander și Dragu Lungu. Astfel martora anterior menționată a relatat că a lucrat cu reclamantul în industria sectorului public, iar în momentul în care departamentul de resurse umane a fost sesizat cu articolele publicate, la nivelul conducerii au apărut tot felul de întrebări. După ce reclamantul a adus dovezi ce indicau caracterul neadevărat al celor menționate în articolele de presă, a persistat pentru anumiți membrii ai conducerii cât și pentru anumiți colegi o percepție negativă față de caracterul reclamantului cât și o stare emoțională. Totodată, martora a evidențiat că informațiile publicate au avut un impact în privința plecării reclamantului din cadrul firmei Deloitte, arătând totodată, că, deși era șefa directă a reclamantului, nu a participat la decizia îndepărtării acestuia din firmă, acest lucru fiind posibil, deoarece ierarhia în cadrul companiilor multinaționale este așa structurată încât unele decizii nu se iau de către șeful direct.

În egală măsură, martorul audiat în fața instanței de fond, Dragu Iulian, a învederat că a participat începând cu anul 2017 timp de 2 ani la un curs de EMBA împreună cu reclamantul, context în care pe grupul de whatsapp al grupei a apărut exprimat un dubiu cu privire la integritatea reclamantului, raportat la articolele de presă editate în anul 2014, martorul reliefând că personal a simțit că ceilalți colegi au fost influențați în comportamentul lor față de reclamant de cele publicate în presă, fiind discreditat în timpul orelor și marginalizat în timpul pauzelor. Martorul a mai relevat că la una din ore și-a expus un punct de vedere, iar reacția unor colegi s-a făcut auzită, afirmând că se cunoaște conduita sa din Bruxelles, ceea ce l-a determinat pe reclamant să fie inhibat, frustrat, nemaifiind doritor să contribuie la curs pentru a numai da naștere la afirmații răutăcioase din partea celorlalți.

Raportat la situația faptică ce se desprinde din interpretarea coroborată a celor două depoziții de martori, Curtea reține că față de momentul la care s-a conturat că reclamantul a conștientizat consecințele generate de publicarea articolelor de presă, acțiunea pendinte, având ca obiect stabilirea pe cale judiciară a reparației patrimoniale și nepatrimoniale, este introdusă cu respectarea termenul general de prescripție de 3 ani.

Un alt aspect critic comun apelurilor formulate de către pârâți este cel referitor la inexistența unei fapte ilicite. Apelanta pârâtă Societatea Română Academică invocă în susținerea acestui motiv de apel existența unui interes public în privința chestiunilor aduse la cunoștința publicului prin articolele de presă incriminate, susținând că este vorba despre fraudarea fondurilor europene prin firme afiliate unor înalți funcționari și demnitari ai statului. Apelantul pârât Davidescu Lucian, în cadrul celui de-al doilea motiv de apel, potrivit modului în care a înțeles să-și structureze criticile din cererea de declarare a căii de atac, intitulat netemeinicia hotărârii, concluzionează în același sens al inexistenței faptei ilicite, invocând în susținerea acestui motiv de critică mai multe aspecte referitoare la relevanța acordată declarației autentificate a lui Nelu Neacșu, existența unui interes public de a aduce la cunoștința cititorilor chestiunile publicate, faptul că reclamantul nu se poate prevala de lipsa calității sale de persoană publică, faptul că pârâtul nu a făcut afirmații denigratoare la adresa reclamantului, faptul că informațiile relevate de articolele incriminate existau deja în spațiul public la momentul publicării articolelor respective, fiind furnizate de Marcel Lehar Lazăr, măsura în care pârâtul, în calitate de jurnalist, a verificat informațiile anterior publicării, raportat la refuzul reclamantului de a nega expres conținutul corespondenței.

Față de caracterul comun al acestui aspect critic, constând în inexistența faptei ilicite, Curtea va răspunde motivului de apel, cât și chestiunilor de care se prevalează ambii apelanți pârâți în susținerea sa, prin următoarele considerente:

Cu caracter preliminar, Curtea consideră necesar să evidențieze în mod sintetic informațiile și aspecte relevate de articolele incriminate de reclamant și în privința cărora a solicitat și retragerea acestora din mediul online. Astfel, prin articolul intitulat Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de 4 ani că firma lui Ghiță a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi, jurnalistul arată că în urmă cu patru ani directorul SRI George Maior a primit un email despre presupuse practic dubioase ale companiei Teamnet, autoarea aplicațiilor care nu au reușit să găsească avionul medical căzut în munți. SE mai arată că șefii acestei societăți comerciale s-ar fi pregătit să dea mită chiar și la nivelul Comisiei Europene. Se mai explică faptul că Teamnet era la momentul respectiv parte din grupul Asesoft, deținut de Ghiță Sebastian, prieten cu actualul prim – ministru Victor Ponta, care la rândul său era finul lui George Maior. În continuare, redactorul articolului evidențiază că nu este clar ce a făcut George Maior cu informarea, însă Teamnet a continuat să câștige contracte, făcând referire la cel mai recent, în temeiul căruia această societate comercială urma să furnizeze Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară servicii de digitalizare a cărților funciare din 9 județe, valoarea contractului cifrându-se la 212,4 milioane de lei. Autorul articolului redă în extras o discuție ce a avut loc între Sebastian Ghiță și George Maior, făcând comentariul potrivit căruia Sebastian Ghiță îl complimenta pe George Maior și îi oferea un loc în echipă. În continuare, redactorul articolului redă întocmai mesajul electronic trimis de Nelu Neacșu către George Maior, prin care destinatarului i se aducea la cunoștință că două societăți comerciale: RSC și Asesoft au lansat la Bruxelles un birou care va fi condus de către reclamant, acesta ocupându-se până de curând de Reprezentanța Regiunii

Veneto din Italia la Bruxelles. Se mai arată că au fost depuse pentru finanțare două proiecte, având valori foarte mari, unul dintre ele aparținând consorțiului Teamnet Internațional Bucharest pentru servicii de IT externalizate la Comisia Europeană, cu precizarea că reclamantului i s-a promis un comision de reușită pentru orice proiect pentru care va reuși să facă lobby și va se obține aprobarea pentru finanțare. Întrucât suma pe care reclamantul o va primi va crește proporțional cu valoarea proiectului încearcă disperat să intervină pe lângă oficialii de la Comisie, sens în care se arată de către transmitătorul acestui e-mail: Nelu Neacșu, că reda un schimb de mesaje. Se mai arată că în schema creată la Bruxelles este implicat și Dan Luca de la Euroactiv. Autorul mesajului: Nelu Neacșu mai învederează în cadrul corespondenței către George Maior faptul că a avut o întâlnire cu reclamantul și a aflat despre sistemul de lucru, în sensul că va încreca să-l atragă de partea sa pe Bent Hauschildt, subalternul lui De Vrient și dacă va fi cazul îl va motiva suplimentar financiar, având mână liberă până la 5000 de euro ,iar dacă suma cerută depășește această limită, se va deplasa la Bruxelles Bogdan Badiu, directorul general al Teamnet România și va rezolva problema. În continuarea emailului adresat lui George Maior se evidențiază că este cert că cei de la Teamnet intenționează să aplice același sistem bazat pe șpăgi din România și la Comisia Europeană, relevându-se totodată că pericolul este mare deoarece modul lor de lucru se poate întoarce ca un bumerang contra României și apreciază, transmitătorul emailului, că activitățile lor ar trebuie urmărite mai atent. Se mai învederează că în curând vor fi contactați și cei de la Reprezentanța României pentru a-i convinge să-i ajute și parlamentarii europeni români, începând cu Stolojan și Monica Macovei. Este evidențiat interesul Monică Macovei, după care se arată că au pus un sistem diabolic de lucru în România și mai nou și în Moldova, care constă în faptul că primarii și consiliile județene nu-și mai folosesc departamentele specializate pe fonduri europene și externalizează serviciile către firmele lor.

În continuare, articolul de presă redă conținutul unui mesaj pe care reclamantul îl adresează interlocutorilor săi, reprezentați de Dan Luca, Bogdan Badiu Marius Olaru, George Stan și Bogdan Nedelcu. În esență, reclamantul informa asupra faptului că a fost aprobat de către Consiliu un raport pentru crearea unui sistem informatic privind interoperabilitatea administrațiilor publice din toată Europa, ISA Programme, cu precizarea că pentru programarea financiară 2010 – 2013 au fost deja alocați bani din bugetul Uniunii, bugetul total alocat fiind de 160 de milioane de euro. Se mai arată că a aflat din surse sigure că CE va scoate la licitație crearea acestui sistem prin tr-un contract cadru în vara anului 2010 și a încercat să abordeze departamentul care se ocupă de pregătirea documentației dar conducătorul acestuia l-a trimis la cules de mure. Potrivit acestui mesaj, reclamantul adresa rugămintea să se mobilizeze toate persoanele implicate și să depună diligențele de care sunt capabili pentru pregătirea terenului pentru acest contract important, mesajul conținând și propunerea emitentului acestui email de a acționa la nivel înalt, la nivel de cabinet comisar sau directori generali. SE mai arată că îl cunoaște personal pe Bent Hauschildt, fiind interlocutorul său din partea CE într-un proiect anterior și cunoaște foarte bine situația dar apreciază că se eschivează din cauza superiorului său. Mesajul electronic se încheie arătându-se că pârghiile probabil au fost deja trase, deoarece roiesc interese mari și îndemnându-i să se consulte și să analizeze varianta cea mai bună pentru a vedea dacă se pot implica.

În continuare, articolul de presă redă răspunsul comunicat de Karel de Vrient către reclamant, emailul purtând ca titlu ISA Programme. În esență, mesajul electronic relevă necesitatea unor clarificări, pe care oficialul european le cere reclamantului (raportat la solicitarea acestuia de a se întâlni, solicitare transmisă prin colegul său), privind motivul întâlnirii. Se mai arată că implementarea proiectului menționat în titlul emailului se va realiza în acord cu regulile aplicabile: Community public procurement rules, precum și faptul că la momentul oportun, folosindu-se de canalele oficiale de comunicare se vor anunța toate detaliile aferente, nefiind posibilă discutarea în avans a acestor aspecte cu nicio companie. SE mai arată că s-a decis ca ISA Programme să fie cat se poate de transparent în relațiile lor cu reprezentanții companiilor interesate și faptul că nu se dorește restricționarea contactelor cu acești reprezentanți dar doresc ca aceste contacte să fie larg cunoscute. Astfel se vor întocmi raportări sistematice, care se vor înregistra și se vor îndosaria și chiar lista pe

pagina proprie de web, sugerând reclamantului să se înscrie în European Commission s Register of interest representatives.

Articolul publicat la data de 27 01 2014 pe platforma online România Curată, intitulat Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță, relevă faptul că Guccifer ar fi interceptat faptul că o firmă aparținând lui Sebastian Ghiță consideră că la Bruxelles este ca la București și încearcă fără succes să se apropie de cineva din Comisia Europeană, care lucrează cu contracte având va obiect bani publici. Articolul conține o întrebare retorică, în sensul că ar trebuie investigată această firmă, în condițiile în care este posibil ca altă dată să fie reușit în acțiunile lor. În continuare, articolul redă mesajele interceptate de Guccifer, fiind vorba de mesajul trimis de reclamant către partenerii săi de afaceri și de mesajul prin care Karel de Vreindt îi răspunde reclamantului în privința proiectului ISA Programme.

În ceea ce privește articolul semnat de Daniel Befu și publicat la data de 25 06 2015 intitulat Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale pe platforma România Curată, se arată că în episodul anterior au fost prezentate detalii legate de modul în care societățile comerciale înființate de Sebastian Ghiță și Sebastian Vlădescu: Teamnet și Romanian Soft Company (RSC) au câștigat patru licitații pentru informatizarea a patru spitale, evidențiindu-se că licitațiile nu au fost corecte, aceste contracte fiind printre cele în considerarea cărora CE a decis suspendarea plăților din fonduri europene cu destinația dezvoltării IT. Articolul continuă cu relevarea relațiilor de prietenie care există între cei doi oameni de afaceri și persoane politice importante, învederându-se în mod deschis scopul articolului, constând în intenția de a reliefa punctele comune din istoricele celor două firme care au obținut contractele pentru informatizarea spitalelor. Autorul articolului evidențiază apoi că Guccifer, un cunoscut hacker arădean a reușit să acceseze emailurile câtorva persoane importante din țară, inclusiv al lui George Maior, directorul Serviciului Român de Informații, descoperind că acesta era avertizat asupra unor posibile practici corupte ale firmei Teamnet a cărei influență s-a extins până la Bruxelles. În continuarea acestei tematici, autorul articolului arată, folosind modul condițional – optativ, că în ipoteza în care emailurile la care se face referire în presa de calitate chiar au existat, atunci George maior a fost pus într-o situație delicată în condițiile în care era nașul de cununie al lui Victor Ponta, Sebastian Ghiță fiind unul dintre prietenii apropiați ai liderului PSD. Se concluzionează că George Maior era informat în că din 2010 de un personaj de la Bruxelles de practicile corupte ale Teamnet cu câteva luni anterior de semnarea celor patru contracte cu prețuri mari pentru spitalele: Călărași, Buzău, Pitești și Brad. Se vorbește de unul dintre emailuri care expune asocierea Ghiță – Vlădescu, precum și de interesul lui Ghiță Sebastian pentru Republica Moldova, interes care l-a adus în fața DNA, după care se prezintă în extras emailul respectiv, fiind vorba despre emailul trimis de Nelu Neacșu către George Maior, sintetizat în cele ce preced, precizându-se expres și sursa de informare: cele postate de pârâtul Davidescu Lucian pe site-ul Riscograma. După prezentarea textuală a mesajului electronic, autorul articolului arată că ulterior publicării emailurilor de către hackerul român, Nelu Neacșu a negat conținutul schimbului său de emailuri cu George Maior, astfel cum de altfel a învederat și pârâtul. Articolul continua cu alte detalii legate de Sebastian Vlădescu și soția sa și despre începuturile firmei Romanian Soft Company SRL, evidențiindu-se că în primii ani de existență societatea comercială anterior menționată a fost acuzată public de către Dragoș Rîșcanu, că a furat o parte din codul sursă al programului informatic ISIS.net, pe care l-ar fi folosit pentru dezvoltarea cu ajutorul fondurilor Phare a softurilor de informatizare a spitalelor.

Corelativ articolului anterior, Curtea apreciază că se impune a se analiza și depoziția dată, în calitate de martor audiat în etapa procesuală a judecății în primă instanță, de Daniel Befu, autorul articolului de presă, această declarație fiind de natură să aducă lămuriri suplimentare asupra contextului în care a fost scris articolul respectiv. Astfel, martorul arată că a intrat în posesia unor documente referitoare la motivele blocării fondurilor europene pe partea de IT pentru România, documentația respectivă vizând controalele realizate asupra unor contracte de informatizare a unor spitale din țară pe baza fondurilor europene, iar în paralel, jurnalistul a realizat o investigație a istoricului afacerilor celor care au fondat firmele câștigătoare ale licitațiilor publice. În urma

coroborării tuturor informațiilor obținute, martorul evidențiază mecanismul unei asocieri vizibile pe SEAP având ca rezultat obținerea unor contracte cu spitalele din România pentru informatizarea acestora cu programe informatice special create și contra unor sume mari de bani, jurnalistul apreciind că a reușit să demonstreze că există o legătură între Sebastian Ghiță și oamenii care au condus SRI în ceea ce privește partea de IT. În acest context, martorul arată că în materialul publicat, reclamantul era menționat tangențial și că a descoperit o legătură de afaceri între Ghiță și Vlădescu, care a determinat o serie de contracte problematice, ce au dus la blocarea sistemului spitalicesc. Despre acest subiect, martorul învederează că a scris două, trei materiale, într-unul dintre ele menționând o informație preluată de pe platforma Riscograma, fiind vorba despre un email ce provenea din scurgerea de date realizată de Guccifer. Martorul arată că în email era menționat numele reclamantului, dar ceea ce i-a atras atenția a fost destinatarul, după care jurnalistul în depoziția sa evidențiază modul în care s-a informat asupra naturii și sursei informațiilor respective, inclusiv prin intermediul unei discuții purtate cu pârâțul Davidescu Lucian. Martorul mai învederează că a apreciat întreaga problematică ca fiind de interes public și enumeră motivele pentru care a ales să publice articolul în discuție, punctând faptul că subiectul de interes pentru el îl reprezenta relația Ghiță - Vlădescu, trecuse mai mult de jumătate de an de când fusese notificat directorul SRI despre această relație și nu auzea că s-ar fi declanșat vreo procedură penală de investigare și faptul că destinatarul era directorul SRI. Ul element relevant al depoziției martorului îl constituie maniera în care a urmărit să nu afceteze imaginea și situația lui Nelu Neacșu, scop în care a discutat cu pârâțul Davidescu Lucian pentru a stabili modul în care acesta a intrat în posesia informațiilor și ce l-a determinat să o considere veridică. Martorul mai evidențiază că a consemnat în cuprinsul articolului și atitudinea lui Nelu Neacșu de negare a autoratului și a introdus un element dubitativ, ca măsură de precauție, menționând că în ipoteza în care acele emailuri au existat, atunci George Maior a avut un moment dificil, raportat la relațiile pe care le are Ghiță Sebastian cu liderul PSD. Martorul face aprecieri legate de declarația de retractare dată de Nelu Neacșu, în sensul că din punctul său de vedere declarația respectivă nu este veridică, specificând faptul că George maior nu a negat conținutul emailului și nici primirea aceluși email, iar Nelu Neacșu nu neagă că emailul ar fi fost trimisă de pe contul său de email ci doar că nu el ar fi fost autorul conținutului, sugerând că ar fi existat o accesare străină neautorizată asupra căsuței sale de poștă electronică. Martorul mai arată că Nelu Neacșu ar putea dovedi autenticitatea susținerilor sale probând faptul că a sesizat organele competente să identifice autorul și ce activități a desfășurat în căsuța sa email. În continuare, martorul, răspunzând întrebărilor puse de apărătorii părților litigante, arată contextul în care a considerat că informațiile sunt veridice, în sensul că la momentul publicării articolului, nu exista nicio negare din partea lui George Maior în spațiul public, iar nimeni dintre persoanele vizate de informațiile publicate de Guccifer nu a contrazis autenticitatea acestora. Raportat la problema retragerii articolului din mediul online, martorul arată că nu a fost sesizat cu o astfel de cerere, arătând totodată că destinatarul corespondenței private date publicității de Guccifer și preluate de presă există și este George Maior, căsuța expeditorului aparține lui Nelu Neacșu care nu a negat că mesajele au fost trimise de pe contul său de email și nu a dovedit că a încercat să afle cine a scris mesajul în discuție.

Examinând coroborativ aspectele relevate de articolul publicat de platforma România Curată cu cele relatate de martor în fața primei instanțe, se constată că sunt evidențiate demersurile pe care le-a întreprins jurnalistul pentru a verifica și a se edifica asupra veridicității informațiilor preluate de pe site-ul Riscograma, pe care activează pârâțul Davidescu Lucian, cu precizarea că jurnalistul arată și circumstanțele faptice pe baza cărora și-a format și și-a menținut convingerea asupra autenticității datelor preluate din ceea ce a publicat Guccifer. În egală măsură, Curtea observă că martorul jurnalist, autorul articolului incriminat prin acțiunea introductivă provenind de pe platforma România Curată și-a expus un punct de vedere argumentat asupra caracterului neveridic în opinia sa a declarației de negare dată de Nelu Neacșu, evidențiind totodată că în articolul în discuție a fost menționată și atitudinea de negare a lui Nelu Neacșu față de schimbul de mesaje cu George Maior.

În cuprinsul depoziției sale, martorul relevă faptul că în cursul documentării a dialogat cu Dragoș Rișcanu, care, alături de alte aspecte, i-a relatat și faptul că Nelu Neacșu i-ar fi spus că se

dezie de conținutul emailurilor trimise datorită unor presiuni exercitate asupra sa de Sebastian Ghiță. Legat de acest ultim aspect, Curtea apreciază necesar să se raporteze în analiza sa și la depoziția dată în fața instanței de apel de Dragoș Rișcanu, potrivit căreia Nelu Neacșu i-a comunicat martorului că a fost spus unor amenințări deosebit de grave referitoare la familia și la persoana sa din partea lui Sebastian Ghiță, cu precizarea că amenințările erau proferate în legătură cu solicitarea lui Sebastian Ghiță ca Nelu Neacșu să retracteze formal raportul trimis lui George Maior, director SRI, la vremea respectivă. Martorul mai relevă faptul că Nelu Neacșu nu i-a cerut niciodată să șteargă de pe site-ul Corupția.ro articolele ce conțineau referiri la emailul descoperit de Guccifer și nici nu i-a menționat că ar fi făcut o astfel de solicitare pârâtului Davidescu Lucian sau platformei România Curată. În egală măsură, Curtea va avea în vedere și depoziția martorului Nelu Neacșu dată în cursul judecății în primă instanță, prin care a susținut declarația dată în fața Ambasadei României din Bruxelles, evidențiind totodată că nu a acționat în judecată persoanele la care a făcut referire în declarația autenticată deoarece nu a intenționat acest lucru, nu a dat importanță, considerând că nu se va ajunge atât de departe. Totodată martorul a dat o serie de explicații referitoare la mesajul: Eu am curajul, postat pe facebook ca răspuns la articolul postat de pârâtul Davidescu, evidențiind că adresa sa email și contul de pe această rețea de socializare au fost sparte, nu cunoaște autorul dar poate dovedi acest lucru, arătând și faptul că nu a formulat plângere la autoritățile competente pentru investigarea acestui aspect, deoarece a apreciat că nu se va ajunge atât de departe și că declarația dată pe proprie răspundere va fi suficientă. În ceea ce privește presiunile la care a fost supus martorul și despre care se susține că s-ar fi confesat lui Dragoș Rișcanu, martorul Nelu Neacșu a arătat că nu îl cunoaște pe Dragoș Rișcanu, negând totodată orice relație de colaborare cu George Maior în contextul activităților desfășurate la Bruxelles.

Prin ultimul articol, din cele 5 menționate în cererea de chemare în judecată, publicat de pârâtul Davidescu Lucian pe platforma proprie: Riscograma și intitulat Apărați-l pe Nelu Neacșu, se arată că Nelu Neacșu a răspuns Eu am curajul! în cadrul unui comentariu la primul articol din cele anterior examinate, articol care se întemeia pe un email scris de către el și adresat lui George Maior, directorul SRI. Autorul articolului comentează favorabil atitudinea lui Nelu Neacșu, apreciind curajul său extraordinar de a dezvălui presupusă schemă de corupție aplicată de companiile lui Sebastian Ghiță pornind de la primăriile comunale și până la Comisia Europeană. Se mai arată că deși nu se cunoaște statutul lui Nelu Neacșu de ofițer acoperit, agent SRI sau informator ocazional, acțiunea sa este calificată ca fiind realizată exclusiv în interesul țării, fără vreun beneficiu personal aparent. Jurnalistul pune în continuare problema modalității în care țara l-a apărat pe acesta, în contextul în care Nelu Neacșu a șters comentariul făcut și profilul său de pe LinkedIn la care făcea trimitere articolul postat pe platforma Riscograma, trimițând o declarație dată de el, conform căreia nu ar fi trimis niciodată emailul în discuție către George Maior. Jurnalistul a redat integral în cadrul articolului declarația lui Nelu Neacșu, după care a făcut o serie de aprecieri pe marginea acestei declarații, calificând-o drept absurdă, din moment ce se presupune că cineva i-a furat identitatea nu apare necesară confirmarea faptului că nu a fost el, precum și tulburătoare, punând retoric întrebarea retorică legat de motivul care l-a determinat să nege autoratul corespondenței respective.

Din schimbul de mesaje dintre pârâtul Davidescu Lucian și Nelu Neacșu, rezultă poziția exprimată de Nelu Neacșu, raportat la comentariul postat pe rețeaua de socializare, prin care arată în mod succint că are curajul să facă anumite afirmații, poziție conform căreia Nelu Neacșu evidențiază că a avut probleme cu adresa de Yahoo și cu contul de facebook și nu a postat el nimic.

În continuarea articolului, jurnalist a redat schimbul de mesaje avut cu reclamantul, în condițiile în care pârâtul îi cerea să clarifice poziția sa față de autenticitatea mesajelor atribuite reclamantului, acesta susținând că declarația autenticată dată de Nelu Neacșu ar fi suficientă.

Pentru a stabili existența unei fapte ilicite a pârâților, cauzatoare de prejudicii reclamantului, Curtea apreciază necesar să clarifice unele aspecte legate de calitatea reclamantului de persoană publică sau nu, precum și de natura de interes public sau nu a chestiunii dezbătute prin articolele publicate, al căror conținut a fost sintetizat în cele ce preced.

În privința primei chestiuni, privind posibilitatea încadrării reclamantului în categoria persoanelor publice și având în vedere că acesta pretinde existența unei atingeri aduse vieții sale

profesionale cât și private, a demnității sale, cât și a relațiilor de familie, Curtea constată că se pune problema unui concurs între două drepturi fundamentale, consacrate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului prin textul articolelor nr 8, dreptul la viață privată și art 10, dreptul la liberă exprimare. În acest context, relevante sunt cele statuate de Curtea Europeană a drepturilor Omului în cauza Hanover contra Germaniei din 2012, hotărârea fiind pronunțată de Marea Cameră și conținând un set de criterii cu caracter de principiu, în baza cărora trebuie examinat concursul între cele două drepturi fundamentale.

Primul criteriu se referă la contribuția pe care o are articolul de presă, reportajul sau emisiunea difuzată la o dezbatere de interes general. Curtea Europeană arată că definiția a ceea ce constituie obiectul de interes general depinde de circumstanțele cauzei, cu precizarea că Curtea consideră totuși că este util să reamintească faptul că a recunoscut existența unui astfel de interes nu doar în cazul în care publicarea privea probleme politice sau crime săvârșite și în cazul în care privea probleme legate de sport sau artiști ai scenei.

Un alt doilea criteriu se referă la notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului. Curtea evidențiază că rolul sau funcția persoanei vizate și natura activităților care fac obiectul reportajului și/sau al fotografiei constituie un alt criteriu important, legat de cel precedent. În această privință, este necesar să se facă distincție între persoanele de drept privat și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice. Astfel, în vreme ce o persoană de drept privat necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice. Curtea continuă raționamentul său și arată că un reportaj care relatează fapte susceptibile să contribuie la o dezbatere într-o societate democratică, care privește personalități politice în exercitarea funcțiilor oficiale ale acestora nu poate fi asimilat, de exemplu, unui reportaj care privește detalii din viața privată a unei persoane care nu îndeplinește astfel de funcții. Dacă, în primul caz, rolul presei corespunde funcției sale de „câine de pază” care are sarcina, în cadrul unei democrații, să comunice idei și informații privind probleme de interes public, acest rol pare mai puțin important în al doilea caz. În mod similar, dacă în circumstanțe speciale, dreptul publicului de a fi informat poate privi chiar aspecte din viața privată a persoanelor publice, în special atunci când este vorba despre personalități publice, acest lucru nu este valabil, chiar dacă persoanele vizate se bucură de o anumită notorietate, în cazul în care fotografiile publicate și comentariile care le însoțesc se raportează exclusiv la detalii din viața lor privată sau au ca unic scop satisfacerea curiozității publicului în această privință, în acest ultim caz impunându-se o interpretare mai strictă din punctul de vedere al libertății de exprimare.

Dând eficiență în speța de față a acestor aspecte de natură teoretică, care se desprinde din jurisprudența forului european în materia drepturilor omului, Curtea constată că subiectul articolelor, privind maniera în care se încearcă accesarea fondurilor europene de către societățile comerciale române, fenomenul vizat fiind acela al unor tentative de corupției practicate la nivelul înalt al Comisiei Europene, constituie o chestiune de interes public, în privința căreia este rezonabil a considera ca societatea trebuie informată, presa exercitând în acest context rolul său de câine de pază al democrației. Este de la sine înțeles că presa are datoria, ca prin publicațiile sale, să atragă atenția colectivității asupra aspectelor nevralgice cu care se confruntă societatea și nu doar să dea expresie prin articolele difuzate unor aspecte pozitive sau indiferente pentru evoluția socială. Așa cum rezultă din sinteza celor patru articole incriminate, acestea au ca punct de plecare informațiile distribuite în spațiul public de către Guccifer, ce cuprindeau și o corespondență între Nelu Neacșu și George Maior, prin care directorul Serviciului Român de Informații era încunoștințat de intenția societății comerciale Teamnet de a încerca să se implice într-un proiect informatic susținut cu fonduri europene și promovat de Comisia Europeană prin influențarea nepermisă a lui Karel de Vriendt, care a activa în calitate de expert IT pentru Comisia Europeană. Pe acest aspect, se impune precizarea că articolul redactat de Daniel Befu și publicat pe platforma România Curată se limitează să preia de pe site-ul Riscogramă emailul anterior menționat, aspect pe care îl specifică ca atare, în condițiile în care subiectul principal al postării viza o analiză a istoricului a două societăți comerciale: Teamnet și RSC înființate de Sebastian Ghiță și Sebastian Vlădescu, necesitatea unei

astfel de analize fiind justificată din perspectiva faptului că aceste firme au obținut mai multe contracte pentru informatizarea unor unități spitalicești din țară, contracte ce fac parte din seria celor ce au determinat suspendarea plăților din fonduri europene în domeniul destinat dezvoltării informatice.

În privința celei de-a doua chestiuni legate de calitatea reclamantului de persoană publică, Curtea, raportându-se la experiența profesională a reclamantului, reține că în esență a aceasta acționat în calitate de consilier, oferind servicii de consultanță în cadrul unor comitete și grupuri de lucru din cadrul Comisiei Europene, în calitate de consilier pe problema cooperării interregionale în cadrul Venice Regional Government, în calitate de director la firma Delloite România, în calitate de manager al filialei din Bruxelles al societății comerciale Teamnet International, precum și în calitate de proiect officer în cadrul Venice Union of Commerce Chamber, oferind consultanță firmelor italiene care intenționau să acționeze în România. Pe cale de consecință, Curtea reține că activitatea desfășurată de reclamant în cadrul unor societăți comerciale nu-i poate conferi caracterul de persoană publică, cel mult o anumită notorietate, în condițiile în care activitatea sa s-a desfășurat în domeniul privat. Problema se pune dacă activitatea desfășurată de reclamant în calitate de consilier în cadrul comitetelor constituite în cadrul Comisiei Europene poate conferi acestuia calitatea de persoană publică. Având în vedere că reclamantul a acționat în calitate de consultant în cadrul acestor comitete, care urmăreau dezvoltarea a diferite proiecte în concordanță cu politica și cu liniile directoare trasate de Comisia Europeană, reclamantul neafirmând și nedovedind că ar fi deținut calitatea de comisar european, Curtea apreciază că reclamantului nu -i poate fi recunoscută calitatea de persoană publică pe aceste baze.

Curtea se raportează în analiza sa la cele statuate de Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în cauza Hannover, hotărârea fiind pronunțată de marea cameră în anul 2012, conform căroră o persoană se încadrează în categoria persoanelor publice dacă este o personalitate politică sau o exercită o funcție publică. Din articolele publicate, mai exact din emailul pretins trimis de Nelu Neacșu către George Maior reiese că reclamantul încerca să pună în practică o tentativă de mituirea unui oficial european, petentul fiind interesat de licitațiile publice ce urmau să se desfășoare în anul cursul anului 2010 pentru implementarea unui sistem informatic privind interoperabilitatea administrațiilor publice din Europa, numit ISA Programme. Interesul său apare în contextul depunerii a două proiecte în vederea finanțării pentru Republica Moldova și pentru Teamnet International Bucharest și a luării la cunoștință despre viitorul proiect, pentru care urmau a fi organizate licitații publice de către Comisia Europeană, în condițiile în care urma să se aloce o sumă mare de bani pentru transpunerea sa în practică. Curtea constată că, potrivit informațiilor evidențiate de corespondența electronică ce a stat la bază generării articolelor de presă incriminate, informații care se coroborează cu cele rezultate din mesajele trimise de reclamant către colaboratorii săi, acțiunile reclamantului, potrivit acestor surse informaționale, se circumscriau realizării unor interese private, ale unor societăți comerciale ce activează exclusiv în domeniul privat și care încercau să atragă fonduri europene.

Concluzionând, din perspectiva ambelor paliere de analiză, Curtea reține că reclamantul nu a acționat în calitate de oficial european, nu a îndeplinit o funcție publică, și nici nu este o personalitate politică, astfel că nu poate fi considerat persoană publică, cu precizarea că acesta se bucură de o anumită notorietate, grație pregătirii și statutului profesional dobândit, cu luarea în considerare și a situației sale financiare și sociale.

În continuarea analizei sale, Curtea se va raporta la prevederile legale aplicabile cauzei, din perspectiva dreptului la liberă exprimare, în condițiile în care articolele de presă, în privința cărora se reclamă plata de despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului moral suferit cât și retragerea acestora din mediul online, dezbat o problemă de interes general, legat de modalitatea în care unele societăți comerciale ce activează în domeniul IT încearcă să obțină proiecte finanțate din surse europene și implicit să acceseze fonduri europene, iar petentul, deși nu este persoană publică, în sensul prevederilor convenționale, interpretate în lumina jurisprudenței CEDO, se bucură de notorietate în mediul de afaceri.

În ceea ce privește dispozițiile legale aplicabile, Curtea pornește de la normele constituționale, care în art 30(situat în Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție) statuează în sensul că libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile, menționându-se în mod expres, în alineatul 2 că cenzura de orice fel este interzisă. De asemenea, în alineatul 6 sunt stabilite limitele libertății de exprimare, în sensul că nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, iar în alineatul 8 este reglementată chestiunea răspunderii civile pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică, în sensul că aceasta revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii, cu precizarea că delictelor de presă se stabilesc prin lege.

Interpretând aceste dispoziții constituționale, Curtea ajunge la concluzia că intenția legiuitorului constituant a fost aceea de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea, ca principiu a caracterului său inviolabil, impunând totuși anumite rezerve, restricții în sensul că exercițiul acestei libertăți nu poate justifica atingeri aduse demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

În ceea ce privește interpretarea și aplicarea acestor prevederi constituționale, Curtea reține că trebuie valorificate corespunzător dispozițiile art 20 din Constituție, care instituie regula potrivit căreia normele constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte, cu precizarea în alineatul al 2-lea că în ipoteza în care se identifică neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, legiuitorul constituant recunoaște deplină prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Un alt aspect ce se impune a fi reținut constă în faptul că prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, intrată în vigoare începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului Europei.

Având în vedere că textul constituțional face trimitere la Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea apreciază că trebuie luate în considerare și prevederile art 19, care stabilesc faptul că orice persoană are dreptul la libertatea opiniei și a expresiei, cu mențiunea că acest drept include libertatea de a susține propriile opinii, fără interferențe, libertatea de a căuta, primi și răspândi informații și idei prin orice mijloace și fără frontiere.

Examinând Convenția Europeană a drepturilor Omului, Curtea constată că principiul libertății de exprimare este consacrat de prevederile art 10, care statuează în primul paragraf faptul că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, acest drept cuprinzând libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Textul Convenției precizează că aceste dispoziții nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. În paragraf 2 sunt evidențiate modalitatea și limitele exercitării acestei libertăți, în sensul că ea comportă îndatoriri și responsabilități și poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

Un examen atent al jurisprudenței instanței europene, create în aplicarea și interpretarea acestui articol este de natură să releve faptul că libertatea de exprimare, protejată de dispozițiile art

10, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, constituind chiar fundamentul noțiunii de “societate democratică” ce sintetizează sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această relevanță particulară, conferită art 10 a fost subliniată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru prima dată în cauza *Handyside împotriva Regatului Unit* (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind ulterior constant reiterată în toate cauzele deferite Curții Europene în care este chemată să tranșeze asupra respectării art 10 din Convenție. Astfel, Curtea afirmă că “libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai “informațiile” sau “ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care offensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației, acestea fiind cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența cărora nu există «societate democratică».

În privința relevanței juridice pe care o au hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea consideră că acestea au dincolo de efectele inter partes și un efect erga omnes, drept consecință directă a autorității de lucru interpretat de care se bucură, consecință care decurge din interpretarea dispozițiilor art 32 din Convenție, care reliefează faptul că misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu trebuie să depindă și respectiv să varieze în funcție de calificările pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante. În acest context se impune a fi subliniat rolul esențial al jurisprudenței Curții (rol pe care acest for european de jurisdicție și l-a sumat pe deplin), de a constitui un instrument eficace de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin raportare la standardul minim de protecție dat de prevederile Convenției. Această concepție, conform căreia, normele constituționale trasează conturul unui nivel minimal de protecție a drepturilor omului este îmbrățișată și de legiuitorul nostru constituant, care a prevăzut în art 20 o excepție de la principiul prevalenței dreptului convențional asupra normelor interne, în ipoteza în care acestea ar conține o reglementare mai favorabilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 10 din Convenție, Curtea reține că acestea apără libertatea de exprimare a opiniilor și ideilor, precum și cea de informare, fără nicio constrângere, prin mijloace tehnice diverse, de la cele tradiționale la cele mai moderne, privind opinii și informații politice, sociale sau economice, expresia artistică și informații cu caracter comercial.

Dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care libertatea de exprimare este utilizată de așa natură încât aduce atingere anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. În ceea ce privește maniera de evaluare și aplicare a restricțiilor aduse libertății de exprimare, se constată că este esențial practica instanței europene, care, exercitând pârghiile de control puse la dispoziție de Convenție a identificat un set de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție, cristalizate în cadrul unei jurisprudențe constante în aplicare și ferme în gândire. Astfel, Curtea statuează că limitarea adusă de stat acestui drept este conformă Convenției dacă sunt îndeplinite cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea aceluia scop.

În privința primei condiție, Curtea are în vedere că ingerința adusă libertății de exprimare trebuie să se bazeze pe o dispoziție normativă existentă în dreptul intern, înțelegând prin acesta atât actul legislativ cu valoare normativă generală ce emană de la puterea legiuitoare, cât și o normă cu o forță juridică inferioară legii în sens formal, dar și jurisprudența rezultată din activitatea instanțelor judecătorești, cu mențiunea că acestea trebuie să întrunească două condiții fundamentale, respectiv să fie accesibile și previzibile destinatarului, așa cum reiese din interpretarea pe care a dat-o dispozițiilor art 10 în cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*.

A doua condiție presupune analiza existenței unuia dintre scopurile legitime instituite limitativ de par. 2 al articolului 10 din Convenție, respectiv securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a

moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Ultima condiție, ce trebuie îndeplinită pentru ca ingerința să nu conducă la încălcarea libertății de exprimare garantată de art. 10 din Convenție, presupune ca ingerința să fie necesară într-o societate democratică, în sensul de a corespunde „unei nevoi sociale imperioase”, iar argumentele invocate de autoritățile naționale pentru a justifica ingerința să fie „pertinente și suficiente”, măsura de limitare a libertății de exprimare trebuind să fie "proporțională cu scopurile legitime urmărite", asigurându-se un just echilibru între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare consacrată de [art. 10](#) și, pe de altă parte, interesul general de apărare a dreptului terțului care invocă depășirea limitelor libertății de exprimare, așa cum s-a arătat în cauza Cumpănă și Mazăre contra României.

Din examinarea jurisprudenței relevante a Curții, rezultă în mod indubitabil că se acordă presei un rol indispensabil de “câine de pază” într-o societate democratică, cu precizarea că deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși, pentru a-și îndeplini sarcinile și responsabilitățile sale, îi revine sarcina de a comunica, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general .

Făcând aplicarea în prezenta cauză a acestor aspecte teoretice relevante, care se degajă din jurisprudența Curții Europene, instanța constată că examinarea condițiilor răspunderii civile delictuale, care constituie temeiul juridic al pretențiilor formulate în speța de față trebuie să se realizeze conjugat cu analiza cerințelor care circumscriu caracterul justificat și legitim al ingerinței în dreptul la liberă exprimare, astfel cum au fost enunțate în cele ce preced. Așa cum a subliniat forul jurisdicțional european în materia drepturilor omului, aplicarea unei sancțiuni, penale sau civile, ziaristului sau editorului, constituie în mod cert o ingerință asupra libertății de exprimare, Curtea Europeană stabilind, de la caz la caz, dacă suntem sau nu în prezenta unei încălcări a dispozițiilor art 10 din Convenție, prin prisma caracterului justificat sau nejustificat al unei astfel de ingerințe. Acest ultim aspect este analizat de Curtea Europeană, prin raportare directă la cerințele prevăzute de paragraful al II lea al art 10 din CEDO, cerințe sintetizate potrivit celor expuse anterior, statuând în concret dacă sunt respectate exigențele Convenției sau nu.

Dând eficiență acestui raționament în cauza de față, Curtea ajunge la concluzia că actualul demers judiciar este de natură să conducă la realizarea unei imixțiuni a puterii statale asupra libertății de exprimare (concretizate prin publicarea articolelor în litigiu), astfel că temeinicia acțiunii în pretenții formulate trebuie evaluată prin raportare directă la exigențele convenționale și la măsura în care acestea ar fi respectate prin soluția pronunțată.

Pe cale de consecință, examinând elementele răspunderi civile delictuale prin intermediul acestei abordări, Curtea pornește de la prima condiție și anume aceea a existenței unei fapte ilicite, care, în această materie, îmbracă forma depășirii limitelor rezonabile de exercițiu a libertății consacrate de dispozițiile art 10 din Convenție, depășire care se traduce prin atingerea adusă uneia dintre valorile sociale sau morale, de natura celor menționate în paragraful al II lea al acestui text de lege.

Din această perspectivă, pentru examinarea acestei problematici, Curtea consideră necesar să aibă în vedere distincția pe care o face instanța europeană între simple declarații de fapt și judecățile de valoare, precum și necesitatea existenței unei baze factuale, ca suport pentru informațiile furnizate publicului prin mass - media. Relevantă este din această perspectivă cauza Dalban contra României, în care Curtea a reiterat un principiu, potrivit căruia libertatea de exprimare conferită mass media presupune existența unor limite mai largi în ceea ce privește întinderea acesteia, jurnaliștii bucurându-se, așadar, în exercițiul acestei libertăți, de o doză de exagerare ori chiar de provocare cu privire la judecățile de valoare pe care le emit, fără a fi ținuți să le demonstreze realitatea. Cu toate acestea, o judecată de valoare nefundamentată pe nicio bază factuală poate apărea ca fiind excesivă, situându-se în afara ariei de protecție conferite de articolul 10 al Convenției.

În ceea ce privește distincția dintre relatările unor situații de fapt și judecățile de valoare realizate de autorul articolului, anterior menționate, relevante sunt concluziile la care a ajuns Curtea Europeană în cauza Savitchi contra Republica Moldova, în care se evidențiază faptul că această diferențiere noțională, cu care operează instanța europeană este dată de faptul că existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de probațiune. De asemenea, Curtea Europeană afirmă, în cauza Jerusalem contra Austriei, că cerința de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 Din CEDO. Totuși, completează Curtea Europeană, chiar atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei ingerințe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declarația contestată, deoarece chiar și o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susțină poate fi excesivă. Continuându-și raționamentul, Curtea Europeană își descrie misiunea, în sensul că în exercitarea jurisdicției sale de supraveghere, trebuie să analizeze ingerința în lumina cauzei în întregime, inclusiv conținutul remarcilor reclamantului și contextul în care el le-a făcut, în special, fiind necesar să se determine dacă ingerința în cauză a fost „proporțională în raport cu scopurile legitime urmărite” și dacă motivele invocate de către autoritățile naționale pentru a o justifica sunt relevante și suficiente. Făcând acest lucru, Curtea arată că trebuie să se convingă dacă autoritățile naționale au aplicat standarde care sunt conforme cu principiile consfințite de articolul 10 și, mai mult, dacă ele s-au bazat pe o apreciere acceptabilă a faptelor relevante.

În contextul în care Curtea Europeană face distincția convenită între fapte și judecăți de valoare, Curtea apreciază necesar să facă o scurtă incursiune în jurisprudența forului european pentru a reliefa modul în care este definită noțiunea de bază factuală, ce trebuie să constituie fundamentul oricărei postări a jurnalistului, astfel încât să existe garanția unei informări și cercetări rezonabile a veridicității și a exactității informațiilor aduse la cunoștința publicului.

Astfel în cauza Liviu Petrina contra României, CEDO a reamintit inter alia, că din perspectiva art. 10 alin. 2 din Convenție, limitele criticii admisibile sunt mai ample față de un om politic, vizat în această calitate, decât față de un simplu particular: spre deosebire de al doilea, primul se expune inevitabil și conștient unui control atent al faptelor și gesturilor sale atât din partea ziariștilor, cât și din partea masei de cetățeni; în consecință, trebuie să arate o toleranță mai mare. De asemenea, Curtea a arătat că în practica sa, face distincția între fapte și judecăți de valoare, cu precizarea că, în cazul faptelor concrete se poate dovedi judecățile de valoare nu-și pot demonstra exactitatea, această cerință fiind irealizabilă și aduce atingere libertății de opinie în sine, element fundamental al dreptului asigurat de art. 10.

Concomitent însă, Curtea E.D.O. a arătat că nu e mai puțin adevărat însă, că faptul de a acuza anumite persoane, implică obligația de a furniza o bază reală suficientă și că inclusiv o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită de o bază reală suficientă.

În cauza nr. 18624/03 Cornel Ivanciuc împotriva României, Curtea, reiterând posibilitatea din perspectiva Convenției, a aprecierii caracterului excesiv inclusiv al unei judecăți de valoare, a mai precizat și faptul că uneori se poate dovedi dificil să faci distincția între acuzațiile de fapt și judecățile de valoare.

Sub acest aspect, s-a statuat totodată, că atunci când este vorba despre prezentarea deformată a realității, în lipsa unei baze de fapt (*mutatis mutandis*, Constantinescu împotriva României, nr. [28871/95](#), § 73, CEDO 2000-VIII), nu este incidentă nici recurgerea la “doza de exagerare” sau “de provocare” de care se permite să se facă uz în cadrul exercitării libertății jurnalistice (conform cauzei Dalban împotriva României, nr. [28114/95](#)).

Revenind la cauza Liviu Petrina împotriva României, Curtea a arătat că dacă în baza rolului ce-i este atribuit, presa are efectiv datoria de a alerta publicul atunci când este informată asupra presupuselor abuzuri din partea aleșilor locali și funcționarilor publici, fapta de a acuza direct anumite persoane, indicându-le numele și funcțiile, implica pentru ziariști în speță, obligația de a furniza o bază reală suficientă, realizându-se în acest sens, trimitere la cauzele Lešnik împotriva Slovaciei, respectiv Vides Aizsardzibas Klubs împotriva Letoniei.

De asemenea, prin hotărârea pronunțată în cauza Lavric împotriva României, Curtea,

reamintind distincția clară dintre judecăți de valoare și imputarea unor fapte concrete, precum și faptul că atributul calificării astfel, revine instanțelor naționale, a subliniat că inclusiv în cazul în care o afirmație poate fi considerată ca o judecată de valoare, trebuie să existe o bază factuală suficientă să o susțină, în caz contrar aceasta fiind una excesivă (cauza Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei). În condițiile în care statutul de politician sau de figură publică al unei persoane nu exonerează pe autorul criticii de obligația de a furniza o bază factuală suficientă în susținerea afirmațiilor sale, chiar în cazul în care alegațiile pot fi considerate simple judecăți de valoare și nu imputații de fapt, Curtea a remarcat că prima instanță națională a reținut că nu exista vreo probă că reclamanta ar fi săvârșit vreo abatere disciplinară sau faptă penală în legătură cu activitatea sa profesională, precum și faptul că în cadrul procedurilor judiciare interne, jurnalistul nu a furnizat nici o probă suficientă prin care să susțină alegațiile sale. Curtea a constatat că ziaristul, în articolele sale, nu s-a disociat față de poziția exprimată de A.B. în plângerea sa și nu a învederat că articolele sale reprezintă numai o reproducere a alegațiilor lui A.B., astfel că, prin acestea, jurnalistul le-a prezentat ca pe un adevăr obiectiv și nu ca afirmații ale unei terțe persoane. De asemenea, Curtea a remarcat că acuratețea informațiilor nu a fost verificată înainte de a fi publicate, iar reclamantei nu i-a fost oferită posibilitatea de a răspunde la acuzațiile care i-au fost aduse prin presă. Astfel, Curtea europeană a conchis în sensul că ziaristul a eșuat în a demonstra că a realizat articolele de presă cu diligența profesională specifică activității de jurnalist. De aceea, Curtea nu a considerat adecvată nici trimiterea la doza de exagerare sau provocare permisă jurnaliștilor, atunci când articolele lor vizează persoane publice. Instanța de contencios european a concluzionat arătând că articolele publicate au depășit limitele de comentariu acceptate în cadrul unei dezbateri de interes general. Luând în considerare și gravitatea particulară a alegațiilor realizate, Curtea a finalizat prin a arăta că dreptul reclamantei la protecția reputației sale, nu trebuia surmontat, constatându-se așadar, o încălcare a art. 8 din Convenție.

De asemenea, în cauza [Cornelia Popa împotriva României](#), Curtea europeană a arătat că a subliniat în numeroase rânduri, rolul esențial pe care îl joacă presa într-o societate democratică: deși presa nu trebuie să depășească anumite limite privind în special, protecția reputației și a drepturilor altora, cu toate acestea îi revine sarcina de a comunica, cu respectarea obligațiilor și responsabilităților sale, informații și idei despre toate problemele de interes general. Pe de altă parte, Curtea a reamintit că, drept urmare a „îndatoririlor și răspunderilor” inerente exercitării libertății de exprimare, protecția oferită de art. 10 din Convenție persoanelor care, precum reclamanta (ziarist), se implică într-o dezbatere publică este subordonată condiției ca partea interesată să acționeze cu bună-credință, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (cauza Radio France și alții împotriva Franței, nr. 53.984/00, pct. 37, Culegere 2004-II, și Bladet Tromsø și Stensaas împotriva Norvegiei (GC), nr. 21.980/03, pct. 65, CEDO 1999-III). Așadar, pentru a se bucura de protecția oferită de Convenție, judecățile de valoare nu trebuie să se bazeze pe fapte inexacte. În același timp, însă, în ceea ce privește afirmațiile verificabile, Curtea nu ia în considerare numai adevărul obiectiv al acestora, ci și atitudinea subiectivă a reclamantului. În speța în discuție, Curtea a stabilit că jurnalista a acționat cu bună-credință, informând publicul cu privire la un subiect de interes general și că respingerea acestui beneficiu a constituit o interpretare prea formalistă a Convenției.

Aceeași idee cu valoare de principiu este regăsită și în cauza [Cornel Ivanciuc împotriva României](#), unde s-a stipulat în sens similar, faptul că din cauza “datoriilor și răspunderilor” legate de exercitarea libertății de exprimare, protecția oferită de articolul 10 al Convenției, ziariștilor, este subordonată condiției că aceștia acționează cu bună-credință astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere cu respectarea deontologiei jurnalistice (cauza Radio France împotriva Franței, nr. 53984/00, § 37, Culegere 2004-II).

De asemenea, în cauza [Gabriel Andreescu împotriva României](#), Curtea Europeană a constatat că afirmațiile reclamantului conțineau un amestec de fapte și judecăți de valoare și că acesta a atenționat publicul că nu va relata anumite certitudini, ci își va exprima propriile îndoieli. Afirmațiile sale aveau o bază factuală, fiind susținute prin raportări atât la comportamentul lui A.P., cât și la fapte, precum apartenența acestuia la mișcarea de meditație transcedentală ori la

modul de acțiune al agenților fostei Securități, a căror existență nu a fost contestată. În acest sens, Curtea a remarcat faptul că certificatul prin care s-a arătat că A.P. nu a colaborat cu Securitatea, a fost produs după conferința de presă organizată de către reclamant. În acest context, Curtea a considerat că reclamantul a acționat cu bună-credință, scopul conferinței fiind acela de a informa publicul cu privire la o temă de interes general.

Aceeași este situația și în privința hotărârii din 23 martie 2013 pronunțate în cauza Niculescu - Dellakeza împotriva României.

În cauza Șipos contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art. 8 din Convenție, obligând statul să-i plătească petiționarei, 3.000 euro pentru prejudiciul moral. Curtea a precizat că îi revine din nou sarcina de a determina dacă statul, în contextul obligațiilor sale pozitive care decurg din articolul 8 din Convenție, a respectat un just echilibru între protecția dreptului reclamantei la reputație, element integrant al dreptului la respectarea vieții private, și libertatea de expresie protejată de art. 10. Analizând comunicatul de presă, Curtea a considerat că aprecierile care o prezentau pe reclamantă ca fiind victima manipulărilor politice, au fost lipsite de orice bază faptică, întrucât nu a existat nici o dovadă care să indice faptul că reclamanta a acționat sub influența vreunui interes politic.

Sintetizând toate aceste chestiuni de natură teoretică, Curtea remarcă faptul că limitele criticii admisibile variază în funcție de calitatea persoanei, la care se referă articolele de presă, prin această înțelegând implicit toleranța de care trebuie să dea dovadă petentul față de presă, noțiune care se evaluează într-o relație de directă proporționalitate cu statutul public, respectiv notorietatea persoanei în cauză. reținând că faptele sunt acțiuni care s-au desfășurat în realitatea obiectivă, susceptibile deci, de a fi descrise și verificate ca atare într-un mod neutru, aprecierile realizate de jurnalist, ce îmbracă forma judecăților de valoare, potrivit terminologiei Curții Europene, nu sunt susceptibile de o astfel de probațiune și nici nu trebuie, în opinia CEDO, deoarece s-ar ajunge la încălcarea dreptului la opinie, o componentă importantă a dreptului la exprimare, dar își conservă legitimitatea publicării dacă sunt secondate de buna credință a jurnalistului și se ancorează într-o bază factuală rezonabilă. Un alt element relevant evidențiat de cauzistica CEDO este reprezentat de modul în care jurnalistul prezintă un complex de circumstanțe factice, Curtea subliniind necesitatea de a evidenția preluarea informațiilor dintr-o sursă anume și nu expunerea acestor ca reprezentând un adevăr obiectiv.

Dând eficiență tuturor acestor aspecte de natură teoretică, care se degajă din jurisprudența Curții Europene, grație rolul său interpretativ extins al normelor convenționale, Curtea observă buna credință a pârâților cât și existența unui substrat factologic minimal, rezonabil atât pentru aspectele factice expuse, cât și pentru aprecierile personale făcute de pârâțul Davidescu Lucian față de declarația autenticată dată de Nelu Neacșu, prin care nega trimiterea de către el a mesajului electronic către George Maior. Ca o primă remarcă, Curtea constată că pârâțul a evidențiat în chiar titlul articolului său sursa informațională uzitată pentru redactarea articolului privind informarea directorului SRI despre sistemul de mituire pe care societatea comercială înființată de Sebastian Ghiță încerca să-l implementeze. Este vorba de informațiile introduse în spațiul public de către Guccifer, un hacker român care a reușit să acceseze căsuțele poștale electronice a mai multor personalități, printre care și directorul Serviciului Român de Informații din acel moment. Din examinarea articolului reiese că pârâțul a folosit un limbaj adecvat, nu este virulent și nu conține exprimări bombastice, articolul relevând în partea introductivă a materialului câteva informații despre Teamnet și despre fondatorul său, din perspectiva relațiilor cu persoane politice în funcție. Un alt aspect ce trebuie reliefat constă în faptul că jurnalistul a prezentat încercare de aplicare a sistemului de mituire ca pe o chestiune de fapt ce reiese din corespondența respectivă, dintre Nelu Neacșu și George Maior, corespondență pe care o reda integral, inclusiv mesajul trimis de reclamant către colaborării săi, prin care informa asupra proiectului informatic pe care Comisia Europeană urma să-l lanseze cât și asupra eforturilor susținute pe care ar trebui să le realizeze pentru a reuși să se implice în acest proiect, cu evidențierea încercării eșuate de a intra în discuții cu un oficial european Karel de Vriendt. În continuarea corespondenței ce emană de la reclamantul din cauză, ziaristul a publicat, în aceeași manieră, și răspunsul trimis reclamantului tot pe cale electronică de

către Karel de Vriendt, răspuns ce constituia un refuz indirect de a purta discuții particulare cu societatea comercială reprezentată de reclamant, evidențiind caracterul transparent al sistemului de lucru al Comisiei în privința derulării procesului de transpunere în practică a proiectului în discuție: ISA Programme. Raportat la acest prim articol publicat de pârâțul Davidescu Lucian, Curtea constată că există o bază factuală minimală pentru circumstanțele de fapt evidențiate, din subiectul corespondențelor cuprinse în conținutul articolului reiese și finalitatea urmărită prin postarea respectivă și anume informarea cititorilor asupra unor posibile tentative de fraudă la nivelul Comisiei Europene, prin încercarea de influențare a unui expert IT ce deținea funcția de conducere cea mai înaltă a departamentului de resort, în scopul accesării unor fonduri europene aferente unor proiecte informatice de anvergură, care beneficiau de o susținere financiară substanțială la nivel european. Pe cale de consecință, Curtea reține buna credință a ziaristului, în condițiile în care articolul de presă a fost redactat nu pentru a aduce atingere reputației și demnității reclamantului, ci pentru a semnala publicului existența unei chestiuni de interes general, cu potențial impact negativ asupra țării. Curtea reține, în acord cu susținerile pârâților, cât și a martorului Befu Daniel, că persoana reclamantului nu era direct vizată de articolul în discuție și nici de articolul semnat de martor și postat pe platforma România Curată, acesta fiind menționat cu caracter tangențial, în contextul în care Nelu Neacșu, transmitătorul mesajului principal în actuala dezbatere judiciară, a făcut referire la mesajul reclamantului trimis către colaboratorii săi, iar răspunsul expertului IT, aflat de conducerea departamentului ce urma să implementeze proiectul ISA Programme era adresat personal petentului. Pe cale de consecință, Curtea reține că scopul publicării acestei corespondențe nu urmărea să aducă atingere reputației și demnității reclamantului, ci urmărea un scop legitim, acela de sensibilizare a societății asupra unor fenomene nevralgice cu care se confruntă.

În ceea ce privește articolul intitulat Apărați I pe Nelu Neacșu, se constată că materialul debutează cu analiza comentariului pe care Nelu Neacșu l-a făcut față de articolul postat de pârât pe propria platformă și analizat în cele preced, făcând o serie de susțineri apreciative față de conduita acestuia și față de curajul de care a dat dovadă pentru a expune presupusă schemă de corupție practică de societățile comerciale înființate de Sebastian Ghiță atât pe plan local cât și la nivel european. În continuare, pârâțul arată că nu se cunoaște statutul lui Nelu Neacșu, trecând în revistă o serie de posibile situații în care s-ar putea afla: ofițer sub acoperire, agent SRI sau un informator ocazional, punctând totodată, pe aceeași linie apreciativă, faptul că acesta a acționat fără a se putea identifica un folos personal aparent. Raporta la aceste două paragrafe ale articolului de presă, Curtea subliniază că pârâțul își dovedește buna credință și respectarea exigențelor deontologice și convenționale legate de necesitatea de a da publicității informații corecte, credibile, fundamentate pe o bază factuală rezonabilă, prin faptul că introduce pe de o parte elemente dubitative, evidențiind că este vorba de un presupus sistem de corupție aplicat în țară cât și la nivel european, iar pe de altă parte relevă direct și deschis necunoașterea unor elemente, cum sunt cele legate de poziția în care Nelu Neacșu a furnizat informațiile respective în cadrul corespondenței adresate lui George Maior. În continuare, pârâțul consideră că țara era datoare să îl protejeze, apreciere care are valențele unei judecăți de valoare, care pare a se situa în sfera rezonabilității întrucât se susține prin câteva elemente factice expuse în chiar cuprinsul articolului: ștergerea profilului său profesional de pe LinkedIn, la care făcea trimitere articolul postat pe site-ul Riscograma și declarația autenticată dată în fața Ambasadei România din Belgia, cu precizarea că declarația respectivă a fost publicată integral în cuprinsul articolului, inclusiv încheierea de autentificare, cu anonimizarea datelor cu caracter personal. Pârâțul continua articolul făcând unele aprecieri legate de declarația autenticată a lui Nelu Neacșu, considerând-o absurdă și tulburătoare, judecăți de valoare pe care și le argumentează în chiar cuprinsul articolului, în sensul că evidențiază lipsa de utilitate a unei astfel de declarații în contextul în care emitentul pretinde că emailul către George Maior nu a fost scris și trimis de către el, ci de altă persoană care i-a accesat ilegal contul de email, precum și faptul că există posibilitatea ca anumite persoane încearcă să-l reducă la tăcere. Trebuie observat că ultima chestiune, legată de posibila existență a unor interese care au determinat schimbarea poziției asumate inițial de Nelu Neacșu, este problematizată și adusă în atenția cititorilor sub forma unei întrebări retorice, cu precizarea că această modalitate de punere a problemei are avantajul că nu conduce la

afirmarea cu certitudine a unor împrejurări, astfel încât jurnalistul nu-și impune propriul punct de vedere asupra destinarilor articolului, ci doar expune în mod dubitativ o chestiune, față de care ziaristul își conturează un punct de vedere, lăsând libertatea deplină a publicului de a-și forma propria opinie. Practic, jurnalistul își exercită rolul de a avertiza opinia publică asupra unor posibile puncte nevralgice ale societății, oferind elementele factice de care dispune, inclusiv propria sa interpretare, care prin argumentarea expusă se încadrează în limitele rezonabilității și a plauzibilului, lăsând la final publicului posibilitatea de a-și forma propria opinie. De observat este și faptul că pârâtul a prezentat în cadrul articolului și schimbul de mesaje purtat cu Nelu Neacșu, de unde rezultă explicația dată de acesta în privința comentariului prin care își asuma cu curaj conținutul emailul care a declanșat întreaga investigație jurnalistică, în sensul că respectivul comentariu nu ar fi scris de către el, în condițiile în care a avut probleme cu adresa de Yahoo și de facebook. Se remarcă faptul că jurnalistul s-a conformat solicitării lui Nelu Neacșu de a-i publica dreptul la replică, incluzând în articolul supus analizei și declarația autenticată dată de Nelu Neacșu, precum și faptul că acesta își justifică demersul jurnalistic, reprezentat de publicarea emailurilor anterior expuse în mod sintetic, prin obligația sa de a informa corect cititorii, ceea ce constituie o îndatorire esențială a ziaristului, îndatorire respectată în cauză prin faptul că a existat o bază factuală rezonabilă pentru publicarea articolelor, iar jurnalistul a dat în mod corect eficiența dreptului la replică.

În continuare, pârâtul reda un schimb de mesaje cu reclamantul, care îi cerea să retragă articolul din mediul online, în considerarea declarației autentificate date de Nelu Neacșu. Jurnalistul subliniază faptul că reclamantul refuză să clarifice dacă celelalte două emailuri, în care este parte reclamantul sunt sau nu reale. Este vorba de emailul trimis de reclamant colaboratorilor săi intitulat ISA Programme, precum și de cel prin care expertul IT Karel de Vriendt îi reliefa imposibilitatea unei întâlniri particulare în privința acestui proiect, care urma să se realizeze într-un regim de maximă transparență. Din corespondența purtată de părți reiese că pârâtul și-a manifestat disponibilitatea de a publica dezmințirea explicită dată de reclamant asupra chestiunii legate de veridicitatea celor două emailuri, precum și faptul că reclamantul nu a dat un răspuns clar în această privință, motivul principal pentru care acesta a pretins eliminarea articolelor de presă bazându-se pe declarația dată de Nelu Neacșu, context în care jurnalistul, neobținând o negare din partea reclamantului în privința autenticității celor două emailuri, a apreciat că lipsa unui astfel de răspuns reprezintă implicit o confirmare a veridicității lor. Curtea reține că această apreciere a jurnalistului are valențele unei judecăți de valoare, care se înscrie în registrul rezonabilității, fiind susținută de argumente pertinente și fiind totodată ancorată în elemente factice expuse pe larg conținutul articolului.

Corelativ aspectelor deja examinate, Curtea consideră necesar să puncteze și faptul că Nelu Neacșu, deși evidenția în cuprinsul declarației că va demara demersurile legale pentru clarificarea situației, cu ocazia audierii în fața primei instanțe, a învederat faptul că nu a formulat plângere sau vreo sesizare legate de accesarea nelegală a conturilor sale email și de facebook, motivându-și atitudinea pasivă prin faptul că nu a crezut că se va ajunge atât de departe, apreciind ca fiind suficientă declarația dată în fața Ambasadei României din Belgia.

Pe cale de consecință, coroborând toate aceste aspecte și valorificând toate chestiunile ce se degajă din jurisprudența Curții Europene în privința existenței unei baze factuale, astfel cum au fost relevate anterior, Curtea reține că a existat o bază factuală rezonabilă pentru articolele publicate de pârâtul Davidescu Lucian pe platforma proprie Riscograma, constând în informațiile difuzate în spațiul public de către hackerul Guccifer, bază factuală care s-a conservat și s-a consolidat în considerarea chestiunilor expuse în cele ce preced și care decurg din atitudinea și reacțiile celor vizați de emailurile preluate. Astfel, Curtea are în vedere reacția reclamantului care nu a negat în mod cert și clar veridicitatea emailurilor în care era parte, deși jurnalistul în cadrul discuțiilor purtate i-a cerut în mod repetat această clarificare, precum și faptul că Nelu Neacșu inițial postează un comentariu față de primul articol, prin care evidenția că are curajul să-și asume faptele sale, după care șterge acest comentariu, justificând că nu îi aparține, în condițiile în care afirmă că conturile sale de email și de facebook au fost accesate ilicit de altcineva care ar fi postat comentariul

respectiv, cu precizarea că nu a formulat nici un fel de sesizare către instituțiile competente pentru investigarea faptelor reclamate, potrivit depoziției date în cursul procesului. În egală măsură, se impune a se da relevanța cuvenită și depoziției matorului Dragoș Rișcanu, care arată că Nelu Neacșu i s-ar fi confesat în legătură cu amenințările deosebit de grave, aceasta fiind exprimarea martorului, pe care le-ar fi primit în legătură cu solicitarea lui Sebastian Ghiță de a retracta formal raportul trimis lui George Maior, directorul Serviciului Român de Informații. Corelativ, trebuie valorificată corespunzător și hotărârea penală prin care hackerul Guccifer, pe numele adevărat Marcel Lehar, este condamnat pentru comiterea mai multor infracțiuni legate de accesarea fără drept a conturilor de email ale mai multor persoane, inclusiv George Maior, restricționarea accesului, prin schimbarea parolilor, deținerea controlului și accesarea repetată și fără drept a conturilor de email a acestor persoane, inclusiv transferarea neautorizată în propriul sistem informatic a datelor informatice aflate în conturile de email compromise, fără a se reține denaturarea conținutului informațiilor preluate din conturile de email accesate ilegal. Un alt element ce se impune a fi luat în considerare este reprezentat de corespondența purtată de pârâțul Davidescu Lucian cu oficialul european Karel de Vriendt, prin care i se cererea să certifice autenticitatea emailului prin care răspundea reclamantului invocând inutilitatea unei întâlniri particulare, raportat la transparența cu care se va organiza și realiza proiectul ISA Programme. Expertul IT aflat de conducerea acestui proiect răspunde pârâțului, confirmând autenticitatea emailului și evidențiază că, deși nu-și amintește numele reclamantului, își amintește că a transmis un astfel de mesaj. Punctează faptul că nu a avut loc nicio tentativă de mituire, arătând totodată că uneori societățile comerciale doresc să aibă astfel de întâlniri deoarece consideră că este nevoie de produsele sau serviciile lor și raportat la modul de lucru al Comisiei, nu au fost interesați de astfel de încercări de a-i influența, astfel că au refuzat orice întâlnire. În finalul mesajului, expertul IT învederează că în mod sistematic a sugerat necesitatea ca firmele autoare ale unor astfel de tentative de influențare a Comisiei, să fie menționate pe o lista special creată în acest sens.

În ceea ce privește conduita jurnalistului, Curtea reține că se caracterizează prin bună credință, depunând diligențe pentru a stabili veridicitatea faptelor prezentate în articolele postate în mediul online și având o atitudine deschisă, prin care a urmărit să prezinte cititorilor faptele, propria interpretare, cu respectarea dreptului la replică a celor vizați de articolele sale. Astfel, Curtea evidențiază că, având o bază factuală rezonabilă, potrivit celor anterior detaliate, pârâțul a avut o conduită corectă, publicând și elemente contrare aspectelor relevate de corespondența interceptată, cum este cazul declarației autentificate date de Nelu Neacșu și manifestându-și disponibilitatea de a publica dezmințirea reclamantului, legat de veridicitatea emailurilor în care acesta era parte. În ceea ce privește limbajul uzitat pentru redactarea articolelor, Curtea îl apreciază ca fiind decent, fără exagerări nepermise, chiar introducând elemente dubitative atunci când era cazul pentru a nu deforma realitatea și pentru a nu impune în mod tranșant cititorilor propriul punct de vedere, cum este cazul articolului intitulat Apărați-l pe Nelu Neacșu, în care se face referire la presupusa schemă de corupție practică de companiile lui Sebastian Ghiță sau chiar afirmând că anumite aspecte nu sunt cunoscute, cum este cazul statutului lui Nelu Neacșu, în privința căruia se arată că nu se cunoaște dacă era ofițer sub acoperire, agent SRI sau informator ocazional în cadrul aceluiași articol de presă.

În ceea ce privește articolele publicate de platforma România curată, Curtea reține în sinteză că materialul postat la data de 27 01 2014 constituie o preluare de pe platforma proprie a pârâțului Davidescu Lucian a celor două emailuri: cel trimis de Nelu Neacșu către George Maior și cel trimis reclamantului de către conducătorul departamentului ce se ocupa de întreg procesul de implementare a proiectului intitulat ISA Programme. Se remarcă introducerea unor elemente dubitative, evidențiate de folosirea modului condițional – optativ, mesajul transmis că e posibil ca hackerul Guccifer să fi interceptat o informație, potrivit căreia o societate comercială aparținând lui Sebastian Ghiță, procedând ca în țară, a încercat să abordeze pe cineva din cadrul Comisiei Europene care lucrează cu contracte privind gestionarea banilor publici. Anterior reproducerii conținutului celor două emailuri, se pune în mod retoric întrebarea dacă această firmă nu ar trebuie investigată, din moment ce este posibil ca în altă situație să fi avut succes. Scopul folosirii acestor

elemente susceptibilă să introducă un dubiu este același: de a prezenta publicului informațiile deținute, dar nu într-o manieră care să le confere certitudine absolută, urmărind să formeze în mod nejustificat opinia publică într-o anumită direcție, ci să permită cititorilor să raționeze și să decidă în mod liber ce punct de vedere își formează. Cel de-al doilea articol postat pe platforma România curată, aparține lui Daniel Befu și, așa cum s-a evidențiat deja în cele ce preced, subiectul principal era reprezentat de o analiză a istoricului a două societăți comerciale Teamnet și RSC, cu reliefarea punctelor comune. Arătându-se că sursa este materialul publicat de pârâțul Davidescu Lucian pe site-ul Riscograma, jurnalistul a reprodus emailul trimis de Nelu Neacșu către directorul SRI din acel moment, evidențiind imediat după conținutul mesajului electronic faptul că Nelu Neacșu a negat schimbul de emailuri cu George Maior, potrivit jurnalistului Davidescu Lucian.

Curtea reține și în privința celor două materiale publicate pe platforma România Curată existența unei baze factuale, potrivit celor anterior detaliate, relevantă în această privință și depoziția autorului celui de-al doilea articol, în cadrul căreia explică demersurile pe care le-a întreprins pentru a se informa și a se edifica asupra realității celor cuprinse în emailurile interceptate de hackerul Guccifer, acestea constând în discuțiile purtate cu pârâțul Davidescu Lucian. Martorul își justifică opțiunea de a reproduce în cuprinsul articolului său mesajele electronice respective dintr-o triplă perspectivă, argumentele fiind deja evidențiate anterior, astfel că nu se impune reluarea lor, jurnalistul justificând interesul său față de corespondența interceptată de Guccifer prin faptul că oferea informații despre situația unor societăți comerciale, fondate de Sebastian Ghiță și Sebastian Vlădescu, ce constituiau subiectul demersului său jurnalistic. Examinând aceste argumente, raportat la întreaga situație existentă (modul de derulare a operațiunilor de informatizare a unităților spitalicești, suspendarea plăților din fonduri europene în domeniul informatic) la momentul publicării articolului în privința societăților comerciale înființate de cei doi oameni de afaceri, la materialul informațional avut la dispoziție, Curtea reține că rațiunile expuse de martor se înscriu în registrul rezonabilității, raționamentul său îmbrăcând haina plauzibilului.

Autorul articolului scoate în evidență în cadrul declarației date în fața tribunalului, faptul că a introdus elemente dubitative în materialul publicat, ca o măsură de precauție, menționând totodată și existența declarației de negare date de Nelu Neacșu, astfel încât prezentarea elementelor factice să fie cât mai completă, cuprinzând și aspecte contrare celor evidențiate de emailurile interceptate de hacker, ceea ce conduce la o conduită jurnalistică caracterizată prin bună credință și prin intenția autorului articolului de a aduce în atenția publicului o chestiune de interes general permițând cititorilor să-și formeze propria opinie, în acord cu discernământul fiecăruia. Prin urmare, reținând că baza factuală se identifică în aceeași parametri ca și în cazul pârâțului Davidescu Lucian, Curtea reține că depoziția martorului reliefează aceleași elemente de natură faptică, care sunt susceptibile să o consolideze prin raportare la întregul context al circumstanțelor specifice litigiului pendinte. Astfel, se punctează faptul că Nelu Neacșu nu a făcut dovada încercării de a afla, prin demersuri legale, cine a trimis emailul către George Maior și ce activități a desfășurat în căsuța sa email, din moment ce susține, conform declarației autentificate că nu el este autorul, faptul că la momentul publicării articolului în spațiul public nu exista și nici nu există acum vreo negare din partea lui George Maior, cu precizarea că niciuna dintre persoanele vizate de mesajele interceptate de hackerul Guccifer nu au afirmat falsitatea informațiilor făcute publice în această manieră. Un alt aspect, relevant din perspectiva diligențelor depuse de martor pentru a verifica autenticitatea informațiilor, este reprezentat de faptul că a cercetat și articolele publicate în presa de calitate de la acel moment, ceea ce l-a condus la concluzia că emailul interceptat fusese preluat de marea parte a presei și nu se identifica existența vreunei negații privind autenticitatea acestuia, singura fiind cea a lui Nelu Neacșu, care a fost preluată în cadrul articolului.

Concluzionând, Curtea apreciază că nu se poate reține existența unei fapte ilicite, în legătură cu publicarea în ziar a susținerilor relative aspectelor anterior examinate, având în vedere că pârâții au acționat în exercitarea libertății de exprimare, în concordanță cu exigențelor dispozițiilor art 10 din CEDO. Pentru fundamentarea acestei concluzii, Curtea are în vedere faptul că există o minimă bază factuală pentru materialele postate, prin articolele publicate jurnaliștii reproducând informațiile

obținute din propriile surse de informare (protejate, potrivit jurisprudenței CEDO), așa cum se specifică și în cuprinsul articolelor, iar aprecierile pe care le-au realizat și care au natura unor judecăți de valoare, au la bază argumente și elemente factice, care fac ca acestea să se încadreze în parametrii rezonabilității și să îmbrace o formă verosimilă. Pe cale de consecință, Curtea constată că nu se poate reține existența unei fapte ilicite, în condițiile în care aspectele publicate nu au încălcat limitele care circumscriu exercițiul rezonabil al libertății de exprimare, astfel cum sunt prevăzute în textul normei convenționale. Având în vedere că cele relatate în articolul incriminat constituie aspecte de fapt și aprecieri critice, potrivit tuturor distincțiilor făcute în cele ce preced, care aveau suport, în realitatea factuală, astfel cum a fost conturată în speță noțiunea de bază factuală, publicarea acestor afirmații nerealizându-se într-o manieră virulentă sau incompletă, cu consecința deformării realității, astfel că nu se poate reține existența vinovăției.

Procedând și la o analiză din perspectiva Convenției, Curtea reține că acțiunea ce formează obiectul dosarului, deși are o bază legală (dispozițiile codului civil în materia răspunderii civile delictuale) și urmărește un scop legitim, constând în protecția reputației reclamantului, nu este întemeiată, deoarece ar constitui o ingerință nejustificată și nenesară într-o societate democratică. Analiza acestui concept a fost realizată de Curtea Europeană în cauza Stângu și Scutelnicu contra România, prin care se învederează că această cerință impune Curții să determine dacă ingerința litigioasă corespundea unei “necesități social imperioase”. De asemenea, Curtea arată că statele contractante se bucură de o oarecare marjă de apreciere pentru a judeca existența unei asemenea necesități, dar această marjă merge împreună cu un control european bazat pe lege și pe deciziile pe care le aplică, chiar și atunci când acestea emană dintr-o jurisdicție independentă. În exercitarea puterii sale de control Curtea trebuie să examineze ingerința litigioasă în lumina ansamblului problemei, instanța de contro, judiciar subliniind că această examinare trebuie să se refere la aspectele concret relevate, în privința reclamantului și contextul în care au fost reținute. În special îi revine sarcina de a determina dacă restricția adusă libertății de exprimare a jurnaliștilor a fost “proporțională cu scopul legitim urmărit” și dacă motivele invocate de pentru a o justifica au fost “pertinente și suficiente. În completare, Curtea apreciază că trebuie avute în vedere și considerațiile instanței europene din cauza Savitchi contra republica Moldova, în care se arată că libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, iar protecția care trebuie acordată presei este de o importanță deosebită. Chiar dacă presa nu trebuie să depășească limitele stabilite inter alia în scopul „protecției reputației sau drepturilor altor persoane”, este, totuși, sarcina ei să comunice informații și idei de interes public. Presa are nu doar sarcina de a comunica astfel de informații și idei: publicul, de asemenea, are dreptul de a le primi, deoarece altfel, presa nu ar putea să joace rolul său vital de „câine de pază public”

Dreptul la libertatea de exprimare este aplicabil nu numai „informației” sau „ideilor”, care sunt primite favorabil sau sunt privite ca inofensive, sau ca o chestiune de indiferență, dar și celor care ofensează, șochează sau deranjează Statul sau orice parte a comunității. În plus, libertatea jurnalistică acoperă, de asemenea, posibile recurgeri la un anumit grad de exagerare sau chiar provocare.

Dând eficiență acestor aspecte teoretice, Curtea apreciază că exercitarea libertății de exprimare, prin publicarea punctuală și fidelă a conținutului emailurilor interceptate de Guccifer, în condițiile în care s-au dat publicității și elementele contrare, reprezentate de declarația autenticată dată de Nelu Neacșu, jurnaliștii argumentându-și și ancorându-și în circumstanțe factice în mod rezonabil aprecierile făcute în acest context, nu reclamă cenzură din partea instanțelor de judecată, deoarece, informațiile, ce au o bază factuală, au fost aduse la cunoștința publicului în scopul sesizării opiniei publice cu privire la aspecte nevralgice ale edificiului social în care trăim, iar maniera și limbajul echilibrat utilizat(în raport de doza de exagerare și provocare admisibilă) se caracterizează prin decență și echilibru, toate aceste aspecte fiind de natură să confere legitimitate demersului jurnalistic, în aceste limite. În egală măsură, aplicarea unei „sanțiuni civile” în referire la acest aspect, ar putea fi de natură să descurajeze participarea presei la dezbateri asupra chestiunilor de interes public legitim, ceea ce nu este dezirabil din punctul de vedere al Curții Europene.

Reținând inexistența unei fapte ilicite, în condițiile în care limitele de exercițiu ale libertății de exprimare consacrate de art 10 din CEDO nu au depășite, raportat de existența bazei factuale a materialelor publicate, conservată și consolidată în raport de elementele faptice anterior examinate în detaliu, de conduita profesională a pârâților caracterizată prin bună credință, de limitele criticii admisibile față de notorietatea relativă de care bucură reclamantul în virtutea statutului profesional și social, de caracterul de interes public al chestiunilor supuse dezbaterii jurnalistice, Curtea apreciază că nu se impune intervenția statală în privința niciuna din capetele de cerere formulate prin acțiunea introductivă: acordarea daunelor morale și retragerea articolelor din mediul online. În privința ultimului petit, privind eliminarea materialelor jurnalistice din mediul online, Curtea subliniază în completare că menținerea articolelor publicate constituie o expresie a libertății de exprimare a ziaristului, în condițiile în care pârâtul Davidescu Lucian a respectat drepturile reclamantului, a publicat toate punctele de vedere și luările de poziție ale acestuia pe subiectul în discuție, inclusiv elementele probatorii de care se prevalează petentul pentru a contracara cele ce rezultă din emailurile date publicității, fiind vorba de declarația dată de Nelu Neacșu, context în care, lăsând cititorilor deplină libertate pentru a discerne ceea ce este real de ceea ce e neveridic, după furnizarea tuturor elementelor probatorii, pârâtul și-a exprimat propriul punct de vedere argumentat, în sensul veridicității informațiilor extrase din corespondența interceptată de către Guccifer și a necesității menținerii articolului. Pârâtul a dat dovadă de bună credință și de faptul că s-a servit de o bază factuală minimală, rezonabilă atât la momentul publicării articolelor cât și din punct de vedere al menținerii acestora în mediul online. Din punct de vedere al justificării menținerii articolelor și realizând o examinarea a evenimentelor în desfășurarea lor progresivă, se constată că baza factuală rezonabilă, care are ca punct de plecare corespondența electronică accesată neautorizat de către Guccifer, se conservă și se consolidează prin elementele factuale, care au survenit și care, așa cum s-a arătat deja, decurg din reacțiile, luările de poziție și conduita celor vizați de informațiile introduse în spațiul public și provenind din corespondența privată a lui George Maior: faptul că Nelu Neacșu nu neagă că trimiterea mesajelor s-a realizat de pe contul său de email, doar că susține accesarea neautorizată a conturilor sale de email și de facebook, context în care nu face demersuri legale pentru a afla identitatea autorului cât și activitățile desfășurate pe conturile sale, nici din perspectiva trimiterii emailului adresat lui George Maior și nici a postării comentariului în care arăta că are curaj, faptul că reclamantul nu infirmă direct și cert existența și conținutul emailurilor în care figura ca emitent, respectiv ca destinatar, faptul că expertul IT care activa în cadrul Comisiei Europene a confirmat existența unei încercări a reclamantului de a obține o întâlnire particulară, încercare catalogată ca fiind o tentativă de influențare, neagreată de procedurile de lucru ale Comisiei. Suplimentar, Curtea subliniază că prin publicarea articolelor și a tuturor susținerilor reclamantului, inclusiv a declarației date de Nelu Neacșu, pârâtul a oferit cititorilor toate informațiile necesare pentru a-și forma punctul de vedere în deplină libertate, astfel că exprimarea propriei opinii în contextul descris anterior, nu poate fi considerată că ar fi de natură să influențeze opinia publică sau să denatureze faptele.

În ceea ce privește credibilitatea martorilor audiați în etapa procesuală a apelului, Curtea constată că aspectele legate de incidența prevederilor art 315 cod procedură civilă au fost invocate și la momentul propunerii acestui mijloc de probă și examinate corespunzător la acel moment, Curtea apreciind că nu se poate reține incidența acestor prevederi procesuale, în condițiile în care aspectele de care se prevalează apelantul reclamant în opoziție nu pot fi considerate ca apte să releve existența unor legături de interes sau relații de animozitate. Astfel, prin încheierea de ședință din data de 05 11 2020, Curtea a evidențiat că martorul Goțiu Mihai nu mai lucrează în cadrul apelantei pârâte, astfel că nu susține teza existenței unei relații actuale de interese, iar în privința martorului Dragoș Rișcanu s-a apreciat că nu s-a dovedit existența unei relații de interes, prin prisma faptului că luările publice de poziție ale unei persoane raportat la diverse chestiuni nu pot fi considerate în sine, în lipsa altor elemente concrete, că ar ilustra o astfel de legătură cu jurnaliștii care publică diverse articole despre aceleași chestiuni. Raportându-se și la conținutul concret al depozițiilor date în fața instanței de apel, Curtea reține că aceștia au declarat și au răspuns întrebărilor adresate de instanță și de celelalte părți pe baza propriei lor percepții, exprimându-și

convingerile și punctul de vedere asupra chestiunilor ce au constituit obiectul întrebărilor. În egală măsură, așa cum s-a evidențiat deja, fiecare mijloc de probă administrat în dosar, deci, inclusiv depozițiile martorilor audiați în etapa procesuală a apelului, se analizează și se interpretează coroborativ cu celelalte elemente probatorii din dosar, situația de fapt fiind stabilită în urma acestei examinări a materialului probator, astfel că fiecărei dovezi i se acordă relevanța probatorie corespunzătoare, cu înlăturarea mijloacelor de probă care nu-și găsesc suportul și corelarea în celelalte elemente probatorii din dosar. În acest context, raportându-se la chestiunile învederate de apelantul reclamant în privința martorului Dragoș Rișcanu, Curtea reține că aspectul cunoașterii părților procesuale de către martori în afara cadrului procesual, dedus din faptul publicării unor informații nepublice legate de dosar și eventualul interes al martorilor în privința litigiului pendinte, nu apar ca elemente de natură să contureze existența unei relații de adversitate față de reclamant, în condițiile în care întreaga construcție de contestare a credibilității martorilor se bazează pe o presupusă furnizare a informațiilor de către partea adversă, afirmată dar nedovedită. În ceea ce privește manifestarea dușmăniei față de societatea comercială la care a lucrat reclamantul la momentul corespondenței interceptate nelegal de către Guccifer, animozitate manifestată, conform susținerilor reclamantului, prin declarațiile sale publice, Curtea reține că nu apar ca elemente suficiente pentru a reliefa o relație de adversitate față de reclamant personal, în contextul în care acesta stă în judecată în nume propriu și formulează pretenții proprii și nu în calitate de reprezentant al societății comerciale în cadrul căreia a activat la un moment dat. În ceea ce privește atitudinea martorului în timpul audierii, Curtea reține că acesta, ca de altfel fiecare persoană care compare în fața organului judiciar în această postură, are propria percepție și reacție în contextul cadrului procesual în care are loc luarea depoziției, caracterizat prin solemnitate și prin rigorile disciplinei specifice procesului judiciar. În privința martorului Goțiu Mihai, Curtea subliniază că a răspuns deja chestiunii legate de poziția de coordonator editorial ocupată de martor cu ceva timp în urmă în cadrul apelantei pârâte, în sensul că nu poate constitui un fapt susceptibil să dovedească existența unei legături de interes actuale, așa cum impun prevederile art 315 cod procedură civilă. În ceea ce privește răspunsurile oferite de martor la întrebările puse de către apelantul reclamant, Curtea, raportându-se la conținutul concret al acestora, apreciază că martorul a răspuns potrivit propriilor cunoștințe și în conformitate cu propria percepție asupra desfășurării evenimentelor. În egală măsură, faptul că alți coordonatori editoriali au avut o altă opinie față de oportunitatea retragerii articolelor din mediul online, nu poate reprezenta în sine un fapt de natură să releve lipsa credibilitate a martorului și să vicieze depoziția sa, în condițiile în care martorul și-a exprimat punctul propriu de vedere, pe care instanța de control judiciar îl are în vedere și-l valorifică corespunzător în ansamblul întregului material probator, construindu-și propriul raționament juridic pornind de la situația de fapt stabilită în cauză și aplicând prevederile legale incidente.

Pe cale de consecință, reținând că cerințele legale ale răspunderii civile delictuale trebuie îndeplinite cumulativ pentru a duce la angajarea acestei forme de răspundere civilă, Curtea constată că reținând inexistența faptei ilicite, apare ca inutilă examinarea celorlalte condiții, referitoare la vinovăție, prejudiciu și legătură de cauzalitate. În acest context, aspectele critice formulate prin apelul pârâtei Societatea Română Academică referitoare la nedovedirea prejudiciului, ce constituie cel de-al treilea motiv de apel, ultimul, apar ca nefondate, în condițiile în care nu se poate reține existența unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii în sarcina pârăților.

Corelativ, se impune a se evidenția că apelul incident promovat de reclamant vizează în esență greșita dimensionare a prejudiciului și implicit a cuantumului daunelor morale stabilite de prima instanță. Curtea răspunde acestor critici valorificând chestiunile deja evidențiate în privința condițiilor răspunderii civile delictuale, în sensul că statuându-se asupra inexistenței faptei ilicite, din moment ce nu s-a constatat exercitarea libertății de exprimare cu depășirea limitelor impuse de normele convenționale, analiza condițiilor răspunderii civile delictuale realizându-se conjugat cu respectarea exigențelor convenționale privind justul echilibru între cele două drepturi fundamentale aflate în concurs, potrivit celor ce preced, nu se poate pune problema identificării vreunui prejudiciu și implicit nici a cuantificării sale. Din această perspectivă, aplicarea criteriile de evaluare a prejudiciului moral, raportat la specificitate acestuia, nu este de natură să conducă la o altă

concluzie. Totodată, Curtea consideră necesar să sublinieze că, teoretic, prejudiciul cauzat prin publicarea unor articole în presă cu nerespectarea limitelor libertății de exprimare, se analizează prin prisma efectului produs de acestea, urmând a se circumstanția și evalua relevanța eventualelor consecințe sau a impactului produs de materiale jurnalistice postate ulterior în mediul online, precum și caracterul continuu al prejudiciului. Curtea consideră necesar să dea aceste clarificări, cu caracter teoretic, raportat la situația concretă a litigiului pendinte, atâta timp cât reclamantul prin apelul incident, invocând necesitatea aplicării unor criterii suplimentare de evaluare a prejudiciului, se prevalează și de alte articole scrise ulterior pronunțării primei instanțe, care ar fi de natură, în opinia apelantului, să adauge la prejudiciul inițial și alte consecințe negative.

În ceea ce privește apelul pârâtului Davidescu Lucian, Curtea reține că prin considerentele anterior expuse a răspuns primelor două critici formulate intitulată netemeinicia hotărârii și respectiv nelegalitate sentinței tribunalului), care vizau problematica retragerii articolelor din mediul online și inexistența faptei ilicite. Subsumat celui de-al doilea motiv de critică, apelantul pârât a invocat o serie de chestiuni legate, în esență, de atitudinea pârâtului de ignorare a declarației date de Nelu Neacșu, de motivarea refuzului retragerii articolelor publicate, de existența sau inexistența unui interes public în postarea articolelor ce cuprind emailurile interceptate de Guccifer, de calitatea reclamantului de persoană publică sau nu și de existența sursei informaționale care a stat la baza articolelor publicate și credibilitatea sa. Potrivit analizei realizate, Curtea a oferit un răspuns detaliat și argumentat fiecărei chestiuni, stabilind, în sinteză, că reclamantul nu este persoană publică, dar se bucură de o anumită notorietate, chestiunea suspusă dezbaterii jurnalistice constituie o problemă de interes public, pârâtul a acordat importanța necesară declarației date de Nelu Neacșu, publicând-o integral în cuprinsul celui de-al doilea articol, că a existat o bază factuală minimală, rezonabilă, care s-a conservat și s-a consolidat prin raportare la elementele faptice ce au survenit și care decurg din reacțiile și conduita celor vizați de emailurile interceptate de Guccifer și că justificarea menținerii articolelor în mediul online s-a realizat cu respectarea drepturilor reclamantului și a cititorilor de a li se furniza toate informațiile de care dispune ziaristul, având libertatea deplină să-și contureze propria poziție astfel că exprimarea punctului de vedere al pârâtului nu a fost de natură să influențeze opinia publică. Toate aceste aspecte au fost argumentate în detaliu în cele ce preced, astfel că, instanța de apel apreciază că nu se impune reluarea argumentației.

Problema prescripției, ce constituie cel de-al treilea motiv de critică, a fost tranșată deja prin considerente comune, cu primul motiv de apel al pârâtei Societatea Academică Română.

În ceea ce privește credibilitatea martorilor Nelu Neacșu și Iulian Dragu, aspect ce constituie cel de-al patrulea motiv de apel, Curtea evidențiază că valoarea probatorie a mijloacelor de dovadă de care se folosesc părțile în susținerea pretențiilor și apărărilor lor se stabilește în urma unei analize coroborative a întregului material probator, legea procedurală neacordând o forță probantă prestabilită mijloacelor de probă. În acest context, Curtea a examinat întreg materialul probator și a dat relevanța cuvenită fiecărui element probatoriu, deci inclusiv celor două declarații testimoniale. În privința depoziției date de Nelu Neacșu, apelantul relevă existența unor inadvertențe legate de cine a contactat prima dată pe cine. Curtea, având în vedere întregul material probator, chestiunile de fapt și drept care se impuneau a se elucida în litigiul pendinte, subliniază că a valorificat depoziția martorului prin raportare la toate aceste elemente, astfel că posibila neconcordanța sesizată de apelantul pârât, chiar în ipoteza în care ar fi susceptibil să transpară din actele dosarului, nu a fost justificată invocarea ei sub aspectul relevanței pe care ar avea-o în contextul probator al dosarului.

În privința martorului Iulian Dragu, Curtea constată că se face referire la un răspuns dat de martor, care potrivit propriilor susțineri ale apelantului nu se regăsește consemnat în declarația scrisă, iar înregistrarea ședinței nu a fost procurată la dosar. Curtea reține că martorul a răspuns la întrebarea legată de angajarea reclamantului de către el, raportat la propria sa percepție a faptelor și circumstanțelor litigiului și la propriul parcurs profesional.

În privința ultimului motiv de apel, pârâtul Davidescu Lucian invocă încălcarea dreptului la un proces echitabil, formulând în concret o serie de critici față de măsurile luate de tribunal. În

privința primei chestiuni referitoare la faptul că instanța nu a pus la dispoziție probele noi depuse de reclamant și nu a acordat termen pentru studierea lor, Curtea reține caracterul imprecis al criticii, în condițiile în care nu se arată la ce termen de judecată și probe noi se referă și nici nu evocă conduita sa procesuală, în sensul dacă a solicitat acordarea amânării judecării cauzei pentru acest motiv.

În ceea ce privește aspectele invocate, legate de părăsirea sălii de judecată în timpul audierii martorilor, de atenționările date de instanță din punct de vedere al argumentației aduse în privința interesului public al faptelor aflate în discuție și de faptul că i s-a pus în vedere să nu înregistreze cursul dezbaterilor, nefiind permis, Curtea reține că în virtutea dreptului recunoscut de normele procedurale, organul judiciar este îndrituit să ia orice măsuri pentru a asigura disciplina dezbaterilor, iar în ipoteza în care partea în cauză le apreciază ca fiind părtinitoare are la dispoziție instituția procesuală a recuzării. Totodată, Curtea subliniază că măsurile de ordine și disciplină procesuală pe care instanța de judecată le poate lua nu sunt de natură a afecta soluționarea litigiului pe fond.

În ceea ce privește cea de-a cincea critică, referitoare la rolul activ al instanței, Curtea evidențiază ca instanța păstrează un just echilibru între principiul rolului activ și principiul disponibilității părților, cu precizarea că organul judiciar nu este și nu se poate transforma în apărătorul unei părți, ci trebuie să se situeze ferm pe o poziție de echidistanță și imparțialitate.

În referire la cel de-al șaselea aspect invocat, constând în faptul că instanța a pus întrebări martorului Nelu Neacșu legat de prejudiciul suferit de reclamant, Curtea arată că organul judiciar poate adresa martorului întrebări pe orice aspect consideră necesar a se lămurii, nefiind constrâns sau limitat la teza probatorie indicată de partea care a propus martorul.

În privința celui de-al șaptelea aspect de care se prevalează apelantul pârât, Curtea arată că afirmațiile tribunalului legate de necunoașterea lui Sebastian Ghiță nu prezintă relevanță în cauză, instanța fiind obligată să-și întemeieze cunoașterea litigiului dedus judecării pe probele administrate în dosar și pe susținerile și apărările părților, evident fiind posibilă recurgerea la informații generale, destinate și accesibile publicului, în funcție de specificul cauzei.

În ceea ce privește consultarea grefierului legat de existența unei urgențe personale, cu consecința conducerii ședinței de judecată, în sensul scurtării procedurii, chestiune ce constituie cel de-al optulea aspecte invocat, Curtea reliefează că problema sesizată de apelant este o chestiune cu caracter administrativ, iar din actele și lucrările dosarului nu rezultă că ar fi afectat în vreun fel buna derulare a procedurii după momentul respectiv.

Prin cel de-al nouălea aspect invocat, constând în neacordarea cuvântului pârâtului pentru un comentariu final, Curtea reține că din examinarea încheierii de dezbateri, pârâtului i s-a acordat cuvântul în dezbaterile cauzei având posibilitatea să-și susțină apărările pe care considera de cuviință.

După rămânerea în pronunțare, apelantul pârât a formulat o cerere de repunere pe rol a cauzei, în considerarea necesității administrării de noi probatorii, care ar fi reieșit din dezbateri. Curtea arată că suplimentarea probatoriului trebuia cerută în cursul judecării apelului, deci înainte de rămânerea în pronunțare, cu respectarea exigențelor impuse de normele procedurale privind încuviințarea probelor. În egală măsură, dând satisfacție principiului contradictorialității, Curtea s-a raportat în analiza materialului probator pe care și-a întemeiat soluția doar la mijloacele de probă care au fost încuviințate și administrate în cursul procesului, în condiții de contradictorialitate și oralitate de dezbaterilor, astfel că toate elementele probatorii depuse de părți după închiderea dezbaterilor asupra apelurilor declarate, nu pot fi avute în vedere și nu au fost avute în vedere de instanța de apel la soluționarea litigiului în această etapă procesuală. În egală măsură, acțiunea în constatare depusă de apelantul pârât la dosarul cauzei după închiderea dezbaterilor, nu poate fi avută în vedere și nu poate fi valorificată în nicio modalitate la soluționarea apelurilor declarate de părți, acestea constituind asupra ceea ce instanța de control judiciar este îndrituită și obligată legal să se pronunțe.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge cererea de repunere pe rol a cauzei și va admite cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art 253 cod civil, față de art 1 alin 5 și art 30 alin 2 din legea fundamentală.

Dând eficiență prevederilor art 480 cod procedură civilă, Curtea va respinge apelul incident al reclamantului ca nefondat, va admite apelurile pârâților, va schimba parțial sentința atacată și va respinge ca nefondată acțiunea introductivă. Se va menține dispoziția referitoare la excepția prescripției dreptului material la acțiune. Se va respinge cererea reclamantului privind acordarea cheltuielilor de judecată cerute de reclamant, față de soluția ce se va da asupra cererii de chemare în judecată. Se va lua act că pârâții nu au solicitat cheltuieli de judecată în etapa procesuală a judecării în primă instanță. În temeiul prevederilor art 453 coroborat cu art 451 alin1 cod procedură civilă, cheltuielile de judecată aferente audierii martorului Nelu Neacșu în valoare de 3184,37 rămân în sarcina reclamantului.

Față de soluția ce urmează a se da asupra apelului, în temeiul prevederilor ar 453 cod procedură civilă, Curtea va respinge cererea apelantului reclamant privind acordarea cheltuielilor de judecată în apel ca nefondată.

Raportat la același text de lege, Curtea va obliga reclamantul să plătească pârâtului apelant Davidescu Lucian cheltuieli de judecată în valoare de 617 lei, reprezentând taxa judiciară de timbru și onorariu de avocat.

Se va lua act că apelanta pârâtă SAR Alianța pentru o Românie Curată nu solicită cheltuieli de judecată în privința taxei judiciare de timbru și a onorariului d-nei avocat Claudia Postelnicescu, iar în privința onorariului avocațial al d-nului avocat Dumitru Dobre își rezervă dreptul de a-l solicita pe cale separată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge cererea de repunere pe rol, ca nefondată.

Admite cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.253 Cod Civil în referire la art.1 al. 5 și art.30 al.2 din Constituția României.

Respinge apelul incidental al reclamantului **COTOROȘ MIRCEA NICOLAE** – CNP _____, cu domiciliul ales la SCA Mitroi, Damian, Serbu, Șerban cu sediul în București, str. Gala Galaction, nr. 75, sector 1 și la avocat Șerban Cezara în București, str.Pictor Ion Negulici, nr.32, sector 1 împotriva sentința civilă nr. 250/13.02.2019 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă, în dosarul nr.19359/3/2018 în contradictoriu cu intimata – pârâtă **RISCOGRAMA SRL cu sediul în _____**
ca nefondat.

Admite apelurile pârâților **DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL** – CNP _____, cu domiciliul în _____, cu _____ și **SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ**, cu sediul ales Cab. Av. Claudia Postelnicescu cu sediul în București, str.Mircea Vulcanescu, nr. 51B, ap. 1, sector 1 și în București, b-dul. Corneliu Coposu, nr. 53C, bl.CC, et.V, ap. 17, sector 3, împotriva sentința civilă nr. 250/13.02.2019 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă, în dosarul nr.19359/3/2018 în contradictoriu cu intimata – pârâtă **RISCOGRAMA SRL cu sediul în _____**

Schimbă parțial sentința apelată, în sensul că respinge cererea de chemare în judecată formulată împotriva pârâților, ca nefondată.

Respinge cererea reclamantului privind acordarea de cheltuieli de judecată, ca nefondată.

Ia act ca pârâții nu au solicitat cheltuieli de judecată.

Conform art.453 Cod Procedură Civilă în referire la art.451 alin.1 Cod Procedură Civilă, cheltuielile de judecată aferente ascultării martorului Neacșu Nelu, în sumă de 3184,37 lei, rămân în sarcina reclamantului.

Păstrează dispoziția sentinței referitoare la excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Respinge cererea apelantului reclamant privind acordarea de cheltuieli de judecată în apel, ca nefondată.

Obligă intimatul reclamant să plătească apelantului Davidescu Lucian Viorel, cheltuieli de judecată în sumă de 617 lei (taxă judiciară de timbru și onorariu avocat).

Ia act că apelanta SAR - Alianța pentru o Românie Curată nu solicită cheltuieli de judecată în privința taxei judiciare de timbru și a onorariului doamnei avocat Claudia M. Postelnicescu, iar în privința onorariului domnului avocat Dumitru Dobrev își rezervă dreptul de a îl solicita pe cale separată.

Cu drept de recurs în termen de 30 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Curtea de Apel București.

Pusă la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței, azi 07.04.2021.

PREȘEDINTE
MARIANA HORTOLOMEI

JUDECĂTOR
IOANA SINGH

GREFIER
ELENA SUZANA MUTU

Red.I.S.

Tehnored.C.S./I.S.

8 ex./26.04.2021

T. B. - Secția a IV-a Civilă – L.Ion-Chiriță